

Xiềng Xích Yêu Thương

Contents

Xiềng Xích Yêu Thương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	57
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	91
27. Chương 27	94
28. Chương 28	96
29. Chương 29: Ngoại Truyện: Kiếp Trước Đêm Tối Độc Hành	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	103
32. Chương 32	105
33. Chương 33	109
34. Chương 34: Ngoại Truyện: Nụ Hôn Bác Sĩ	111
35. Chương 35	113
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	127
41. Chương 41	130

42. Chương 42	132
43. Chương 43	137
44. Chương 44	138
45. Chương 45	141
46. Chương 46	143
47. Chương 47: Phiên Ngoại 1	145
48. Chương 48: Phiên Ngoại 2	148

Xiềng Xích Yêu Thương

Giới thiệu

Edit: Thỏ – Tên gốc: Thể loại: Đam mỹ hiện đại, trọng sinh, vườn trường, u ám, HE Độ dài: 46 c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xieng-xich-yeu-thuong>

1. Chương 1

Edit: Thỏ

Sắc trời hơi tối, Cao Dung chạy thục mạng về nhà. Dường như cậu sợ hãi điều gì, trái phải nhìn xung quanh một phen, bước chân chạy về phía phòng trọ lầu ba càng thêm gấp gáp.

“Bình an, bình an...” Cao Dung cứ lẩm bẩm mãi, một tiếng chó sủa cũng khiến cậu sợ tới mức nhảy lên cầu thang, đôi tay run rẩy lục lọi chìa khóa, cuối cùng mở cửa ra. Cậu vừa vào nhà liền khóa cửa, lúc này mới yên tâm thở hắt hắt vài hơi. Cởi áo khoác, bật đèn, Cao Dung vô cùng mệt mỏi ngồi trên sofa.

Chuông điện thoại đổ, Cao Dung lấy điện thoại từ trong túi ra, là mẹ cậu gọi. Cao Dung nhắc máy: “Mẹ...”

Không để cậu có cơ hội mở miệng, bên kia đầu dây lập tức ồn ào: “Dung Dung, hôm nay về nhà có gặp phải ai không? Phải chốt cửa sổ cho kỹ, bên ngoài có người gõ cửa, nói gì cũng đừng hồi âm...”

Mà Cao Dung vẫn luôn ‘vâng vâng, con đã biết, con ỏn mà.’

Đối thoại như vậy đã duy trì hơn hai tháng.

Nói chuyện điện thoại xong, Cao Dung suy sụp bóp trán. Nghĩ đến việc phải dọn trọ một lần nữa, cậu bỗng nghếch ra. Không chỉ cậu mà người nhà cậu đều sắp phát điên rồi.

Tay cậu chạm vào một tờ báo trên bàn, tin trên trang nhất chính là ‘một nam thanh niên độc thân ở khu Đông Hoa vừa bị sát hại.’ Chuyện này đã kéo dài hơn hai tháng, năm nạn nhân bị giết đều là nam thanh niên 25 tuổi sống một mình.

Mà khu Đông Hoa này chính là khu chung cư bình dân Cao Dung đang sinh sống. Năm vụ án mạng được truy tố, cảnh sát nhận định đều do một người gây ra, nhưng cho đến bây giờ vẫn không tìm được hung thủ. Nhất thời lòng người hoảng sợ, không ít kẻ lựa chọn dọn đi khỏi chỗ này, đặc biệt là những chàng trai độc thân. Vì bận công việc nên Cao Dung đã chậm trễ mấy ngày, cho nên khoảng thời gian này cậu vận nơm nớp sống trong lo sợ – sợ tên giết người biến thái kia theo dõi mình.

Thân thể Cao Dung vã đầy mồ hôi, không biết do sợ hãi hay do vừa rồi cảm cổ chạy. Cậu đứng lên toan xuống nhà bếp lấy nước uống, đột nhiên cả người cứng đờ, một luồng khí lạnh chạy dọc toàn thân. ‘Ken két, ken két’, âm thanh hai con dao cọ vào nhau vang lên từ nhà bếp, vừa nhàn nhã vừa mang theo âm điệu. Sau đó tiếng huýt sáo vui vẻ của một người đàn ông cũng đem vào tiếng sắc bén của dao.

Cao Dung lùi về sau hai bước, vội vàng chạy về cửa chính. Nhưng vì quá hấp tấp với vấp phải sofa nên cậu đã ngã lăn ra sàn. Cậu chụp bừa một chiếc ghế, dùng sức ném mạnh về phía người lạ đang ngày một tới gần mình.

Mặc kệ ném trật mục tiêu, Cao Dung trườn dậy lao đến cửa, nôn nóng kéo chốt cửa ra. Nhưng vừa rồi cậu khóa nhiều khóa cho nên khó lòng mở nhanh chóng được.

‘Lộp cộp’ hai tiếng, rồi cuộc cậu cũng mở khóa xong. Ngay thời khắc cậu muốn lao ra khỏi nhà, phía sau lưng đã bị một dao đâm xuống. Kẻ nọ dùng tay siết chặt cổ Cao Dung, kéo cậu lùi về sau, chặt chẽ đè lên người cậu.

Cao Dung muốn vùng dậy kêu cứu, nhưng một dao kia dường như đã đâm thủng ngực cậu rồi. Cậu có thể cảm thấy sau lưng mình thấm đẫm máu tươi, ý thức mơ hồ, hé miệng muốn kêu nhưng thế nào cũng nghẹn trong cổ họng.

Cao Dung mở to đôi mắt, muốn nhìn rõ dung mạo kẻ giết người.

Kẻ nọ đội mũ đen, vận trang phục màu đen bỗng cười ha ha. Dường như biết Cao Dung nghĩ cái gì, hắn cười mỉa, khom người thì thầm bên tai cậu: “Đã lâu không gặp, bạn cũ.”

Cao Dung nhìn người trước mắt. Cậu há miệng thở dốc, dùng hết sức thốt ra chữ ‘Phùng...’ Lời tiếp theo chưa kịp nói ra đã bị hắn vung tay chặt xuống, đầu lia khỏi cổ.

2. Chương 2

Edit: Thỏ

Cao Dung không biết tình hình hiện tại như thế nào. Cậu nhìn thân hình nhỏ nhỏ trong gương, hoảng hốt tự vỗ vào mặt mấy cái. Đau quá, đây là giấc mộng ư? Đến tận cùng bị giết chỉ là một cơn ác mộng, và bây giờ vẫn chưa tỉnh giấc?

“Dung Dung, con mặc đồng phục nhanh, khéo trễ mất!” Lưu Quế Lệ thấy con trai đứng nghếch ra trước gương, bèn vội vàng ôm cậu tới giường, cầm lấy quần áo giúp cậu xỏ vào.

Cao Dung nhìn gương mặt trẻ trung của mẹ, trong đầu càng thêm rối rắm. Cậu đã 26 tuổi, đã tốt nghiệp đại học vài năm, ngày thường ở nhà rồi đến công ty đi làm, cũng dọn ra ở riêng. Một năm sau khi cậu có việc làm thì cha cậu qua đời vì ung thư phổi, sau đó... cậu cũng bị giết. Nhưng hiện giờ tại sao lại như vậy?

Ánh mắt Cao Dung nhìn về phía lịch để bàn, bút lông màu đỏ khoanh ở ngày 16 tháng 9 năm 1995. “Mẹ, hôm nay là ngày 16 tháng 9 năm 1995?”

“Ừ, đi xuống rửa mặt, ăn sáng thôi.” Lưu Quế Lệ giúp con trai mặc đồng phục xong bèn đi vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Tay cậu buông lơ lửng lại siết chặt, siết chặt lại buông lơ, sau đó như nghĩ thông suốt điều gì, bỗng cong mắt cười đến sáng lạn: “Vâng.” Cậu nghĩ mình đã sống lại, sống vào thời điểm tròn năm tuổi. Thật tuyệt vời, không gì tuyệt vời hơn việc mình còn sống.

Cao Dung được mẹ đưa đến nhà trẻ bằng xe đạp. Cậu ngồi đằng sau nhìn từng người và khung cảnh lướt qua trong đáy mắt, thầm nghĩ hai mươi năm sau, cảnh mắt, người cũng mất rồi.

“Dung Dung!” Vừa đến nhà trẻ, một nhóc mập mập chảy nước mũi chạy về phía Cao Dung. “Nhìn đi, mẹ mình vừa mua cho mình xe đồ chơi mới!”

Cao Dung nhìn món đồ chơi trong tay nó, kiểu dáng thật lỗi thời so với tương lai, điều này cũng không lấy làm lạ. Nhưng dù sao cậu vẫn là đứa trẻ, dù sao cũng ở thập niên chín mươi, vậy nên cậu cũng tỏ ra vui sướng: “Wow, thật xinh đẹp!”

Nhóc mập mập nghe Cao Dung khen thế, sướng rơn, cười đến độ lỗ mũi thò ra hai cái bóng đèn. “Đi thôi, tụi mình cùng chơi.” Nó kéo tay Cao Dung, chạy về phía sân thể dục nhà trẻ.

“Dung Dung, mẹ về nhé, con nhớ vào học đúng giờ!” Lưu Quế Lệ đứng đằng sau nói vọng theo.

Một đám trẻ con năm sáu tuổi vây quanh nhóc mập, chớp chớp đôi mắt trong trẻo, ngây thơ, nóng lòng muốn chơi thử.

“Hùng Hùng, mình tặng cậu kẹo đây, cậu cho mình mượn chơi thử.” Một đứa bé trai gầy gầy lấy trong túi áo ra mấy viên kẹo mềm màu đỏ, đưa cho nhóc mập.

“Đồng ý, nhưng cậu chỉ có thể chơi năm lần, mình sẽ đếm thời gian.” Nhóc mập nhận kẹo, tháo vỏ, bỏ vào mồm nhai.

Nhóc gầy nhanh chóng gật đầu, nó ngồi xổm trên mặt đất, cầm chiếc xe đẩy về phía trước.

“Một, hai, ba...” Nhóc mập đứng cạnh đếm thời gian.

Cao Dung nhìn những người bạn tí hon, cảm thấy buồn cười mà lắc đầu. Sau này bọn họ không hề liên lạc với nhau, nay từng hình ảnh mơ hồ hiện ra, đúng là duyên phận thật kỳ diệu.

“Oa oa...” Một tiếng khóc to của đứa trẻ đã kéo Cao Dung từ quá khứ trở về. Cậu nhìn sang nhóm trẻ con đang chơi đùa đằng kia, bỗng trông thấy một cậu bé tóc vàng đang cố sức giẫm nát chiếc xe quý giá của nhóc mập.

Chiếc xe đó đã vụn ra, tan tành.

Nhóc mập ngồi dưới đất khóc âm ỉ, mà cậu bé tóc bạch kim dùng tay chỉ trở vào nhóc mập, ôm bụng cười.

Cao Dung đổ mồ hôi lạnh, cả người cứng đờ không dám nhúc nhích. Cậu bé tóc vàng, mắt xanh da trắng, tựa như ma ca rỗng trong phim điện ảnh phương Tây. Nhưng gương mặt hắn không hoàn toàn giống người phương Tây, hắn là con lai, hắn là một đứa con lai cực kỳ xinh đẹp. Vì vậy chỉ cần gặp hắn một lần, tuyệt đối không thể quên. ‘Phùng... Phùng Tầm Kha.’ 20 năm sau, tên sát nhân cưỡi mũ đen xuống, mỉm cười u ám và giết chết cậu.

Hiển nhiên bọn trẻ xung quanh đều sợ Phùng Tầm Kha, chúng lấy Phùng Tầm Kha làm trung tâm, từng đứa lùi về phía sau vài bước, không dám nói gì.

“Tôi có thể phá hủy bất cứ vật gì tôi không thích.” Giống như đang tuyên thệ, vẫn là đứa bé Phùng Tầm Kha năm ấy, khoe môi tàn nhẫn tươi cười lại khiến Cao Dung 26 tuổi cảm thấy sợ hãi.

Không sao đâu, không sao đâu, giờ hắn chỉ mới tròn năm tuổi, hắn không phải tên biến thái giết người. Hắn không làm tổn thương mày đâu, mày đừng sợ. Cao Dung tự an ủi bản thân, sau đó cậu đi đến chỗ nhóc mập, khom người kéo nó lên. “Hùng Hùng, tụi mình đi chỗ khác chơi.” Cậu vừa nghe được đứa bé khác gọi nó là Hùng Hùng.

Nhóc mập ngồi bẹp dưới đất giãy dụa hai chân, khóc lóc: “Xe của mình... xe của mình.”

Cao Dung ngồi xổm xuống. “Nhà mình cũng có một chiếc xe mới, đẹp hơn cái này. Ngày mai mình đem

cho cậu, giờ cậu đứng dậy đi, tội mình đi chỗ khác chơi.”

Nhóc mặt nước nở, thút thít nương theo cậu đứng lên, “Thật hả? Ngày mai... đem cho mình...” Nó khóc khản giọng.

Cao Dung vừa định nói ‘đương nhiên là thật’ thì ‘rầm’ một tiếng, cậu hét lên sau đó ngã nhào xuống đất. Cậu thấy Phùng Tầm Kha cười hì hì nói với cậu: “Tôi cũng sẽ giết hại người mà tôi ghét.”

Tia ý thức cuối cùng trong đầu cậu hiện lên: Chẳng lẽ phải chết? Lại chết trong tay cùng một người!

3. Chương 3

Edit: Thổ

May mắn thay, lần này Cao Dung còn sống. Đầu cậu quấn băng vải nằm trên giường bệnh. Lưu Quế Lệ ôm cậu khóc ngất, ngay cả người suốt ngày tất bật bên ngoài, tức cha cậu, hiện giờ cũng đang ở đây.

“Cha, mẹ.” Cao Dung gọi hai tiếng, gương đôi mắt nhìn người cha vẫn còn trẻ và khỏe mạnh năm nào. Cậu không kiềm được rơi nước mắt: “Cha ơi, cha.”

Cao Toàn Đức nghĩ rằng con trai bị đứa bé hung hãn kia ném đá vào đầu nên sinh ra sợ hãi, bèn vội vàng nói: “Dung Dung, cha đây, con đừng sợ.”

Lưu Quế Lệ lần nữa khóc lên, cô chỉ có một đứa con, nếu nó gặp nguy hiểm gì cô cũng không thiết sống. “Khiến Dung Dung nhà mẹ sợ đến thế, chẳng nhóc kia, bây giờ mặc kệ nó, sau này có khi nó trở thành kẻ giết người!”

Cao Dung sờ sờ gáy của mình, đầu cậu bị Phùng Tầm Kha ném đá. Trong hồi ức, năm tuổi kiếp trước cậu cũng rơi vào tình trạng này. Bởi lẽ gương mặt Phùng Tầm Kha dường như được tô nên bởi vô vàn sắc thái tối tăm lẫn rục rở; bất kể vào lúc nào, ở đâu, chỉ cần hắn xuất hiện sẽ đem nơi sâu thẳm trong ký ức thuần khiết nhuộm thành màu xám tro, khiến mọi thứ càng hiện lên rõ ràng. Cho dù mười mấy năm không gặp Phùng Tầm Kha, trước khi sống lại lần nữa – khoảnh khắc mà ý thức cậu trở nên mơ hồ thì cậu chợt hiểu, hình dáng đẹp đẽ của hắn đã in sâu trong tâm trí cậu rồi. Vì vậy Cao Dung chắc chắn lúc năm tuổi đúng là Phùng Tầm Kha có dùng đá ném vào đầu cậu, nhưng không vì nhóc mặt, mà vì Phùng Tầm Kha nói nhìn cậu thấy khó ưa.

“Cho hỏi ở đây là phòng bệnh của bạn nhỏ Cao Dung?” Một người phụ nữ xinh đẹp hút hồn đứng trước cửa, bên cạnh nàng chính là tên đầu sỏ gây tội Phùng Tầm Kha, một lớn một nhỏ đẹp xuất sắc đứng ở bên ngoài đã làm người khác đoán ra nàng chính là mẹ của hắn.

Lưu Quế Lệ nhìn thấy người phụ nữ đứng cạnh đứa trẻ ngỗ ngược, cơn tức bỗng dâng lên: “Cô có dạy con cô không? Còn nhỏ mà đã dùng đá ném người, tại sao lại ác ôn như vậy!”

Sắc mặt người phụ nữ có chút khó coi, nàng khẽ cúi đầu: “Thực xin lỗi, phí điều trị tôi sẽ phụ trách.” Nàng kéo tay Phùng Tầm Kha, “Đi xin lỗi bạn nhanh lên.”

Phùng Tầm Kha mắt kiên nhẫn rút tay khỏi bàn tay nàng, đôi mắt hần vẫn luôn nhìn đăm đăm vào đôi giày trắng muốt dưới chân còn vươn chút máu. Buổi sáng hần vừa giẫm chết một chú chim non, hần nghĩ cảnh tượng ấy thật đẹp đẽ. Người phụ nữ ằm ỉ buộc hần phải ngẩng đầu, hần nhìn Cao Dung ngồi trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu tái mét. Đầu cậu quấn băng trắng, ánh mắt Phùng Tầm Kha bỗng sáng rỡ, lập tức đi đến bên giường.

Cao Dung bị một đôi mắt đẹp diễm lệ nhìn ngấm, cảm giác đáng sợ quen thuộc bỗng dấy lên. Cậu lùi về sau theo bản năng, không muốn quan tâm chuyện khác nữa. Kiếp trước hần là hung thủ giết cậu, từ đáy lòng cậu vẫn sợ hãi thật sâu dù rằng hiện tại hần chỉ là một đứa bé.

“Tại sao cậu chưa chết? Lần trước tôi dùng đá ném con mèo, nó chết tươi ngay.” Hần cười ha ha chỉ vào vãi trắng trên đầu Cao Dung, đang lúc mọi người sửng sốt vì lời lẽ của hần thì ánh mắt hần đã trở nên ác độc. “Kéo nó ra, quá xấu, nhìn thôi đã ghét rồi.” Dứt lời liền muốn động tay.

Cao Toàn Đức phản ứng rất nhanh, y xách cổ áo Phùng Tầm Kha kéo hần rời khỏi giường bệnh. Tuy y đã cố gắng hạ thấp giọng nhưng vẫn không nén được cơn tức, “tại sao cháu lại như vậy?”

“Có phải mày muốn chọc điên tao? Thằng bệnh này!” Người phụ nữ xinh đẹp hét lên, nàng đến gần lôi đứa trẻ từ tay Cao Toàn Đức về phía mình, sau đó ‘bốp’ một tiếng, tát mạnh vào mặt Phùng Tầm Kha.

Cảnh tượng này làm mọi người thảng thốt, năm ngón tay đỏ tươi in trên gương mặt trắng nõn của Phùng Tầm Kha. Mái tóc vàng rũ trên trán càng khiến hần thêm tội nghiệp. Vì thế Lưu Quế Lệ bèn giảng hòa: “Bỏ đi, bỏ đi, cũng không phải chuyện nghiêm trọng, cô đừng đánh nó.”

Cao Toàn Đức cũng xoa xoa tay, mềm lòng: “Đứa bé mới năm tuổi cũng chưa biết rõ đúng sai.”

Phùng Tây biết mình hơi quá đáng, nàng ngẩng đầu nở nụ cười miễn cưỡng: “Nó vẫn luôn như vậy, tôi cũng không biết dạy nó làm sao.” Nàng kéo tay Phùng Tầm Kha đẩy về phía Cao Dung đang ngồi trên giường bệnh, “Xin lỗi bạn đi.”

Phùng Tầm Kha không nói lời nào, cứ mở to đôi mắt xanh đẹp đẽ nhìn chăm chặp Cao Dung.

Cao Dung bị hần nhìn đến tê dại, cậu tránh né ánh mắt của hần, bèn nhìn sang Phùng Tây: “Dì ơi, cháu không sao cả.” Cậu rất muốn nói đừng bắt thằng nhóc này xin lỗi nữa, tương lai hần là tội phạm giết người, cô mau đưa hần đi đi, tôi sợ.

“Còn không xin lỗi! Mà cảm ư?” Phùng Tây kéo tay Phùng Tầm Kha khiến người hắn loạng choạng. Cảm xúc nàng ta không ổn định, Cao Dung nghĩ thầm – một Phùng Tầm Kha kỳ quái, một dì trẻ kỳ quái.

“Dì, thôi đi, không sao mà.” Cao Dung non nớt nói, đây là cơ thể của trẻ em năm tuổi, dù có hiểu chuyện thế nào cũng mang đầy tính trẻ con.

Phùng Tây nhìn đứa trẻ đồng trang lứa nhưng hiểu chuyện như vậy, nàng che mặt khóc nức. “Thực xin lỗi, tôi không dạy nổi nó.” Nói xong, nàng đứng dậy, lần nữa nhìn về phía cha mẹ cậu, bảo rằng. “Tiền thuốc men tôi sẽ trả, đối với con của hai người, tôi... tôi đúng là không dạy dỗ được như thế.”

Còn chưa đợi đôi vợ chồng lên tiếng, Phùng Tây đã kéo Phùng Tầm Kha đi rồi. Bỗng nhiên Phùng Tầm Kha quay đầu lại, nhìn Cao Dung chớp chớp đôi mắt, dường như ô cửa sổ tâm hồn ấy vừa vụt sáng một ngôi sao.

Cao Dung giật mình, thật quá sức đẹp đẽ, cũng quá sức thăng thốt.

Trên hành lang bệnh viện vang lên giọng điệu chua chát của Phùng Tây: “Mày muốn tao chết, hay mày chết? Tại sao lại có đứa con như mày...” Tiếng nói và tiếng giày cao gót ngày càng xa, rồi mọi thứ trở nên im bặt.

Lưu Quế Lệ lắc đầu nói: “Đứa trẻ kia cũng khó nuôi, mẹ nó chắc rầu thối ruột.” Sau đó cô sờ gương mặt nhỏ nhắn của Cao Dung, “Vẫn là con mẹ ngoan.”

Cao Dung, tên này do cha cậu đặt, chỉ mong cậu cả đời bình an.

Nhưng bị ác ma nhìn trúng thì làm sao có thể yên bình.

4. Chương 4

Edit: Thỏ

Bởi vì đầu bị thương, Cao Dung tạm thời không đến nhà trẻ, cả ngày ở nhà xem phim hoạt họa ‘Cảnh sát mèo đen’. Sau khi xem xong, cậu buồn tẻ đứng trên ban công lầu hai nhà mình, ngắm hoàng hôn đang dần buông xuống.

Ánh hoàng hôn mỏng manh rất mỏng lung, rất diễm lệ, rất mơ hồ. Dường như sau khi sống lại ký ức và thực tại cứ hòa lẫn vào nhau, tạo nên khung cảnh hư hư ảo ảo.

“Đa sầu đa cảm.” Cao Dung cười nhạo bản thân một tiếng, chuẩn bị vào phòng. Ngay phút giây lơ lửng cúi

đầu trong chớp mắt, cậu thấy dưới lầu có một cậu bé tóc gọn gàng, đeo cặp trên vai, giương mắt lẳng lẳng nhìn cậu. Cũng chẳng biết hẳn đã nhìn qua bao lâu.

Ánh mắt hai đứa trẻ giao nhau, Cao Dung còn chưa kịp phản ứng thì cậu bé kia cong môi mỉm cười, nụ cười đơn sơ đến vô tội. Năng hoàng hôn phủ lên người hẳn, càng tôn lên gương mặt tinh xảo tranh sáng tranh tối.

Thật đẹp, Cao Dung nghĩ, cảnh đẹp, người cũng đẹp lạ lùng.

“Dung Dung.” Đứa bé trai đứng dưới lầu gọi cậu, dường như gọi thử thôi, giọng cũng không lớn. Thẳng đến khi thấy Cao Dung giật mình, hẳn đột nhiên vui sướng kêu to, “Dung Dung! Dung Dung!” Hẳn vẫy tay, thoạt trông như hai người bạn tốt.

Sau phút giây chấn động ngẩn ngủ chính là sợ sệt, “Phùng Tầm Kha?” Vì sao Phùng Tầm Kha lại xuất hiện ở đây?

“Cậu...” Cao Dung suy nghĩ có nên mở miệng với hẳn hay không, đột nhiên Phùng Tầm Kha chạy về hướng tầng trệt – nơi Cao Dung đang đứng.

Lần này Cao Dung phản ứng kịp thời, hẳn vội chạy ra khóa cửa chính lại. Kiếp trước bị hẳn giết trong tuyệt vọng và sợ hãi đã làm Cao Dung gặp ác mộng không thôi. Lúc này chỉ có mình cậu trong nhà, cha của cậu làm cảnh sát, quanh năm không thấy mặt mũi. Mẹ cậu tuy rằng là gia chủ nhưng đã ra ngoài mua đồ ăn tối, chưa về.

Cao Dung dùng ghế chặn trước cửa, khóa chốt an toàn, sau đó áp người vào cửa, lo lắng nhìn về phía nhà bếp. Thậm chí cậu còn cho rằng Phùng Tầm Kha sẽ giống như kiếp trước, cầm dao đi ra từ nhà bếp giết cậu. Bởi vì quá sợ hãi nên lòng bàn tay cũng dần dần chảy mồ hôi.

Mình đừng như vậy, giờ Phùng Tầm Kha chỉ tròn năm tuổi thôi, chỉ năm tuổi. Cao Dung tự trấn an mình.

‘Cốc cốc cốc’ tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Cao Dung căng thẳng cực độ. Cậu dè chặt cửa, lại muốn cài thêm khóa an toàn.

Tiếng gõ ‘cốc cốc cốc’ vang lên ngày càng vội vàng, Cao Dung không dám phát ra tiếng động, cậu chỉ mong mẹ cậu sớm về nhà.

“Dung Dung, mở cửa cho mẹ. Sao con im lặng thế?” Giọng mẹ cậu vang lên, theo sau lại gõ ‘cốc cốc’ vài cái, “Dung Dung?”

Thì ra là mẹ, không phải Phùng Tầm Kha. Cao Dung nuốt nước bọt, rốt cuộc cũng giảm bớt áp lực trong lòng. Cậu gọi ‘mẹ ơi’, thậm chí không phát hiện ra giọng nói mình có hơi run rẩy.

Cao Dung đứng trên ghế con mở chốt, kéo then cửa ra, “Mẹ...” Cậu mỉm cười đón mẹ trở về, nào ngờ bên cạnh Lưu Quế Lệ là Phùng Tâm Kha.

“Dung Dung, mình đến chơi với cậu.” Phùng Tâm Kha chớp đôi mắt màu xanh, mái tóc vàng hơi áp vào trán, toát nên dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Lưu Quế Lệ nhìn thấy sắc mặt con trai tái mét, chắc là bị dọa cho sợ rồi. Đứa trẻ ném đũa vào đầu cậu và mẹ nó vừa chuyển đến đây ngày hôm qua, là hàng xóm đối diện. Lúc cô vừa về nhà đã thấy thằng nhóc đứng nhảy nhót trước cửa cầu thang đón cô, nói với cô rằng muốn tìm Dung Dung chơi.

Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, nó vẫn còn là một đứa bé, huống chi sau này cô và mẹ nó sẽ là hàng xóm của nhau nên cô không để bụng chuyện cũ. Vì vậy cô đưa nó về nhà gặp Dung Dung. Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì Dung Dung của cô vẫn còn rất sợ sệt nó.

“Dung Dung, bạn con đến tìm con chơi. Bạn con sẽ không bao giờ đánh con, hai con vẫn là bạn tốt. Giờ bạn con dọn đến khu đối diện với mình, sau này cùng làm hàng xóm tốt.” Lưu Quế Lệ khom người sờ đầu con trai.

Cao Dung gượng gạo gật đầu, rồi một cánh tay nhỏ bé trắng nõn nắm lấy tay Cao Dung, hần kéo cậu đi vào phòng, “Dung Dung, sau này mình sẽ thường xuyên tới tìm cậu nhé.”

Lưu Quế Lệ nhìn hai đứa trẻ vui đùa bên nhau, thâm nghĩ con nít vẫn là con nít. Khi thì đùa giỡn, khi thì đổi nhau, chỉ là chưa phân được trái phải, mà cô cũng không tính toán làm gì. Nghĩ vậy cô cũng yên tâm, bèn vào nhà bếp rửa rau.

Phùng Tâm Kha kéo tay Cao Dung như thể nhà bạn cũng như nhà mình, lục lọi nơi nơi, dường như hần muốn tìm gì đó.

“Không có.” Phùng Tâm Kha thì thào.

Cao Dung sợ hãi nhìn Phùng Tâm Kha. Bây giờ họ là hàng xóm, chẳng lẽ ký ức của cậu bị sai? Trước kia cậu chưa từng là hàng xóm của hần, cậu nhớ rõ hần và cậu học chung lớp ở nhà trẻ đến tiểu học, à phải, lên cấp hai chỉ có một năm. Phùng Tâm Kha học cấp hai chỉ vọn vẹn một năm, về sau không biết thôi học hay là chuyển trường, rốt cuộc không gặp nhau nữa. Tuy rằng là mối quan hệ như thế, nhưng hồi ức về Phùng Tâm Kha chắc chắn không sai lệch dường nào. Tuy nhiên, cậu hết cách lý giải tình huống hiện tại.

Tìm không ra đáp án mong muốn, mọi chuyện cũng trở nên rối ren. Hần đưa tay bẹo má Cao Dung, không dùng sức, chỉ muốn cố định đầu của cậu, để cậu nhìn thẳng vào đôi con ngươi xanh biếc. “Không có.” Phùng Tâm Kha lặp lại lần nữa.

Bấy giờ Cao Dung mới giật mình. Cậu nhìn đôi mắt lạnh lẽo của Phùng Tâm Kha, muốn quay đầu tránh né, bỗng nhiên gương mặt đau đớn không thôi. Phùng Tâm Kha bẹo mạnh vào má Cao Dung, lần thứ ba mắt kiên nhẫn nói rằng: “Không có!”

“Không có... gì?” Cao Dung vô cùng khó hiểu.

Nghe thấy câu hỏi của Cao Dung, sắc mặt Phùng Tâm Kha tốt hơn rất nhiều, “Lần trước cậu bảo có xe đẹp hơn.” Hấn hươ tay múa chân giữa không trung, hai má thôi bị bẹp nữa, trên mặt Cao Dung hiện lên vài vết hồng hồng.

Thì ra hấn muốn xe đồ chơi. Lần trước đồng ý cho nhóc mập, ai ngờ Phùng Tâm Kha nhớ kỹ như vậy. Cao Dung không hề lừa nhóc mập, cha cậu có mua cho cậu một chiếc xe đồ chơi tuyệt đẹp từ nơi khác, chẳng qua cậu không phải Cao Dung năm tuổi nên sau khi sống lại vẫn để món quà nằm yên trong hộp gỗ dưới gầm giường, chưa từng đem ra.

“Đây này.” Cao Dung tuy rằng không thừa nhận nhưng không thể không thỏa hiệp với hấn. Bởi vì Phùng Tâm Kha năm tuổi biến hóa khác thường làm cậu run sợ không thôi. Cao Dung vào phòng, Phùng Tâm Kha cũng leo đẹo theo đuôi.

Gương mặt mờ mịt của hấn rốt cuộc nở nụ cười, trong phút giây bất chợt như nở rộ một đóa hoa rực rỡ, lung linh, xinh đẹp động lòng người, “tôi rất thích nó, cậu cho tôi.” Câu trần thuật đơn giản không mang theo thỉnh cầu.

Cao Dung thoáng sửng sốt, sau đó bèn lắc đầu. Cậu trót đồng ý với nhóc mập nên không thể nuốt lời được. Từ nhỏ đến lớn cậu thuộc tuýp người giữ chữ tín nên bạn bè thường trêu cậu hiền như cục đất.

“Xe không thể tặng cậu, mình đã hứa cho Hùng Hùng chơi.” Cao Dung quyết đoán từ chối hấn, cậu cũng chuẩn bị tinh thần đối diện với cơn tức tối của Phùng Tâm Kha.

Nào hay Phùng Tâm Kha vẫn cười như hoa nở: “Tôi không vòi nữa, cậu cho tôi mượn xem.”

Đúng là ngoài ý muốn, Cao Dung đem đồ chơi đưa cho cậu bé tóc vàng. Hấn vui vẻ cầm lấy, còn tấm tắc khen: “Thật là đẹp! Tôi chơi thử nhé.”

Hấn ngồi xổm trên nền nhà, cầm xe trong tay chuẩn bị đẩy về phía trước.

Cao Dung nhìn hấn, nháy mắt cảm thấy Phùng Tâm Kha nhiều lắm cũng vẫn là một đứa trẻ năm tuổi ham chơi, chớ nên suy nghĩ phức tạp về hấn.

Cao Dung định nói rằng đây là xe dùng pin, chỉ cần vặn chốt nó sẽ tự chạy, vì vậy cậu bảo: “Cậu có thể v...” Lời còn chưa ra khỏi mồm đã nghe tiếng ‘rộp rộp’ vang lên, Phùng Tâm Kha đưa chân giẫm hư xe nhỏ.

‘Rộp rộp’, ‘rộp rộp’, một chân, hai chân. “Đồ vật khó ư.” Phùng Tâm Kha lạnh lùng phá hủy nó, còn thì thào tự nhủ với mình.

Cuối cùng Cao Dung nổi đóa, cậu mạnh mẽ đẩy Phùng Tầm Kha đang giẫm lên xe, “Cậu làm gì?” Cao Dung ngồi xổm quan sát chiếc xe, cậu không biết sau khi tới trường sẽ ăn nói thế nào với nhóc mập.

Phùng Tầm Kha trừng mắt, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, giống như lục lọi gì trong cặp.

Thẳng đến lúc Lưu Quế Lệ nghe thấy tiếng ‘rầm rập’ đánh nhau, cô bèn chạy từ nhà bếp vào phòng hai đứa nhóc.

“Ôi!” Cô nhìn bên dưới, Dung Dung nhà cô đang đè trên người cậu bé tóc vàng; quần áo, tóc tai của chúng đều rất lộn xộn. “Trời đất! Sao hai đứa đánh nhau.” Lưu Quế Lệ nhanh chóng kéo Cao Dung lên, còn Phùng Tầm Kha nằm dài trên sàn, khóc nức nở.

Lưu Quế Lệ vừa thấy cảnh tượng này, trong lòng trở nên căng thẳng. Mu bàn tay của bé trai nhà hàng xóm có vết thương rất lớn, máu chảy ròng ròng. Cô sợ tới mức vội vàng bế hẳn lên.

“Dì, Dung Dung dùng dao cắt cháu...” Phùng Tầm Kha nằm trên lưng Lưu Quế Lệ, vừa khóc vừa thở hổn hển.

“Được rồi, lát nữa dì sẽ đánh nó, dì đánh nó đây.” Lưu Quế Lệ an ủi, buông Phùng Tầm Kha xuống đất. “Dì tìm đồ băng bó vết thương.” Lưu Quế Lệ từng làm ở bệnh viện nên việc xử lý thương tích nhỏ cũng không thành vấn đề, cô vội vã đi sang phòng khác để tìm một ít thuốc và băng vải.

Mà gương mặt Cao Dung ửng hồng lại hơi sưng. Cậu không thể tin được một Phùng Tầm Kha với đôi mắt xanh ngập tràn nước mắt lại có thể bình tĩnh quan sát cậu. Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Cậu chỉ thấy Phùng Tầm Kha lấy từ trong cặp một cây dao nhỏ, đột nhiên tự cắt vào tay. Cao Dung muốn bước lên ngăn cản lại bị hẳn đẩy ngã, còn đưa tay vả vào mặt Cao Dung mấy cái. Sau đó hẳn bỗng ngã lăn ra đất, tùy ý cho Cao Dung đánh trả đến khi mẹ cậu chạy tới.

Tại sao... Tại sao có một bé trai đáng gờm như thế? Hẳn mới ngần này tuổi... Cao Dung khiếp sợ nói không nên lời.

Bầu má Cao Dung mềm nhũn, không biết từ bao giờ Phùng Tầm Kha đã đến trước mặt Cao Dung, nhẹ nhàng thơm cậu một cái. “Tôi thích cậu lắm, sau này sẽ còn ghé chơi.” Lần nữa hẳn chớp chớp đôi hàng mi xinh đẹp, vừa thuần khiết lại quá đỗi đơn sơ.

Cao Dung có cảm giác mình vừa rơi xuống vực sâu, không thể kháng cự.

5. Chương 5

Edit: Thỏ

Ở nhà dưỡng bệnh một tuần, rốt cuộc Cao Dung cũng đi học. Lúc cậu vào lớp, mấy bạn nhỏ đều vây quanh cậu, liếng thoảng hỏi han. “Dung Dung, đầu cậu còn đau không?” “Dung Dung, cô mình ở nước ngoài có đem chocolate về, cậu ăn một thỏi đầu sẽ hết đau.” “Dung Dung...”

Cao Dung thấy ấm áp trong lòng, cậu được một đám trẻ con hồn nhiên quan tâm như vậy, cậu thấy thật ấm áp. Quả nhiên, trẻ con là những sinh vật thiện lương.

“Dung Dung, ngồi đây.” Nhóc mập Hùng Hùng vẫy tay với Cao Dung. Bởi vì lần đầu tiên sống lại, đến trường còn chưa kịp vào lớp đã bị Phùng Tầm Kha ném đá nhập viện, thực tình cậu không nhớ rõ chỗ ngồi. May mà có nhóc mập nhắc nhở, thì ra bọn họ là bạn cùng bàn.

Cao Dung vừa nhét cặp vào học bàn, Hùng Hùng đã nhanh nhẩu hỏi: “Dung Dung, đầu cậu còn chảy máu không?”

Cao Dung cười lắc đầu: “Không sao đâu, Hùng Hùng.” Rồi cậu sực nhớ mình đã hứa đem xe mới cho Hùng Hùng, nhưng xe đã hỏng. “Hùng Hùng, xin lỗi cậu, xe mình muốn tặng cho cậu đã hư rồi.”

Nét mặt Hùng Hùng lộ ra thất vọng, nó cụp mắt, thoạt trông khiến người khác không nỡ lòng. Cao Dung đang chuẩn bị an ủi nó thì nó đã xua tay: “Không sao đâu, đầu cậu chảy máu mới đáng thương nhất.” Nó lấy từ túi áo ra một ít thẻ bài, bên trên có in hình Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới còn có Tiểu Hồ Lô gì đó. “Dung Dung, chốc nữa mình cùng chơi nhé.”

Cao Dung gật đầu: “Được thôi.” Dường như hai chữ ‘Dung Dung’ lại vang lên, nhưng từ ngoài cửa lớp vọng vào.

Đeo cặp trên lưng, bé trai tóc gọn vàng giống như một tay thám phán lạnh lùng giương to đôi mắt xanh lam tràn đầy ác ý nhìn chòng chọc từng đứa trẻ trong lớp. Chẳng đến khi bắt gặp Cao Dung, nét mặt hắn mới lộ ra một nụ cười thuần khiết; tung tăng, vui vẻ đi đến chỗ của Cao Dung.

Phùng Tầm Kha kéo tay Cao Dung: “Dung Dung, sang ngồi với tôi.” Hắn ngồi sau lưng cậu. Cao Dung sực nhớ Phùng Tầm Kha bởi vì tính cách không tốt, thường đánh khóc bạn cùng bàn nên giáo viên mới xếp chỗ cho hắn ngồi một mình ở bàn cuối. (Bàn hai người ngồi.)

Thật muốn cảm ơn ngoại hình của Phùng Tầm Kha quá nổi bật, gặp rất khó quên nên những ký ức cũ kỹ ngày xưa cũng ủa về không ít. Trước khi sống lại, thời điểm Cao Dung ở nhà trẻ thì bọn họ một trước một sau, mối quan hệ cũng nhạt như nước ốc. Chỉ có một lần Cao Dung sơ ý kéo ghế đụng phải bàn của Phùng Tầm Kha, kết quả Phùng Tầm Kha trừng cậu bằng đôi mắt xanh lam, kéo tay cậu ngoạm vào một phát. A, hồi ức đáng sợ...

“Mình ngồi đây... được rồi.” Cao Dung nhẹ nhàng từ chối.

Phùng Tầm Kha cau mày: “Ngồi với tôi được hơn, cậu qua đây.” Hắn vừa nói vừa kéo Cao Dung.

Sâu thăm trong Cao Dung vẫn luôn sợ hãi Phùng Tầm Kha, chỉ cần hắt tới gần cậu đã không kiểm soát được cảm xúc sợ hãi trong tim. Cậu trốn bên cạnh Hùng Hùng nói: “Mình không đi, mình ngồi đây à.”

Hùng Hùng ngồi cạnh muốn nói gì đó rồi thôi, chỉ hừ hừ, “Dung Dung là bạn cùng bàn của mình, cậu không có.” Nó lén lút kéo vạt áo Cao Dung.

“Cậu khó ưa!” Khi Phùng Tầm Kha dùng ngữ điệu mắng chiếc xe đồ chơi là ‘vật khó ưa’ cũng lạnh băng như vậy. Hắt vươn tay, để lộ vết thương đã được băng bó kỹ. “Dung Dung làm tôi bị thương, chảy rất nhiều máu.” ‘Xoẹt’ một tiếng, hắt kéo băng bả ra, lộ ra vết thương thật dài chưa lành da non, lằn nữa cao giọng: “Là Dung Dung làm tôi bị thương.”

Mấy đứa trẻ xung quanh đang đợi giáo viên vào lớp, trên mặt tràn đầy sợ hãi, còn có đứa vừa gọi mẹ vừa khóc lên. Ngay cả nhóc mập đang há hốc mồm nhìn Cao Dung cũng thả vạt áo cậu ra. Nó nhích ra ngoài, muốn giữ khoảng cách với Cao Dung.

Đối với thế giới quan của bọn trẻ, có vết thương lớn chắc chắn rất đau, hoặc đau đến chết. Nếu vết thương chảy máu thì càng nghiêm trọng nên không có đứa trẻ nào tự phá hoại bản thân. Cha mẹ, thầy cô thường dạy chúng rằng – không nên làm tổn thương người khác. Phùng Tầm Kha là đứa bé hư, thầy cô và người lớn đều dặn đừng chơi với hắt. Nay Phùng Tầm Kha nói Dung Dung khiến hắt bị thương như vậy, chắc chắn Dung Dung cũng không ngoan ngoãn gì.

Nhưng mấy đứa nhóc không thể nào biết, có kẻ tình nguyện làm đau bản thân cũng muốn lôi kéo người khác vào địa ngục với hắt. Đợi khi chúng biết hắt là đã lăn lộn với đời, trải qua mưa gió, trở thành những con người khôn khéo hoặc gian manh.

Cao Dung thấy bạn bè hoảng sợ lắc đầu, có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình giống như nữ chính phim truyền hình, vừa đáng thương vừa bất đắc dĩ thề thốt: “Không phải mình, là hắt làm, thật sự không phải mình.”

Thế giới trẻ thơ như tờ giấy trắng nên rất khó thuyết phục chúng. Dường như chúng tuyệt đối không tin có người tự cắt tay mình bị thương như vậy.

Phùng Tầm Kha mở to đôi con ngươi màu xanh nhìn chăm chú Hùng Hùng: “Đau lắm đấy. Máu chảy thật nhiều, nhiều hơn cả nước tắm. Sau này Dung Dung cũng sẽ cắt tay cậu.” Giọng điệu dẫn dắt mang theo đe dọa, nét mặt nghiêm túc và câu chữ cũng nghiêm túc như đứa trẻ bị nghiền rửa trong cuốn phim ma quái của phương Tây.

“Oa oa a!” Hùng Hùng đột nhiên khóc lớn. Cao Dung muốn xem nó thế nào nhưng vừa đưa tay sờ vai nó thì nó càng sợ hãi hươ tay, khóc càng dữ dội.

Tiếng khóc của nó ảnh hưởng đến mấy đứa trẻ khác. Vì thế vừa rồi còn đang riu rít vui đùa, nay bọn chúng trở nên nhốn nháo. “Mẹ ơi, mẹ ơi!” “Mình phải về nhà...” “Mình muốn bà nội...” Trong lớp vô cùng hỗn độn.

“Ha ha ha~” Phùng Tầm Kha vui vẻ cười rộ lên, hấn hớn hở nói với Cao Dung rằng: “Dung Dung, bọn nó là đồ ngốc.” Hấn hươ tay múa chân, đôi mắt xanh biếc ngời sáng tựa sao trời. Nếu không biết hấn là ai, chỉ dựa vào nét mặt đơ sơ vô tội ấy, bất kể người nào cũng sẽ cảm thấy đây là một đứa bé hoạt bát và xinh đẹp, ai gặp cũng thương.

Mà Cao Dung không biết làm thế nào mới phải. Đối với thân thể bé trai năm tuổi, cậu không biết nên làm gì. Cậu thấy bất lực, dù rằng linh hồn của cậu đã hai mươi sáu. Cứ như vậy, cậu không tìm được rừng rưng nước mắt, chẳng biết do tủi thân hay sốt ruột.

“Sao lại thế? Sao lại thế? Tại sao các em lại khóc, về chỗ ngồi đi.” Tiếng chuông ngoài cửa vang lên cũng là lúc cô giáo nghiêm trang cầm thước kẻ đi vào lớp.

Nhưng trong lớp vẫn ồn ào như cũ, muốn dùng cách giải quyết ôn hòa đúng là không có khả năng. Cô giáo cầm thước vụt vào bàn giáo viên, nghiêm túc nói: “Còn khóc nữa sẽ ăn đòn!”

Chiều này vẫn luôn công hiệu, bọn trẻ vừa rồi còn gọi ‘cha, mẹ, ông, bà’ xen lẫn tiếng khóc than đã trở nên im ắng.

Nhưng ngoại trừ một đứa, đó chính là bạn cùng bàn của Cao Dung, tức Hùng Hùng, vừa khóc vừa gào ầm ĩ: “Cô ơi, cô, em không muốn...” Bởi vì khóc nức nở nên một câu cũng không nói thành lời.

Cô giáo có chút lo lắng, còn nghĩ rằng nó không thoải mái ở chỗ nào, liền chạy từ bục giảng xuống bàn của nó. Nàng khom người lau nước mắt cho đứa học sinh: “Sao vậy? Nói cô nghe xem.”

Hùng Hùng nghẹn ngào trả lời: “Em không muốn ngồi với Dung Dung... Em không muốn ngồi với Dung Dung.”

“Có chuyện gì? Tại sao vậy Dung Dung?” Cô giáo hỏi cậu bé bên vẫn luôn cúi đầu im lặng.

Cao Dung lần nữa lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Không chuyện gì, thưa cô.”

Cô giáo cho rằng hai đứa trẻ đùa giỡn nhau rồi nảy sinh mâu thuẫn nhỏ, vì thế bèn an ủi nhóc mập: “Bạn bè nên hòa thuận với nhau, sao em lại đòi đổi chỗ? Làm vậy Dung Dung sẽ buồn đấy, Hùng Hùng ngoan ngoan ngồi với Dung Dung đi.”

Nhưng nào biết Hùng Hùng ôm chặt lấy đùi cô giáo không buông, dường như sắp quỳ luôn xuống đất. “Em không cần, không cần ngồi với Dung Dung, em...” Tiếng khóc thảm thiết, thậm chí gương mặt nó đã đỏ bừng, tình trạng như thế làm người ta lo lắng không biết nó có ngất xỉu hay không.

Cao Dung cũng không đành lòng nhìn nó khóc, cậu vội vàng đề nghị: “Cô, đổi chỗ em đi.”

Cô giáo thấy bộ dạng thê thảm của Hùng Hùng, đành thở dài gật đầu rồi quay sang hỏi những đứa trẻ khác: “Ai tình nguyện ngồi cùng Dung Dung?”

Nàng vốn nghĩ rằng sẽ giải quyết chuyện này thật dễ, nhưng nàng không ngờ một bé trai có nhiều bạn bè trong lớp như Cao Dung giờ phút này lại bị bọn chúng đồng loạt từ chối. “Em không muốn!” “Em không muốn ngồi với Dung Dung.” “Cậu ấy sẽ dùng dao cắt tay, em không muốn...”

Sắc mặt Cao Dung trắng bệch. Nước mắt cậu tuôn rơi. Đây là lần đầu tiên một người vốn luôn được bạn bè yêu thương như cậu lại bị kỳ thị hoàn toàn, tất cả đều gây ra bởi một đứa bé năm tuổi.

Mà khi đó, Phùng Tầm Kha đã sớm ngoan ngoãn yên vị ở bàn cuối – nơi chỉ có một mình hấn ngồi. Không, chốc nữa Cao Dung sẽ ngồi cùng hấn. Phùng Tầm Kha chống cằm, mở to đôi mắt xanh, im lặng nhìn trò vui trước mặt.

Hấn giống như một kẻ gian xảo, làm mưa làm gió rồi lại ngụy trang thành quần chúng vô can, thường thức sự trừng phạt và tội lỗi của người khác.

Hấn đắc ý ngấm ngầm.

Hậu quả của việc bị kỳ thị chính là Cao Dung đành ngồi chung với đứa trẻ mà cô giáo đã chịu thua, thường được bạn bè và người lớn gọi là cậu bé hư.

Phùng Tầm Kha dùng phương pháp đó, khiến Cao Dung và hấn trở thành bạn cùng bàn.

“Lại đây, cô dắt em đi rửa mặt.” Hùng Hùng nín khóc bị nàng dắt ra ngoài.

“Ngốc – – ghê.” Phùng Tầm Kha dõi theo bóng dáng của hai người nọ, làm khẩu hình miệng như thế. Sau đó hấn quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Cao Dung: “Chúng ta là bạn cùng bàn.”

Nhưng thấy hốc mắt cậu ướt át, đỏ hoe, biểu cảm của hấn chợt biến thành nghi hoặc, rồi khó hiểu. Hấn đưa tay lau nước mắt cho Cao Dung, thì thào: “Tại sao khóc? Có phải Hùng Hùng xem thường cậu không? Sau này tôi trả thù cho cậu nhé?” Hết thấy đều đổ tội cho Hùng Hùng, còn hấn vẫn là đứa bé năm tuổi – vì bạn bè trong lớp tẩy chay Cao Dung nên hấn đã tốt bụng ngồi chung. Và bạn phải tin rằng, hấn-đơn-sơ-lắm.

6. Chương 6

Edit: Thỏ

Trong lớp, Cao Dung ngồi cạnh Phùng Tầm Kha. Kỳ thực Phùng Tầm Kha làm chuyện mờ ám cũng không

nhiều, hắn chỉ thích nằm trên bàn học, mở to đôi mắt màu xanh nhìn Dung Dung một cách tò mò; có khi đột nhiên nói ‘Dung Dung, đôi mắt cậu tròn xoe như hạt đậu.’ ‘Dung Dung, mũi cậu có một nốt ruồi.’ Sau đó, hắn trở vào mũi mình lăm lăm, ‘tôi không có’, bộ dạng tiếc nuối vô ngần. Đứa bé trai hay thì thào như thế.

Còn Cao Dung thì thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Trên bục giảng, cô giáo giảng bài ‘một cộng một bằng hai, hai cộng một bằng ba’ – một ít phép toán đơn giản. Cao Dung vốn không thể giống đám nhóc hào hứng ngồi học, ngược lại bị một tiểu biến thái ngồi cạnh mở to đôi con ngươi biếc xanh nghiêm túc nhìn mình, trong lòng Cao Dung phát rét.

“Cậu có thể đừng nhìn mình nữa không?” Cao Dung đưa ý kiến.

“Tại sao đừng?” Phùng Tầm Kha chớp chớp đôi mắt to, đây là thói quen của hắn.

Cao Dung khó mà nói thật ‘Mình thấy rất đáng sợ, cậu làm mình phát run.’ Chẳng biết nói thế có xúc phạm đứa bé năm tuổi hay không, nhưng một Cao Dung với linh hồn 26 tuổi cũng đành ngậm ngùi chấp nhận rằng, cậu đối với một quỷ nhỏ vừa lên năm vẫn luôn nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Rốt cuộc Cao Dung lác đầu, lựa chọn im lặng.

Phùng Tầm Kha ngồi nhồm dậy, đôi mắt to tròn xanh biếc vẫn trợn lên, lần này ghé sát vào Cao Dung, lặp lại lần nữa: “Tại sao đừng?” Đáng vẻ dường như sắp tức giận.

Cao Dung lo lắng tiểu biến thái lại đột ngột gây ra chuyện gì, đành nói: “Mình không thích bị người khác nhìn đăm đăm.” Cũng lo lắng Phùng Tầm Kha nghĩ nhiều, dù gì hắn cũng là đứa trẻ kỳ quặc, bèn bổ sung thêm. “Ngày thường mẹ cứ nhìn mình như thế, mình không thích.”

Phùng Tầm Kha suy ngẫm gật đầu: “A.” Cười nói khẽ, “tôi không nhìn, tôi che hai mắt.” Hắn đưa bàn tay che đôi mắt, nghiêng đầu. “Dung Dung, xem đi.” Cử chỉ của hắn vô cùng đáng yêu.

Cao Dung thấy Phùng Tầm Kha làm hành động ngây thơ, trong lòng cũng dịu đi không ít.

Hắn chỉ là đứa trẻ... đúng không? Có lẽ hắn vẫn còn đơn sơ và thiện lương.

Tiết hai là tiết bọn trẻ thích nhất – giờ học thể dục. Những năm 90 nhà trẻ cũng không có nhiều dụng cụ thể dục để chúng chơi đùa, tuy nhiên giáo viên có dạy chúng một số trò chơi đơn giản, ví như vỗ tay theo nhịp, hoặc chạy nhảy – để đám học trò có thể tự mình nghịch ngợm, đùa giỡn với nhau.

Bên cạnh đó, Cao Dung còn bị Phùng Tầm Kha kéo vào nhóm trẻ con chơi trò ‘Quỷ bắt người’. Ban đầu một số đứa không muốn chơi với nhóm trẻ, đặc biệt là Phùng Tầm Kha. Nhưng bọn chúng còn quá nhỏ, vẫn thích vui đùa, không chịu nổi cô độc.

Phùng Tầm Kha mặc kệ đám trẻ chơi ‘Quý bắt người’ chấp nhận hay từ chối, hắn đã tự ý tham gia. Hắn cũng kéo Cao Dung vào cùng, chạy tới chạy lui theo đám bạn.

Cao Dung bị Phùng Tầm Kha nắm chặt tay, muốn tránh cũng tránh không xong. Hơn nữa giờ phút này Phùng Tầm Kha tươi cười hơn hở chạy theo bọn nhóc, chơi đến nhiệt tình, Cao Dung đành phải ồm ờ hòa mình theo chúng.

Khó mà tưởng tượng nổi một người thanh niên 26 tuổi lại cùng bọn nhóc chơi những trò hết sức trẻ con. Sống lại, sống lại, đến tột cùng vì đâu mà sống lại? Chẳng lẽ muốn cho cậu lần nữa trải nghiệm những lạc thú ấu thơ? Cậu nhìn Phùng Tầm Kha bên cạnh đang âm ỉ vui đùa, lập tức phủ nhận suy nghĩ đó.

“A! Phùng Tầm Kha là quý!” Một bé trai là ‘quý’ ôm lấy Phùng Tầm Kha. Chỉ cần ‘quý’ bắt được ‘người’, ‘người’ liền thành ‘quý’; có nhiều hơn một con ‘quý’, Phùng Tầm Kha chính là một trong những ‘con quý’ kia.

Phùng Tầm Kha buông tay Cao Dung, cười hì hì bảo: “Dung Dung, tôi là quý. Tôi đếm một, hai, ba, mau chạy đi, tôi muốn tóm Dung Dung.”

Lời hắn nói y hệt kiếp trước. Vì vậy cậu theo chân bọn nhóc làm ‘người’, chạy loạn cào cào bỏ trốn.

Phùng Tầm Kha làm quý thật vui vẻ, phía xa hắn đã tóm được mấy cậu bạn rồi.

Số phận để Cao Dung tái sinh làm thiếu nhi lần nữa, tựa hồ cậu cũng cảm nhận được sự hào hứng của trò chơi. Cậu chạy thật nhanh, lại bị một đứa trẻ kéo tay, ngược mắt thì thấy Hùng Hùng.

Nhóc mặt hơi thẹn thùng bảo: “Dung Dung, xin lỗi. Cậu về ngồi với mình được không?” Giờ nó ngồi một mình, nó thấy cô đơn và tẻ nhạt. Hơn nữa bình thường Cao Dung đối xử tốt với nó, còn luôn cùng nó chơi đùa. Nó hối hận, hối hận vì đã để Dung Dung ngồi với Phùng Tầm Kha.

Cao Dung có hơi ngạc nhiên, lại nghĩ trẻ con vẫn là trẻ con. Sáng một câu, chiều một câu khác, hơn nữa ngồi với Hùng Hùng vẫn tốt hơn ngồi với hắn nhiều.

“Được.” Cao Dung cười nói.

Hùng Hùng trở nên vui vẻ: “Minh thưa cô đổi cậu về. Giờ mình cùng nhau chơi.” Rồi nhóc mặt kéo tay Cao Dung, cùng nhau tránh né những tên quý nhỏ.

Giây phút ấy, Phùng Tầm Kha vốn đang tươi sáng bỗng cứng đờ. Hắn đứng không xa bọn họ, sắc mặt giá băng. Trước mắt hắn là đám trẻ đang vui đùa âm ỉ, nhưng nếu bọn nhóc ấy có thể vượt thời gian đến 20 năm sau, nếu những người bị chặt rớt đầu cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ của Phùng Tầm Kha hiện tại, bọn họ sẽ nhận ra hắn của năm 5 tuổi và hắn của năm 25 vung tay chặt xuống hết sức giống nhau, cũng bằng dáng vẻ đó sẽ khiến những tiếng hét hoảng sợ của nạn nhân phải chìm trong cổ họng.

“Nhìn lâu đấy.” Phùng Tầm Kha thì thào. Hấn nghĩ tới việc Dung Dung không thích bị người khác nhìn đăm đăm. Hấn không thể, Hùng Hùng cũng không thể.

Hấn chau mày, dường như đang tự vấn bản thân. Lúc này có một bé trai đẩy vai của hấn, vì vậy hấn bước lên trước vài bước, hô lên: “Quý tới ăn thịt người!” Đôi mắt cong tựa trăng lưỡi liềm, khuôn mặt đẹp đẽ càng rạng ngời hơn, lần nữa tham gia vào cuộc chơi ma quỷ.

Hùng Hùng khá béo nên chạy trốn so với mấy đứa khác cũng chậm hơn. Cao Dung nắm tay nó, sóng vai bên nhau. Ngay từ đầu bọn họ đã lẫn vào đám đông nên những ‘quỷ nhỏ’ kia cũng không hề để ý.

Đáng buồn là Phùng Tầm Kha truy đuổi gắt gao bọn họ, Hùng Hùng chạy bỏ hơi tai. Chạy vòng vòng, Cao Dung sốt ruột bảo: “Hùng Hùng, đừng chạy nữa, chúng ta để cậu ấy ‘ăn’ đi.”

Nhóc mặt lắc đầu, phì phò thở: “Không, mình không làm quỷ.”

Phùng Tầm Kha cũng tương đối thông dong, hấn chậm rãi theo chân bọn họ. Bọn họ chạy nhanh, hấn chạy nhanh; bọn họ chạy chậm, hấn chạy chậm.

“Hùng Hùng, không chạy nữa tôi ăn cậu đấy.” Phùng Tầm Kha hù dọa phía sau.

Cao Dung nhìn gương mặt Hùng Hùng đã trắng bệch, quả thật Phùng Tầm Kha có một số việc vẫn cực kỳ cố chấp.

“Tôi tới đây, tôi phải ‘ăn’ cậu ngay.” Phùng Tầm Kha đột nhiên chạy nhanh hơn, ngay khoảnh khắc sắp chạm vào quần áo của Hùng Hùng thì cố tình dừng lại đằng sau.

Hùng Hùng gấp đến nỗi rơi nước mắt, nó vừa chạy vừa khóc lóc tèm lem: “Mình không làm quỷ, mình không làm quỷ.”

Cao Dung thấy không ổn. Dù sao cũng là trò chơi, nhóc mặt này cứng đầu chạy tiếp nói không chừng sẽ xảy ra chuyện. Vì thế cậu dừng chân, giữ chặt Hùng Hùng: “Đừng chạy nữa, chúng ta...”

Lời chưa nói xong đã bị Phùng Tầm Kha dang tay đẩy họ ngã nhào trên đất. Phùng Tầm Kha cười hì hì sờ mặt Cao Dung: “Dung Dung, tôi thả cậu đi.”

Sau đó toàn bộ cơ thể đều đề lên Hùng Hùng: “Tao nói cho mày biết, Dung Dung là bạn cùng bàn của tao. Là cậu ấy cố ý giữ chặt mày, để tao tóm mày, giờ tao sẽ biến mày thành quỷ.”

Dứt câu, hấn thản nhiên giơ tay lên cao, đánh liên tục vào mặt Hùng Hùng, đánh luôn vào mũi.

‘Bốp’, sức lực rất lớn, đánh Hùng Hùng phun cả máu mũi.

“Oa oa! Mẹ ơi!” Hùng Hùng lần nữa khóc thành tiếng.

Phùng Tầm Kha vẫn không muốn dừng lại. Hấn vung tay, nhưng Cao Dung đã kịp phản ứng lập tức đẩy hẳn ngã lăn ra đất, ngăn hẳn đánh người. “Cậu làm gì vậy?!”

Phùng Tầm Kha trợn đôi mắt to tròn màu xanh, tức giận nói: “Trò chơi này vốn lừa người, chỉ có người chết mới biến thành quý, tôi muốn biến Hùng Hùng thành quý!”

Cao Dung nghe hẳn nói xong, cơ thể bắt đầu lạnh băng. Cậu không ngờ Phùng Tầm Kha lại có ý định ác ôn như thế. Cậu vẫn luôn cho rằng Phùng Tầm Kha chỉ là một bé trai năm tuổi với tính tình kỳ quái. Tuy có hơi kỳ quái nhưng vẫn hiền lành, nhưng bây giờ...?

Phùng Tầm Kha muốn giết Hùng Hùng ư?

Thật đáng sợ, vì sao lại có một bé con như thế!

Mái tóc vàng gọn sóng bết đẫm mồ hôi, tóc mềm mại ôm vào bầu má, thoát trông vừa yếu ớt lại xinh đẹp, quả thật không có chút công kích nào.

“Phùng Tầm Kha, em lại gây chuyện? Trời ơi!” Thầy thể dục gầm lên một tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Cao Dung, cậu vàng vọt đứng dậy.

Thầy giáo tóm cổ Phùng Tầm Kha bắt hẳn phớt nằng: “Đứng phớt nằng một tiết ngay! Tại sao lại có loại học trò này, quả nhiên là đồ không cha!”

“Cha em biến thành quý!” Phùng Tầm Kha trừng mắt, hẳn nhìn chăm chặp thầy thể dục.

Thầy thể dục bị hẳn nhìn đến giật mình, cả giận mắng: “Đồ mất dạy!” Rồi ông ta nói với đám trẻ kia. “Sau này cấm chơi chung với nó. Ai chơi cùng sẽ bị tẩy chay.”

Kế tiếp, thầy thể dục vội vã ôm Hùng Hùng còn khóc nức nở đi tới phòng y tế.

“Đều tại Dung Dung ” – “Dung Dung và Phùng Tầm Kha là một giuộc” – “Vì Dung Dung nên Hùng Hùng mới bị Phùng Tầm Kha bắt lấy”, “Tội mình đừng chơi với Dung Dung...”

Thầy bỏ đi, tiếng xì xào của bọn trẻ vang lên. Lần này Cao Dung biết mình hoàn toàn bị kỳ thị, hết cách xoay chuyển.

Tiết thể dục đã kết thúc từ trò chơi ấy, Cao Dung đứng trước cửa phòng học, nhìn một thầy giáo cầm thước kẻ đứng dưới bóng cây hằm hồ nhìn Phùng Tầm Kha đang phơi nắng. Hiển nhiên hẳn phải chịu phạt. Những năm 90, giáo viên xử phạt học trò hư bằng vài cách như thế.

Thời tiết rất nóng, Phùng Tầm Kha đứng phơi nắng đến mặt mũi đỏ bừng. Trên trán hẳn chảy đầy mồ hôi, nhưng hẳn không dám nhúc nhích. Bởi lẽ chỉ cần nhúc nhích, thầy thể dục sẽ dùng thước gỗ đánh ngay. Dưới ánh mặt trời bóng râm, Phùng Tầm Kha chật vật như một con búp bê Tây Dương.

Hắn ngược mắt nhìn Cao Dung, đôi con ngươi biếc xanh ngập tràn nước mắt. Hắn đưa tay lau hàng mi, hô to một tiếng với Cao Dung: “Dung Dung, tôi khát!”

“Đứng nghiêm cho tôi.” Thầy thể dục quát lên.

Cao Dung đi vào lớp học với đáy lòng trăm mối ngổn ngang. Đứa bé kia, vẫn không biết đáng thương hay đáng đời.

Tàn nhẫn, xinh đẹp, lại yếu ớt, đáng thương; có lẽ những biểu hiện đó chỉ toàn là giả dối, nào ai hay...

7. Chương 7

Edit: Thổ

Bởi vì sự việc của Hùng Hùng, cô giáo đã mời phụ huynh của Phùng Tầm Kha và nó. Mẹ Hùng Hùng ở trường học âm ỉ một hồi, bà ta cao lớn, so với Phùng Tây thì nàng có vẻ nhỏ xinh và yếu thế hơn.

Mẹ Hùng Hùng trở tay vào Phùng Tây, trước mặt rất nhiều giáo viên chửi đồng: “Cô dạy con cô kiêu gì hả? Mới năm tuổi nhưng chính là tội phạm giết người! Có sinh không có dạy, thằng súc sinh này sớm muộn cũng phạm tội tày đình!” – “Chẳng lẽ con không cha mẹ như thế, không biết đúng sai?” – “Hùng Hùng nhà tôi có chuyện gì tôi sẽ lột da nó!” – “... ..” Bà ta kích động sấn tới chỗ Phùng Tây, kéo tóc nàng đấm đá.

Phùng Tây nào phải đối thủ của người đàn bà cơ bắp như mẹ Hùng Hùng, giằng co đôi ba lần đã bị ấn ngã lăn trên đất, tóc bị cào lộn xộn. May mắn có mấy giáo viên gần đó nhanh chóng kéo mẹ Hùng Hùng ra, lúc này Phùng Tây mới chật vật đứng lên. Ngoại hình nàng xinh đẹp, giờ phút này đáng vẻ đầy sưng sờ không biết làm sao. Cho dù phía Phùng Tây đuối lý nhưng các giáo viên đều trò chuyện, an ủi Phùng Tây.

Mà Phùng Tầm Kha vẫn luôn đứng một bên, lẳng lặng nhìn. Trên mặt hẳn không hề sợ hãi hoặc kinh khiếp, đôi mắt màu xanh chỉ nhìn đăm đăm, không hiện lên chút tình cảm dư thừa, dường như hẳn không liên quan đến việc hai người phụ nữ kia gây hấn với nhau.

Thẳng đến lúc các giáo viên khuyên Phùng Tây đưa Phùng Tâm Kha về nhà, nàng mới yếu ớt gạt đầu vài cái. Nhưng khoảnh khắc nàng nhìn Phùng Tâm Kha, đáy mắt nàng tràn lan hận thù và ác độc.

Phùng Tâm Kha trừng mắt với nàng, sau đó xoay người bỏ chạy.

Buổi tối, gia đình Cao Dung quây quần dùng cơm. Cao Dung nhìn cha mẹ còn tươi trẻ và khỏe mạnh trước mắt, những chuyện không vui ở trường học đã tan thành mây khói. Thật tuyệt vì cha mẹ cậu vẫn còn đây, không còn điều gì tuyệt diệu hơn nữa. Kiếp trước, sau khi Cao Dung có việc làm thì cậu dọn ra ngoài ở. Bởi vì bận rộn công việc hoặc tình thân qua tháng năm cũng phai nhạt nên cậu không về thăm người nhà thường xuyên, thậm chí lúc cha cậu qua đời cũng không kịp đến bệnh viện nhìn mặt cha lần cuối.

Nghĩ vậy, trong lòng Cao Dung cảm thấy xót xa. Cậu vội vàng nói: “Cha, cha ăn thịt thêm này.” Nói xong đã gấp một miếng bỏ vào bát của Cao Toàn Đức.

Cao Toàn Đức vui vẻ sờ đầu Cao Dung: “Dung Dung ngoan quá.” Rồi y khen, “Ngon thật.”

Lưu Quế Lệ ngồi một bên cười phụ họa: “Trời ơi, cha con hai người tình thương mến thương, Dung Dung chắc không biết mẹ đau lòng.”

Cao Dung nghe xong bèn ngoan ngoãn gấp cho cô thêm một miếng: “Mẹ cũng ăn nhiều đi, cả cha và mẹ con đều đau lòng hết.”

Lời này làm cha mẹ cậu cười ha ha, trên bàn cơm không khí êm đềm và ấm áp.

Rầm! Rầm! “A —!” Đột nhiên nhà đối diện vang lên tiếng thét điên cuồng của phụ nữ cùng với tiếng đổ vỡ của bàn ghế.

“Cái gì vậy?” Lưu Quế Lệ buông đũa, rời khỏi bàn cơm, đứng dựa vào hành lang trước cửa nghe ngóng. “Tiếng ồn kia hình như phát ra từ nhà thằng nhóc mắt xanh.”

“A! A!” Tiếng gào thét của người phụ nữ ngày càng dữ dội, ngay sau đó một trận ‘loảng xoảng’ lại vang lên.

Thân là cảnh sát, Cao Toàn Đức vội nhăn mày đứng dậy: “Mau qua xem, đừng để xảy ra bất trắc!”

Vì thế y vội vàng mở cửa, chạy đến nhà đối diện của Phùng Tây, mà bấy giờ tiếng hét bên trong lại càng âm ỉ. “Vì sao mày muốn tra tấn tao?” “Mày là đồ ma quỷ!” “Sao mày còn chưa chết?!”

Thanh âm sắc lẹm khiến người bên ngoài chói hết cả tai.

“Hai mẹ con đứng xa một chút.” Cao Toàn Đức nói với Cao Dung và Lưu Quế Lệ, tiếp theo dặn dò, “Dung

Dung về nhà đi.” Mặc kệ làm chuyện gì, an toàn của người thân luôn là trên hết.

Lưu Quế Lệ ôm Dung Dung đứng trước cửa nhà mình, dõi theo chồng.

“Mở cửa, có chuyện gì vậy?” Cao Toàn Đức dùng tay đập vào cửa tạo thành tiếng vang.

Tiếng động bên trong bỗng nhiên ngưng bật, Cao Toàn Đức lại gầm thêm một tiếng: “Mau mở cửa!”

Mọi thứ vẫn im ắng như cũ. Nhưng làm cảnh sát nhiều năm, trực giác nói cho y biết bên trong chắc chắn có vấn đề. Y chờ thêm giây lát, xác nhận người trong nhà không muốn mở cửa, vì thế giơ chân chuẩn bị tông cửa vào.

‘Rầm’ một tiếng, dường như có thứ gì va phải cửa, tiếp theo ‘lách cách’ hai tiếng, cửa mở.

Cao Toàn Đức vội vàng vào trong, cảnh tượng trước mắt làm y sửng sốt. Y thấy một phụ nữ tóc tai hỗn loạn đang đè trên người một bé trai. Tay nàng cầm dao phay, một tay khác chặn miệng đứa bé, trên mặt đất còn loang lổ vết máu. Cao Toàn Đức vội đánh về phía người phụ nữ, cướp con dao trên tay nàng ta rồi ấn nàng xuống sàn nhà.

“Trời ơi, chuyện gì thế!” Lưu Quế Lệ đứng trước cửa thấy một màn thất kinh như vậy, cô bèn chạy vào nhà Phùng Tây, bế Phùng Tâm Kha đầy máu lên.

Phùng Tâm Kha vẫn tỉnh táo, nhưng vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt hấn tái nhợt. Hấn không quấy khóc, chỉ ngoan ngoãn dựa vào ngực cô. Lưu Quế Lệ kiểm tra cơ thể hấn xem bị thương ở đâu mới phát hiện trên bụng hấn là một vết thương rất to, máu tuôn ra thấm đẫm một góc quần áo.

“Đưa nó nhập viện!” Cao Toàn Đức vội nói, Lưu Quế Lệ lập tức hành động, cô ôm Phùng Tâm Kha chạy về nhà lấy tiền.

Cao Dung đứng trước cửa nhìn thấy mọi chuyện, cậu hoảng hốt chạy theo cô, sau đó hai mẹ con cùng chạy xuống dưới lầu.

Lưu Quế Lệ vội bừa một chiếc Taxi, Cao Dung cũng hấp tấp chui vào, ba người ngồi ở ghế sau một loạt. Phùng Tâm Kha được mẹ cậu ôm lấy, còn cậu lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Phùng Tâm Kha. Cậu vươn tay nắm bàn tay lạnh băng nhỏ bé, điều này khiến một Phùng Tâm Kha vốn đang bình tĩnh lại tuôn trào nước mắt, bật khóc tu tu. “Dung Dung, mình đau quá, bụng đau quá...”

Cao Dung liên tục vuốt ve mặt hấn, an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu. Đến bệnh viện sẽ hết đau, hết ngay thôi.”

Giờ phút này, Cao Dung rất xót xa vì đứa trẻ...

8. Chương 8

Edit: Thỏ

Ở dịch vụ đặc biệt, đứa bé trai đẹp đẽ nằm thêm thiếp trên giường. Tuy rằng miệng vết thương ở bụng rất dài nhưng may mắn không sâu, lại nhập viện kịp thời nên sau khi được bác sĩ xử lý, băng bó, vết thương không có gì đáng ngại.

Cao Dung vẫn nắm tay Phùng Tâm Kha như cũ, tới lúc Phùng Tâm Kha ngủ rồi, phát ra tiếng hít thở mỏng manh cậu mới rụt tay về.

“Mẹ, cậu ấy đã ngủ.” Cao Dung thì thào với Lưu Quế Lệ.

Lưu Quế Lệ gật đầu: “Dung Dung, chúng ta ra ngoài cho bạn nghỉ ngơi.”

Thời điểm hai người chuẩn bị rời phòng bệnh, trước cửa đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ trung niên. Không chờ Lưu Quế Lệ hỏi han, bà ta đã tự mình giới thiệu: “Tôi là bà ngoại của Phùng Tâm Kha, nghe nói gia đình cô cứu nó, cảm ơn.” Giọng điệu bà ta lạnh lùng, thanh âm cứng nhắc, dù rằng nói lời cảm tạ nhưng vô cùng nhạt nhẽo.

Lưu Quế Lệ cười cười: “Không sao, chung quy cũng là hàng xóm. Đứa nhỏ cũng không có chuyện gì.”

Bà ngoại Phùng Tâm Kha liếc cháu trai: “Ừ, vậy là tốt.”

“Bác tới đón nó về nhà sao?” Lưu Quế Lệ tưởng bà ngoại đứa trẻ tới thì cô cũng có thể về nhà. Thông thường là vậy, hơn nữa đêm cũng đã khuya, Dung Dung còn phải đi ngủ.

“Tôi không đến đón nó về.” Bà ta phủ nhận. “Tôi tới mong cô làm ơn giúp tôi trông nó một thời gian.”

Lưu Quế Lệ ngăn người, rồi cô từ chối theo bản năng: “Nhà cháu... không được. Dù sao cũng là cháu ngoại của bác, sao lại để người ngoài chăm sóc.”

“Con gái tôi bị trầm cảm nghiêm trọng, lần này dùng dao chém thẳng bé cũng vì tinh thần bị đả kích nặng nề, vì thế tôi muốn đưa nó đi bệnh viện. Trong thời gian điều trị chỉ có thể nhờ cậy cô. Đứa trẻ này rất kỳ quái, chỉ cần nó ở cạnh con tôi thì con tôi sẽ trở nên bất thường, cho nên tôi không thể đón nó về nhà được. Phí nằm viện và phí sinh hoạt tôi sẽ trả rõ ràng, không để thiệt thòi cô.”

Cao Dung đứng nghe mà thấy rất hụt hẫng, người bà này của Phùng Tâm Kha dường như không quan tâm đến hẳn.

Lưu Quế Lệ sốt ruột nói: “Cũng khó mà nói vậy, nhà cháu còn có một đứa con, bác có thể đưa cháu ngoại gửi nhờ họ hàng.” Cô không muốn phiền phức, con cái người ta dù thế nào cũng không chăm sóc tốt, nhờ mà gây ra chuyện ồn ào thì càng mệt.

Bà ngoại Phùng Tầm Kha cau mày, sắc mặt cũng lạnh băng: “Vậy không làm khó cô, tôi sẽ đưa nó đi ngay.” Dứt lời đã bước vào giường bệnh hẳn. “Dậy, mau bước xuống cho tao.” Không biết Phùng Tầm Kha đã mở mắt từ bao giờ.

“Sao lại thế, trên bụng thằng bé còn vết thương, sao có thể lập tức xuống giường!” Lưu Quế Lệ vội vàng ngăn cản.

Cao Dung cũng chạy nhanh tới cạnh giường: “Cậu nằm đi!” Cao Dung trấn an Phùng Tầm Kha như vậy.

“Đi ngay!” Bà ngoại Phùng Tầm Kha kéo tay hẳn từ trên giường đi xuống. “Mang giày vào, mày luôn gây chuyện, hại mẹ mày tức đến đổ bệnh kia! Lẽ ra đời này mày không nên có mặt.” Bà ta mắng liên tục, dường như muốn kéo Phùng Tầm Kha ra cửa.

Phùng Tầm Kha cứng rắn mím môi, không trả lời. Hẳn đưa tay ôm vết thương vừa được băng bó, thần sắc dần dần trắng bệch. Cao Dung thấy bà ngoại hẳn muốn tóm hẳn đi bèn cuống quýt kéo tay mẹ cậu, không ngừng van xin: “Mẹ, đưa cậu ấy về nhà chăm sóc một thời gian! Mẹ!”

Lưu Quế Lệ khẽ cắn môi: “A, thật là...” Cô vội vàng đuổi theo ngăn họ lại.

“Để cháu trông nó một thời gian, chờ mẹ nó về.”

Bà ngoại Phùng Tầm Kha nghe xong lập tức dừng chân, cũng lạnh lùng buông tay hẳn. “Cảm ơn cô, chi phí tôi đều gửi đủ. Thằng lỏi này cần đánh cứ đánh, nó không phải trẻ con bình thường, nó rất lì lợm.” Sau đó cúi người răn đe Phùng Tầm Kha. “Mày phải nghe lời đi, không thì chẳng ai chăm sóc mày đâu.”

Nói xong những lời đó, bà ta nhìn Lưu Quế Lệ mỉm cười, còn liếc Phùng Tầm Kha một cái. “Thằng lỏi khó ưa.” Rồi quay gót bỏ đi.

Cao Dung vội kéo tay Phùng Tầm Kha: “Về giường nằm, sau này tụi mình sẽ ở bên nhau, mẹ mình sẽ chăm sóc cậu.”

Giày dưới chân hẳn còn chưa mang xong, bởi vì lúc này bà ngoại hẳn lôi kéo nên chiếc còn, chiếc rớt. Hẳn cúi đầu nhìn giày rơi trên đất, cười cười: “Giày rơi.” Sau đó lặng lẽ dựa vào người Cao Dung, ôm lấy cậu, lần nữa thì thào, “Giày rớt.” Đầu hẳn vẫn luôn cúi thấp như đang che giấu sự cô độc trong đáy mắt xanh lam.

“Dung Dung, mình nghĩ rằng cậu cũng sẽ không cần mình.” Hẳn nắm bắt với Cao Dung như vậy.

Cao Dung nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn: “Không đâu, mình cần cậu mà.”

“Ừ, mình biết.” Xuyên qua bả vai nhỏ bé của Cao Dung, hắn nhìn theo bà ngoại đang xa dần. Bỗng nhiên hắn cảm thấy giống Phùng Tây, rất tốt. Mạnh bạo đè lấy một người, sau đó cầm dao vung tay chặt xuống, khiến người nọ lộ ra dáng vẻ sợ hãi, cơ thể ngập tràn sắc máu đỏ tươi. Hình như chuyện này không có gì sai, lại còn vô cùng kỳ thú...

Hắn chọc mẹ giận nên mẹ đối xử như vậy với hắn. Người khác làm hắn giận, có phải hắn cũng nên đối xử như vậy với người ta?

Mọi chuyện kết thúc. Vì trời đã khuya, hơn nữa Phùng Tầm Kha cũng không thể di chuyển nhiều nên bọn họ đành nán lại bệnh viện một đêm. Cao Dung ru Phùng Tầm Kha ngủ, trong một phòng bệnh, trên một chiếc giường.

Lưu Quế Lệ gọi điện thoại công cộng cho chồng, nói rõ vấn đề của Phùng Tầm Kha. Đối với một người hiền lành như Cao Toàn Đức thì y cũng không có gì phản đối. Hơn nữa còn nói Phùng Tây đầu óc bất thường, đã được bà ngoại báo cảnh sát đưa đi điều trị, sau này bình phục còn chăm sóc đứa con. Đứa con có một người mẹ như vậy cũng rất đáng thương, trong giọng nói đầy ấp sự đồng tình.

Lúc sau, Lưu Quế Lệ cũng ngủ trên một giường khác, buổi tối hỗn loạn cứ thế trôi qua.

Cao Dung bị Phùng Tầm Kha ôm chặt, nhưng cậu quá mệt mỏi rồi. Đối với thân thể của một đứa bé lên năm, chỉ lẳng xăng một tối đủ khiến cậu đuối sức. Cậu nhắm mắt, nặng nề ngủ cạnh Phùng Tầm Kha.

Phùng Tầm Kha mở to đôi mắt xanh nhìn màn đêm nơi phòng bệnh. Hắn nghe hơi thở đều đặn của Cao Dung, chợt thấy chấm tròn lập lòe trong bóng tối. “Dung Dung, đom đóm kìa.” Phùng Tầm Kha nói rất nhỏ, cũng không nghe thấy hồi âm. Im bật vài giây, lần nữa hắn thì thầm với cậu. “Sau này mình lớn, Dung Dung làm cô dâu của mình có được không?”

9. Chương 9

Edit: Thỏ

“Dung Dung! Dung Dung!” Lúc Cao Dung tan học, từ đằng xa đã thấy Phùng Tầm Kha đứng trên ban công nhà mình vui vẻ vẫy tay, sau đó quay lưng vào phòng.

“Ông trẻ xuống đón con đây.” Lưu Quế Lệ cười bảo (cô đưa Cao Dung về nhà.) Bởi vì Phùng Tầm Kha bị thương ở bụng nên hắn tạm thời nghỉ ngơi, không đến trường nữa. Tuy rằng sáng sớm lúc Cao Dung chuẩn bị đi học, hắn chậm rãi lôi kéo tay cậu, cũng muốn theo cậu đến trường. Nhưng chỉ cần Cao Dung có tình trọn mắt nói: “Cậu không ngoan!” Khi đó Phùng Tầm Kha đành phải buông tay, “Cậu mau về nhà nhé.”

Hắn lớn lên thật xinh đẹp, một bộ ngoan ngoãn nghe lời, nhìn qua khiến người khác vô cùng yêu thích. Những chuyện đen tối hoặc đáng sợ hắn từng gây ra cũng làm đối phương mau chóng quên lãng. Tóm lại, đẹp cũng là một loại tài năng.

Quả nhiên Phùng Tầm Kha xuống tầng trệt chạy đến chỗ cậu, “Dung Dung!” Hắn vui sướng kêu, Cao Dung cũng bị hắn làm xúc động, chạy lên phía trước mỉm cười, “Phùng Tầm Kha, mình về rồi.”

Lúc Phùng Tầm Kha chạy tới chỗ Cao Dung, hắn giang tay ôm lấy cậu: “Dung Dung, hôm nay lúc mình ở nhà đã nhìn chăm chú vào mặt trời đấy.”

“Vì sao cậu nhìn mặt trời, đôi mắt có đau không?” Cao Dung thấy hắn hấp háy đôi mắt to tròn màu xanh, đôi mắt long lanh tràn đầy sức sống.

Phùng Tầm Kha nghe cậu nói thế, lập tức tủi thân. “Dung Dung, mắt mình đau quá. Giờ đau lắm cơ.”

Cao Dung biết hắn muốn được cậu an ủi, cho nên xoa xoa đầu hắn: “Sau này đừng nhìn chăm chú vào mặt trời nữa, nhớ chưa?”

“Bởi vì mặt trời xuống núi, Dung Dung sẽ về nhà. Cho nên mình vẫn luôn nhìn đăm đăm, hi vọng nó mau xuống núi.”

Cao Dung nghe xong bật cười: “Ngốc thật.”

“Mình khờ sao? Dung Dung?” Phùng Tầm Kha cười hì hì nắm tay cậu, hai đứa nhỏ vô tư chạy về nhà.

Hắn ngốc ư? Không ngốc. Cao Dung thừa biết Phùng Tầm Kha không ngốc, ngược lại thông minh đến mức đáng sợ; nhưng như hiện tại đã đủ rồi. Thà rằng hắn giống bây giờ, ngốc một tẹo, ngoan một tẹo, như thế cậu sẽ không hề đắn đo mà yêu thương hắn nhiều hơn một chút.

“A, hai con chạy chậm tí, coi chừng ngã.” Lưu Quế Lệ đứng sau hô to với bọn họ.

Về tới nhà, Lưu Quế Lệ vội vàng nấu cơm. Phùng Tầm Kha lôi Cao Dung vào phòng, hắn chỉ một bức tranh đặt trên bàn học. “Dung Dung, đây là tranh mình vẽ hôm nay.”

Hắn vẽ hai người tay nắm tay, tuy nhiên trên đầu một người như đội thêm gì đó. “Đây là tóc ư?” Cao Dung hỏi.

Phùng Tầm Kha ghé vào bàn, thật nghiêm túc dùng tay điểm điểm: “Đây là khăn voan, đây là kết hôn.” Sau đó hắn trở vào người bên cạnh, “Đây là Phùng Tầm Kha,” Ngón tay di chuyển, “Người đội khăn voan là Dung Dung này.” Nói xong, hắn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn thoáng qua Cao Dung, nụ cười vừa đẹp đẽ vừa thuần khiết. “Tương lai muốn đám cưới với Dung Dung.”

Cao Dung có hơi sững sốt, rồi cậu bật cười, dù sao cũng chỉ là lời ngây ngô của con trẻ. “Hai đứa bé trai không thể kết hôn với nhau. Cậu sẽ kết hôn với con gái khi trưởng thành, mình cũng muốn kết hôn với cô gái khác.” Cao Dung chỉnh sửa hình vẽ một chút, nháy mắt trở thành một cô em mặc váy cưới. “Vây mới đúng này, mình vẽ cô dâu tương lai của cậu, cô ấy không phải con trai...”

Nhưng nào hay lời chưa dứt câu, sắc mặt Phùng Tầm Kha đã trở nên lạnh lẽo. Thậm chí đôi mắt tươi cười ban nãy như đã kết một tầng băng. “Dung Dung chỉ có thể kết hôn với mình.” Hai tay hắn đặt trên vai Cao Dung, bộ dáng này rất giống với dáng vẻ lần trước – khoảnh khắc mà hắn liên tục nói ‘không có’.

Một Phùng Tầm Kha năm tuổi cười đến đơn thuần khiến người khác muốn gần gũi, muốn cho hắn tất cả những gì tốt nhất; nhưng một Phùng Tầm Kha lạnh lùng trừng trừng đôi mắt xanh cũng sẽ làm người khác quên đi tuổi tác, hoảng hốt không thôi, bỗng dưng nảy sinh sợ hãi vô hình.

Cao Dung bị hắn nhìn đến tê dại, cậu ngoảnh đầu, chỉ có thể lúng ta lúng túng: “Sau này cậu sẽ hiểu.”

Phùng Tầm Kha đột nhiên kề sát cậu, nhay bèn hỏi rằng: “Dung Dung sợ hãi mình sao?” Đôi tay hắn vòng lấy eo Cao Dung, thì thầm rất khẽ. “Cậu đừng sợ, sau này chúng ta sẽ kết hôn.”

Hắn nói thật nghiêm túc khiến Cao Dung không biết đáp lại thế nào, vừa hay Lưu Quế Lệ hô to một tiếng: “Ăn cơm! Hai ông trẻ xuống ăn cơm!” Cao Dung như được giải cứu, vội nói, “Mình ăn cơm thôi.”

Cao Dung ra ngoài trước, Phùng Tầm Kha định đi theo nhưng đôi chân bỗng dừng lại. Hắn trở về phòng, nhìn bức tranh hai cậu bé nắm tay đã biến thành cậu bé nắm tay cô bé.

Phải không? Sau này Dung Dung sẽ kết hôn với cô gái khác? Phùng Tầm Kha cầm lấy mẫu bút chì chọc vào mặt ‘cô bé’, “Giết nó là xong.” Hắn nhủ thầm trong phần khởi.

“Phùng Tầm Kha, ra đây nhanh!” Cao Dung gọi hắn.

Tựa như vừa trút giận, Phùng Tầm Kha lại trở thành cậu bé năm tuổi ngây thơ. Hắn ngoan ngoãn đáp, “Dung Dung”, sau đó vui vẻ chạy ra khỏi phòng.

“Ăn ngon không?” Lưu Quế Lệ nhìn Phùng Tầm Kha nhai cơm trong miệng không ngừng, mỉm cười hỏi.

Hắn gật đầu: “Ngon ạ.” Rồi chớp chớp đôi con ngươi biếc xanh, “Dì nấu cơm ngon nhất.”

Lời này khiến Lưu Quế Lệ cười rất vui vẻ, cô gấp mấy miếng thịt bỏ vào bát Phùng Tầm Kha. “Ăn nhiều thịt nhé.”

“Cảm ơn dì.” Phùng Tầm Kha cứ gọi dì ơi, ngoài ra hắn xinh đẹp như thế, những bắt mắt trước kia của Lưu Quế Lệ đối với hắn đã tan biến sạch rồi. Hơn nữa cô còn rất đau lòng, rõ ràng đứa trẻ rất ngoan nhưng

ở bên người mẹ bạo lực, cho dù có ngoan ngoãn cũng trở nên cứng đầu.

Cao Dung nhìn hai người hòa thuận trên mâm cơm, thầm nghĩ hần nhỏ xíu thôi đã có thể tạo được niềm vui của người khác phái, lớn lên chắc càng ‘dữ dội’ hơn.

Sau khi lớn lên... Nghĩ đến việc hần trưởng thành, đáy lòng Cao Dung có hơi phức tạp. Liệu hần có trở thành kẻ giết người không? Kiếp trước ai đã khiến hần trở nên như vậy, rốt cuộc hần đã trải qua những gì?

“Dung Dung, bát con vẫn chưa với, Tiểu Kha đã ăn xong rồi!” Thấy Cao Dung ngẩn người, Lưu Quế Lệ gọi con trai một tiếng.

Phùng Tầm Kha cũng nhướn mi, “Dung Dung, mau ăn nào.” Tuy trong bát hần với cơm nhưng thịt hầy còn dư lại, hần ghét ăn nó.

Thấy nét mặt vô hại của Phùng Tầm Kha, trong tim Cao Dung chợt xuyên xao. Có lẽ hần sẽ thay đổi. Tựa như hần có thể kết giao với cậu cũng nhờ cậu sống lại lần này. Phùng Tầm Kha sát nhân với Phùng Tầm Kha năm tuổi là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.

Cơm nước xong xuôi, Lưu Quế Lệ rửa bát trong nhà bếp. Đầu tháng chín thời tiết vẫn nóng oi ả, Cao Dung và Phùng Tầm Kha đứng ngoài ban công ngắm bầu trời ngàn sao lấp lánh.

Phùng Tầm Kha dính chặt Cao Dung như bánh nếp, hần trở tay lên bầu trời: “Dung Dung, ngôi sao kia sáng ghê.”

Cao Dung nhìn theo hướng tay chỉ, vừa định hỏi ngôi sao nào thì hần đã hôn vào mặt cậu.

“Ngôi sao này.” Phùng Tầm Kha điểm vào một bên mắt của mình, nghiêm túc đáp. Sau đó hần điểm tay vào mắt Cao Dung, quả nhiên so với sao trời cao với thì mắt cậu long lanh hơn nhiều.

Cao Dung sững sốt hồi lâu, bỗng nhận ra mình vừa bị một bé trai lên năm trêu đùa. Cậu bảo hần: “Miệng lưỡi trơn tru.” Cuối cùng chỉ nói ra như thế. Nói xong cảm thấy hối hận, có cảm giác mình như con gái nhà lành bị tình lang chòng ghẹo rồi giận dỗi vu vơ.

May mắn vị bên kia còn nhỏ, cũng không hiểu ý nghĩa là gì. Hần sờ sờ miệng, nghi hoặc nói, “Môi mình không có mỡ.”

Buổi tối lúc đi ngủ, Lưu Quế Lệ cố tình cho hai đứa trẻ ngủ chung. Cậu và hần nằm trên một chiếc giường, cùng nhau chuyện trò qua lại. Phùng Tầm Kha đang liếng thoảng, còn Cao Dung chỉ im lặng lắng nghe. Cái gì cảnh sát mèo đen có khẩu súng rất ngẫu, hần cũng muốn. Hoặc hần mơ về cây đào rất to, trên cây

có nhiều quả đào ăn không bao giờ hết. Hoặc ngày mai đi học, hẳn muốn đánh Hùng Hùng. Cái gì ngựa bay lên trời, chốc thì hoạt hình, chốc thì nhà trẻ.

Cao Dung lắng lắng nghe, đôi khi sẽ khuyên hẳn: “Không thể đánh nhau.” Tuy rằng linh hồn 26 tuổi nhưng cơ thể vẫn là trẻ con, cậu không thức khuya được. Vừa nói thể đã lặn ra ngủ rồi.

Nhưng Phùng Tầm Kha dường như rất khó chịu, hẳn cứ lẩn lộn mãi không thôi. Hẳn cọ cọ vào người Cao Dung, tựa hồ vẫn còn chưa thoải mái. Lại đổi tư thế khác, lẩn tới lẩn lui, khiến Cao Dung đang ngủ mê cũng đành thức giấc. Cậu mơ màng hỏi: “Sao vậy, không thoải mái ư?”

Phùng Tầm Kha thấy Cao Dung tỉnh, vội vàng nằm im, nhưng bàn tay nắm tay Cao Dung lại càng siết chặt. “Ồn rồi, Dung Dung ngủ đi.”

Cao Dung chưa nghe hết câu đã chìm vào giấc ngủ.

Phùng Tầm Kha ôm bụng mình, nghĩ về phần thịt đã ăn hôm nay. Hẳn thật lo lắng, bởi vì lo lắng hẳn sẽ ăn thịt cha nên không biết mẹ hẳn đã ném xác cha ở chỗ nào. Cho nên hẳn không thích ăn thịt, nhưng hẳn lại mong mẹ Dung Dung quý hẳn. Chỉ cần như vậy, hẳn vĩnh viễn được phép ở cạnh Dung Dung.

10. Chương 10

Edit: Thỏ

“Dung Dung, cậu thấy nó đẹp không?” Phùng Tầm Kha ôm một con mèo màu trắng, vừa nghịch tai nó, vừa quay đầu hỏi Cao Dung.

Cao Dung nhìn con mèo bụ bẫm nằm trong lồng ngực của Phùng Tầm Kha, tròn xoe như một quả bóng nhỏ. Đôi mắt nó khê híp, đúng là cực kỳ đáng yêu. “Ừ, đẹp.” Cậu vươn tay sờ lưng con mèo.

“Dung Dung, cậu ôm đi.” Phùng Tầm Kha vui vẻ nhét con mèo vào tay Cao Dung.

Cao Dung nhận lấy, cúi đầu ngắm nghía. Lúc cậu chuẩn bị sờ đầu con mèo thì mồ hôi chợt vã ra như tắm, cả người tái tê run rẩy. Nhìn xem, thứ cậu ôm trên tay không phải một con mèo, đó là một đầu người đâm đũa máu chảy. Cao Dung hoảng hốt ném nó ra xa.

“Dung Dung, không thích ‘bản thân’ ư?” Giọng nói trầm khàn của người thanh niên vang lên thật khê, thật thông dong, mang theo chút tao nhã kỳ dị. Hẳn chậm rãi đi về phía đầu người bị Cao Dung ném trên mặt đất.

Cao Dung mở to mắt, bởi vì sợ hãi nên đôi đồng tử giãn nở tối đa. Cậu lùi về sau vài bước, trong cổ họng phát ra ba chữ: “Phùng Tầm Kha.”

Không biết từ khi nào, Phùng Tầm Kha năm tuổi đã trở thành người lớn. Hắn mặc trang phục màu đen, đội mũ đen, thân thể cao gầy. Nước da trắng như tuyết, mắt xanh diễm lệ sáng ngời như đá Sapphire. “Dung Dung, cậu sợ hãi đầu mình?” Tựa như rất khó hiểu, hắn dùng ngón tay thon dài chạm đến vật thể máu chảy đầm đìa kia. “Rõ ràng đáng yêu như vậy, tôi rất thích.” Dứt lời còn hôn lên một cái.

Cao Dung khó mà tưởng tượng được chuyện gì đang xảy ra. Chiếc đầu trong lồng ngực hắn trắng toát, khoe môi tuôn rỉ máu tươi đã chuyển màu, là... chính cậu.

“Tôi...” Cao Dung như nghĩ đến điều gì đó, lập tức sờ lên cổ. Phù, vẫn còn ở đây. Nhưng chiếc đầu kia đúng là của cậu, sao mọi thứ lại trở nên thế này? Rốt cuộc là vì sao?

Trên tay một mảnh trơn trượt, Cao Dung nhìn xuống chỉ thấy máu. Máu tràn ngập tay cậu, lần nữa Cao Dung lại vuốt ve cổ mình, nào ngờ chạm đến vết dao thật sâu. Từ vết cắt đó chảy ra thật nhiều máu mang theo mùi tanh nồng đáng sợ.

“Dung Dung, đừng nhìn.” Bàn tay lạnh lẽo vòng từ phía sau che khuất đôi mắt Cao Dung, sau đó mũ đen rơi xuống, lộ ra sườn mặt hao gầy của thanh niên. Hắn hơi nghiêng người, hôn lấy đôi môi tái nhợt của cậu. Nụ hôn trôi qua, hắn nhẹ nhàng thì thầm bên tai cậu rằng, “Sẽ sợ đấy.”

Cổ họng Cao Dung khô khốc, giống như ngay thời khắc lìa đời ở kiếp trước. Cậu há mồm thở dốc, nhưng thế nào cũng không thể kêu lên. Không gian gieo rắc đầy mùi máu và người đằng sau càng lúc càng siết chặt khiến Cao Dung không tài nào hít thở. Khó chịu quá, ai cứu tôi đi...

“Dung Dung, Dung Dung.” Là ai gọi cậu?

Cao Dung mở mắt, thấy trên cao là trần nhà trắng lóa... Thì ra mọi chuyện chỉ là một giấc mơ.

“Dung Dung, cậu gặp ác mộng?” Tiếng nói trẻ con trong trẻo vang lên, Phùng Tầm Kha bước đến gần cậu, vừa định đưa tay giúp cậu lau mồ hôi trên trán thì Cao Dung đã đẩy hắn ra.

“Phùng Tầm Kha.” Chất giọng như vừa từ cõi chết trở về của Cao Dung đầy run rẩy.

Phùng Tầm Kha nghi hoặc bị cậu đẩy ra: “Dung Dung?”

Cao Dung lẳng lặng nhìn hắn. Đúng vậy, Phùng Tầm Kha chỉ mới là đứa bé năm tuổi, vừa rồi nằm mộng là Phùng Tầm Kha lúc trưởng thành, thời điểm sau khi cậu bị Phùng Tầm Kha giết chết... Nghĩ đến việc lúc lớn lên, cậu lại chết dưới tay hắn lần nữa, cơn tuyệt vọng và sợ hãi trong giấc mơ vừa rồi bất giác bủa vây. Cao Dung không muốn chết, cậu chỉ muốn sống thật yên bình.

“Dung Dung, rời giường thôi.” Phùng Tầm Kha kéo tay Cao Dung, nhưng vừa mới chạm vào tay cậu thì cậu lùi về phía sau, kinh hoảng nói: “Đừng tới đây.”

Lời thốt khỏi miệng, Cao Dung cảm thấy ngữ điệu của mình cũng nghiêm trọng hơn. Ngay lúc nghĩ ngợi định nói cái gì thì Phùng Tầm Kha đã hỏi: “Vì sao Dung Dung sợ mình?” Gương mặt ngây thơ tràn đầy khó hiểu. Hắn vươn tay muốn sờ mặt cậu, nhưng bỗng dừng lại giữa không trung, có vẻ hắn đang suy xét chuyện gì. Cao Dung vẫn sợ sệt như cũ. Bởi vì giấc mộng kia quá chân thực, chân thực đến mức cậu thấy cổ mình đau đớn không thôi.

Rốt cuộc thời khắc mà Phùng Tầm Kha sắp chạm vào cậu, Cao Dung mạnh bạo đẩy Phùng Tầm Kha như một phần xạ tự nhiên. Không may lần này sức lực rất lớn, cậu đã thẳng tay đẩy hắn xuống giường.

Rầm, đầu Phùng Tầm Kha va trên mặt đất, tiếng vang rất lớn lọt vào tai Cao Dung. Phùng Tầm Kha ngã bị nhưng cũng không quấy khóc, ngược lại bình tĩnh bò lên.

Cao Dung sợ hãi, hô to một tiếng: “Phùng Tầm Kha!” Cậu phi xuống giường, muốn kiểm tra đầu của hắn thì hắn đã lùi về sau về bước, mở to đôi mắt vô tội nhìn người đối diện, cũng như cố tình giữ khoảng cách với Cao Dung.

Như là mờ mịt, thâm trầm, như là tối tăm; nhưng lại không toát nên biểu cảm vui hay buồn.

Lúc Phùng Tầm Kha và Cao Dung im lặng, Lưu Quế Lệ nghe được tiếng vang nên đã chạy vào phòng: “Sao đấy, hai đứa đánh nhau sao?”

Cao Dung lúng túng trả lời: “Con đẩy cậu ấy ngã.”

Lưu Quế Lệ vội vàng đi đến chỗ Phùng Tầm Kha, thấy trán hắn một mảnh hồng hồng, xoa xoa rồi hỏi: “Dung Dung, sao con nghịch ngợm thế? Đã ở cùng nhau phải biết nhường nhịn lẫn nhau.” Nói xong toan đi lấy một ít dầu hoa hồng.

Mà Phùng Tầm Kha vẫn luôn đứng lặng thình bồng đưa tay giữ chặt Lưu Quế Lệ: “Dì, hôm nay cháu muốn đến trường.” Sau đó hắn chủ động tới gần Cao Dung, nụ cười đẹp tươi quen thuộc lại nở trên môi. “Dung Dung, chúng ta đi học.”

Tựa như chuyện gì ban nãy cũng chưa xảy ra...

Lưu Quế Lệ đạp xe đạp, trước yên nhỏ (xe đạp kiểu cũ) là Cao Dung, sau yên xe là Phùng Tầm Kha. Cô nói đùa, “Đem hai con đi bán, nha.” Dọc đường Lưu Quế Lệ còn luôn khuyên nhủ, nói bọn trẻ không được cãi nhau, phải hòa thuận chung sống. Cao Dung thành thật gật đầu: “Con biết rồi thưa mẹ.” Phùng Tầm Kha ngồi sau cũng ngoan ngoãn đồng ý. “Cháu thích Dung Dung nhất, cháu sẽ không gây gổ với Dung Dung.”

Cao Dung nghe Phùng Tầm Kha ngây thơ nói vậy, trong lòng cậu cũng áy náy vô ngần. Rõ ràng hẳn chẳng có tội tình chi, cậu không nên cư xử cộc cằn với hẳn.

Lưu Quế Lệ đưa bọn trẻ đến trường học, lần nữa căn dặn không nên đánh nhau; buổi chiều sẽ đón chúng về, không nên nghe lời người lạ mặt dụ dỗ.

Phùng Tầm Kha kéo tay Cao Dung tung tăng chạy vào trường học, bị nhốt mấy hôm ở nhà làm hẳn thật buồn chán.

Trong lớp, một lần nữa hẳn nắm tay Cao Dung: “Dung Dung, mình biết sáng nay cậu gặp ác mộng, mình cũng thế.”

“Xin lỗi.” Bởi vì giấc mơ đó Cao Dung đã trút giận lên Phùng Tầm Kha, còn đẩy hẳn ngã xuống giường, nay trấn hẳn vẫn hồng hồng như cũ.

“Vì sao nói xin lỗi? Mình cũng muốn xin lỗi Dung Dung.”

“Cái gì?”

Phùng Tầm Kha im lặng, chỉ cầm lấy một cây bút đặt trên cuốn vở, nghiêm túc vẽ lên.

Cao Dung không rõ nguyên do, lại thấy Phùng Tầm Kha không đáp lời mình, thầm nghĩ trẻ con thường nói năng vô nghĩa.

Nhưng sau đó, “Xong rồi, Dung Dung nhìn đi, đây là giấc mơ buổi sáng.” Phùng Tầm Kha chuyển quyển tập cho Cao Dung.

Cao Dung cảm thấy băng giá toàn thân. Bức tranh vẽ một người cầm dao, một người sợ hãi nép trong góc tường. Ngoài ra có năm người khác nữa, không, năm xác chết, đầu một nơi thân một nơi. Xung quanh dùng bút chì miêu tả những con sông tràn đầy chất lỏng, ấy vậy Cao Dung biết đó là máu tươi.

“Dung Dung, đừng sợ. Mình sẽ không làm hại Dung Dung, mình muốn đám cưới với Dung Dung.” Phùng Tầm Kha ghé mặt trên bàn, mở to đôi con ngươi biếc xanh, nghiêm túc nói với Cao Dung như vậy.

11. Chương 11

Sói nhỏ xinh đẹp tỏ ra yếu ớt, thiện lương, dụ dỗ một con thỏ hiền lành, thật thà. Tâm hồn thỏ con áy náy nên cảnh giác cũng buông lơ; sói nhỏ chậm rãi đến gần, từng bước thận trọng.

[*Thôi xong rồi...*]

Bức vẽ kia khiến Cao Dung hồn vía lên mây, liệu đây có phải là tiên đoán?

Kiếp trước cậu và Phùng Tầm Kha không có quan hệ gì, sau khi sống lại bỗng thân nhau như hình với bóng, vậy rốt cuộc sống lại vì ai? Lần nữa chết dưới tay hắn? Hay vẫn có thể một lần nữa thay đổi Phùng Tầm Kha, thay đổi kết cục bi thiết của mình?

Reng —!! Tiếng chuông tan học vang lên, Phùng Tầm Kha và rất nhiều đứa trẻ khác vô cùng vui sướng chạy ra khỏi lớp. Hắn kéo tay Cao Dung, vui vẻ đề nghị: “Dung Dung, mình ra ngoài chơi.”

Tay Phùng Tầm Kha lạnh ngắt, lúc chạm vào tay Cao Dung khiến cậu chột nghĩ đến Phùng Tầm Kha trong mộng dùng đôi tay tương tự che mắt mình, sau đó đôi môi lạnh giá hôn lên môi cậu. Nghĩ đến cảnh tượng ấy, không biết vì sợ hãi hay xấu hổ mà Cao Dung đột ngột rút tay về.

“Dung Dung, cậu còn sợ mình ư?” Phùng Tầm Kha chăm chú nhìn Cao Dung, cậu rõ ràng đang lẩn tránh ánh mắt hắn. Cao Dung ngồi đờ trên ghế, Phùng Tầm Kha cong lưng tựa bàn. Hai người khoảng cách rất gần nhau, thậm chí Cao Dung còn thấy rõ hình ảnh phản chiếu trong đôi con ngươi xanh biếc của Phùng Tầm Kha chính là gương mặt kinh hoàng của mình; điều này khiến một đứa trẻ năm tuổi như Cao Dung cảm nhận rõ ràng sự bức bách.

Cao Dung lắc đầu theo bản năng: “Không... Mình không định ra ngoài chơi.”

“Cho nên Dung Dung ghét bỏ mình.” Phùng Tầm Kha làm như không nghe được lời biện hộ của Cao Dung, hắn chỉ đưa ra phán đoán của bản thân.

Cao Dung vừa định nói không phải, Phùng Tầm Kha đột nhiên bị ba đứa nhóc đùa nghịch phía sau đâm trúng khiến hắn ngã nhào trên đất.

Cao Dung vội vàng chạy tới dìu hắn, bởi vì mùa hè nên đám trẻ mặc quần đùi quá gối, mà đầu gối Phùng Tầm Kha lại cọ xát trên đất, đương nhiên trầy da, máu đổ.

“Tiểu Long, Phùng Tầm Kha sắp nện cậu rồi!” Một trong ba đứa trẻ tham gia cuộc đuổi bắt bèn lên tiếng.

Đứa trẻ gọi Tiểu Long kia lập tức trả lời: “Không phải mình, là cậu.”

“Mình thấy Thần Thần đâm...”

Mấy đứa trẻ đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Cao Dung thấy đầu gối hắn chảy máu, vội bảo: “Chúng mình đến phòng y tế.”

Ai ngờ Phùng Tầm Kha lắc đầu, hần trừng bọn trẻ bằng đôi mắt lạnh băng: “Lũ đáng ghét.” Sau đó vung tay cầm lấy ghế con, Cao Dung biết hần muốn làm gì, vội vàng giữ chặt hần. “Phùng Tầm Kha, không thể!”

Phùng Tầm Kha nghe lời Cao Dung, liền buông ghế xuống. Đám nhóc kia sợ tới mức bỏ chạy, bởi vì thầy cô thường nói Phùng Tầm Kha không phải đứa bé ngoan, nếu ai chọc hần hần sẽ đánh người, cho nên bạn bè trong lớp đều nảy sinh cảm giác sợ sệt với hần.

Phùng Tầm Kha quay lại chỗ mình, ghé vào bàn học, mặt úp xuống, cũng chẳng biết đang suy nghĩ gì. Vết thương ở đầu gối kia vẫn rỉ máu.

Cao Dung nhẹ nhàng lay Phùng Tầm Kha: “Đầu gối bị thương, mình đưa cậu đi băng bó.” Giờ đang mùa hè, da dễ trẻ con lại mỏng, miệng vết thương nếu không xử lý rất có thể bị nhiễm trùng.

Phùng Tầm Kha tỏ ra không nghe, vẫn nằm úp mặt trên bàn, để lại cho Cao Dung một cái gáy phủ đầy tóc xoắn nhẹ ánh kim. Hần không thèm ừ hử.

Cao Dung nghĩ Phùng Tầm Kha tức tối, nhưng từ trước đến giờ cậu chưa từng thấy Phùng Tầm Kha nổi giận với mình, nhìn chung tính hần thật cố chấp. Thấy hần không quan tâm, Cao Dung đành xuống nước: “Thực xin lỗi, là mình sai. Cậu nói chuyện với mình đi mà.”

Nhưng Phùng Tầm Kha vẫn im lặng.

Reng—! Giờ giải lao kết thúc, tiếng chuông vào học lại vang lên, trên lớp bà giáo bắt đầu dạy nhạc thiếu nhi cho bọn trẻ. “Con thỏ trắng, trắng ơi là trắng, hai lỗ tai đưa cao lên trời...”

(Sao không phải con thỏ nhỏ, ăn củ cải đỏ, uống nước chui vô hang??)

Cao Dung thấy Phùng Tầm Kha quăng bơ mình, nhưng đáng lo nhất trên gối hần máu vẫn chảy dài, không chút nào ngừng lại. Vì thế Cao Dung gơ tay nói to: “Thưa cô!”

Một bà giáo hiền lành chừng bốn mươi, năm mươi tuổi đang đứng ở bục giảng, thấy Cao Dung gơ tay, bà lập tức bước xuống chỗ Cao Dung. “Sao vậy trò?”

“Đầu gối bạn Phùng Tầm Kha bị thương, cần xuống phòng y tế.” Cao Dung nói ngay.

Bà giáo cũng thường nghe những người khác kể về Phùng Tầm Kha, đại khái hần rất không nghe lời, lại hay gây sự nên ánh mắt đây vẻ hiển nhiên. “Trò đánh nhau với bạn khác nữa?” Bà khom người kéo Phùng Tầm Kha đang nằm trên bàn, gương mặt nhỏ của hần bị áp đến đỏ au, đôi mắt xanh lam ửng hồng, nơi hàng mi cong cong còn vương nước mắt.

Phùng Tầm Kha khóc, là do Cao Dung không ngờ tới hay do Cao Dung không nghĩ ra hẳn sẽ khóc vào lúc này, đầu gối đau lắm ư? Hoặc vì nguyên nhân khác?

Thấy Phùng Tầm Kha nức nở trong câm lặng, đáy lòng Cao Dung cũng xót xa. Phùng Tầm Kha chỉ là một đứa trẻ, hẳn hoàn toàn ỷ lại mình; còn mình vì ám ảnh kiếp trước mà tránh né, đề phòng hẳn, cuối cùng làm hẳn tổn thương.

Bà giáo muốn bế Phùng Tầm Kha lên, lại bị hẳn dùng tay đẩy ra. Hẳn lạnh lẽo nhìn chăm chặp bà giáo, ánh mắt xa cách lạnh lùng như một mũi dao sắc nhọn khiến bà ta phải rụt tay trở về. Cao Dung đứng cạnh bèn giải vây: “Thưa cô, em biết phòng y tế ở đâu, để em dìu cậu ấy cho ạ.” Dứt lời đã nâng dậy Phùng Tầm Kha. Mà Phùng Tầm Kha nhìn nhìn Cao Dung, sau đó cúi đầu ngoan ngoãn đứng lên, gắt gao ôm lấy cậu.

Bà giáo thấy Phùng Tầm Kha làm nũng với Cao Dung như thế, cũng trút được gánh nặng nên gạt đầu: “Ra khỏi lớp, phòng thứ hai bên trái không xa, hai trò đừng chạy loạn.”

Nhưng rốt cuộc bà giáo vẫn không yên tâm. Bà đứng trước cửa lớp, dõi theo hai đứa trẻ đang đi đúng hướng mới bất đắc dĩ lắc đầu: “Phùng Tầm Kha đúng là một học sinh kỳ quái.”

Cao Dung nhìn cơ thể Phùng Tầm Kha như muốn dán chặt vào mình nên bước đi cũng có chút gian nan. Cậu hỏi: “Đau lắm phải không?” Cậu biết lời này rất vô nghĩa, nhưng dù sao cũng nên tìm đề tài để cạy miệng Phùng Tầm Kha.

Thế nhưng hẳn vẫn không trả lời, cũng không để ý đến Cao Dung. Hẳn giơ tay dụi đôi mắt ửng đỏ, so với bộ dáng lạnh lùng đối với bà giáo thì lúc này hẳn y hết con cừu nhỏ đáng thương.

Cao Dung thở dài, nhóc này vẫn còn giận. Cậu vuốt ve tóc hẳn: “Không thể tha thứ cho mình sao?”

Sau khi bọn họ đến phòng y tế, thời điểm giáo viên xử lý vết thương trên đầu gối thì hẳn vẫn luôn nắm chặt tay Cao Dung, nhưng không nói năng gì với cậu.

“Ôi, tình cảm hai em thật thấm thiết.” Giáo viên y tế cười bảo.

Cao Dung lễ phép mỉm cười: “Em và cậu ấy là bạn thân.”

Sau đó Cao Dung nhìn về phía Phùng Tầm Kha, phát hiện Phùng Tầm Kha cũng đang nhìn mình. Rồi hẳn quay mặt đi, không nhìn nữa, nhưng mười ngón tay búp sen vẫn quẩn quýt như cũ. Cao Dung cười thầm, hẳn đúng là sớm nắng chiều mưa.

Bởi vì đầu gối hẳn bị thương nên giáo viên y tế gọi điện nhờ người lớn đón hẳn về, lúc này Cao Dung liền đưa số điện thoại bàn nhà mình cho giáo viên.

“Hôm nay là ngày cậu bị thương nhỉ.” Cao Dung nhìn cái trán hồng nhạt của hắn, nay đầu gối lại bị thương, khe khẽ thở dài.

Nhưng không ngờ Phùng Tầm Kha chịu lên tiếng: “Cậu theo mình về đi.”

Cao Dung nhất thời chưa kịp phản ứng, Phùng Tầm Kha bèn nói thêm lần nữa: “Dung Dung theo mình về nhà.”

“Không được, mình không bị thương, giáo viên cũng không đồng ý.” Cao Dung giải thích, lo lắng Phùng Tầm Kha cáu kỉnh. “Ngày mai là thứ Bảy, tụi mình có thể chơi cùng nhau cả ngày.”

Phùng Tầm Kha mím môi, không muốn nói chuyện.

Ào ào... Bên ngoài đột nhiên mưa to tầm tã, kèm theo tiếng sấm rền thật lớn. Sau đó điện thoại của giáo viên y tế vang lên, là Lưu Quế Lệ. Cô bảo Phùng Tầm Kha cứ ở trường học chờ cô, đợi mưa tạnh, cô sẽ đến đón hắn.

Cao Dung đỡ Phùng Tầm Kha về lớp trước, nhưng đi được nửa đường thì hắn cắt ngang: “Mình phải về nhà.” Sau đó hắn cố chấp đến cùng cực, mặc kệ Cao Dung lôi kéo thế nào cũng phải lao ra ngoài mưa, đi về.

Cao Dung cảm thấy khó thở: “Hôm nay cậu sao thế? Ngoài trời sét đánh, mưa to rất nguy hiểm. Cậu còn thế nữa mình mặc kệ luôn.” Cậu bỏ tay Phùng Tầm Kha, còn giả vờ quay bước.

Phùng Tầm Kha liền chạy ra màn mưa dày đặc, nước mưa dường như đã xối ướt đẫm toàn thân.

Cao Dung hết cách đành phải lao vào mưa, giữ chặt hắn: “Phùng Tầm Kha!” Mà hắn cũng không phải cố ý muốn đi, Cao Dung kéo một cái hắn đã ngoan ngoãn trở về.

“Cậu bực mình gì đấy?” Giờ phút này Cao Dung ướt sũng, cậu cảm thấy trẻ con giận dỗi cũng đủ khiến người khác đau đầu.

Ai ngờ Cao Dung vừa hỏi xong, Phùng Tầm Kha đã ôm lấy Cao Dung, khóc lớn: “Dung Dung... Dung Dung đừng ghét mình... Dung Dung đừng sợ mình... Mình thích Dung Dung nhất.” Lời nói hắn đứt quãng, khóc đến xót xa.

Cao Dung bỗng chốc nhận ra, lý do Phùng Tầm Kha hờn dỗi cậu bởi vì hắn thiếu cảm giác an toàn, cho nên mới giống một con mèo nhỏ xù lông, không ngừng khao khát muốn thăm dò tình cảm của chủ. Hóa ra hắn ỷ lại mình như thế.

“Sao ghét cậu được, mình cũng thích cậu mà.” Cao Dung vuốt ve mái tóc đẫm nước mưa của bé con, nghĩ tới ký ức kiếp trước bị giết mẹ nó, toàn là gặp quỷ. Sau này cậu sẽ không vì kiếp trước mà tránh né và trốn

thương một Phùng Tâm Kha luôn làm nũng với mình, sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Sói nhỏ xinh đẹp tỏ ra yếu ớt, thiện lương, dù dõ một con thỏ hiền lành, thật thà. Tâm hồn thỏ con áy náy nên cảnh giác cũng buông lỏng; sói nhỏ chậm rãi đến gần, từng bước thận trọng

12. Chương 12

Edit: Thỏ

Cao Dung mơ màng tỉnh dậy trên giường, cậu nhìn bên cạnh trống không, chẳng biết Phùng Tâm Kha đã đi đâu nữa. Cậu dụi mắt, xuống giường, thấy mẹ đang quét nhà thì kêu một tiếng: “Mẹ, Phùng Tâm Kha đâu?”

Lưu Quế Lệ cười đáp: “Dung Dung, bạn con dậy sớm hơn con nhiều. Tiểu Kha đang ở ban công ngắm cầu vồng đấy.”

Cao Dung mang dép lê ra ban công thì thấy Phùng Tâm Kha đang tì vào lan can một mình. Hôm qua mưa rào, hôm nay trời trong, bầu trời vàng nhạt được điểm xuyết bằng cầu vồng rạng rỡ. Phùng Tâm Kha quay đầu mỉm cười với Cao Dung: “Dung Dung, cầu vồng xinh đẹp quá.”

Có lẽ là sáng sớm còn mơ màng, có lẽ mặt trời ban mai ấm áp khiến lòng người mông lung, hiện ra trước mắt Cao Dung một người thanh niên cao ráo, tóc ánh kim, da trắng như tuyết, một phần ác độc và lạnh lùng của Phùng Tâm Kha thấm sâu nơi tiềm thức cậu đã tan trong hư vô. Sau lưng hắn là bảy sắc cầu vồng, mọi thứ trở nên dịu dàng như thế.

Khi trưởng thành, Phùng Tâm Kha sẽ thế này sao?

“Dung Dung!” Phùng Tâm Kha kéo tay Cao Dung, chỉ vào cầu vồng trên trời. “Cậu thích màu nào nhất? Mình thích màu đỏ.”

Cao Dung suy nghĩ, thật ra cậu cũng chẳng biết mình thích màu gì. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đẹp đẽ của Phùng Tâm Kha, cậu bèn nói: “Màu xanh.”

Phùng Tâm Kha tỏ ra tiếc nuối, sau đó bèn tủm tỉm đáp lời: “Mình cũng thích màu xanh nhất, màu đỏ xếp thứ hai. Mình muốn thích cùng màu với Dung Dung đấy.”

Cao Dung phì cười: “Ngốc ghê.”

“Này, hai con mau đi rửa mặt, thứ Bảy mẹ đưa hai đứa đi chơi công viên.” Lưu Quế Lệ vỗ tay thu hút sự

chú ý của hai đứa trẻ.

Phùng Tâm Kha vui vẻ nhảy cẫng lên: “Thật tuyệt! Cháu đã luôn muốn đi công viên giải trí!” Hấn kéo tay Cao Dung vào phòng. “Dung Dung, mình đi thôi.”

Cao Dung bị hấn kéo chạy, lần nữa nghĩ thầm trẻ con đúng là trẻ con.

Vì hôm nay ra ngoài chơi nên Lưu Quế Lệ cũng mặc một chiếc áo khoác mới mua, ngay lúc đó thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm, Lưu Quế Lệ khó hiểu kêu lên một tiếng: “Ai vậy?”

Âm thanh bên ngoài tạm dừng vài giây, cuối cùng người kia nhẹ giọng nói: “Là tôi, Phùng Tây, mẹ của Phùng Tâm Kha.”

Lưu Quế Lệ nhanh chóng mở cửa. Đập vào mắt cô là Phùng Tây một thân váy trắng, thân thể gầy yếu tái nhợt. Dung mạo nàng tinh xảo, vóc dáng nhỏ xinh càng toát nên vẻ đẹp mong manh của nàng.

“A, mời vào trong.” Lưu Quế Lệ hơi ngẩn ra, trong lòng hơi lấy làm lạ – bởi lẽ Phùng Tây muốn đi trị bệnh, nhưng hiện giờ vẫn chưa đủ hai tuần, tại sao lại về nhanh như thế? Tuy nhiên cô cũng không quá tò mò, chỉ quay mặt vào phòng gọi một tiếng: “Tiểu Kha, mẹ cháu tới đây.”

Phùng Tây nghe Lưu Quế Lệ gọi ‘Tiểu Kha’ thì đôi con ngươi ngập nước của nàng bỗng tràn đầy oán hận, vì vậy nàng đưa tay xước một ít tóc dài phủ xuống đôi mắt.

Mà Phùng Tâm Kha vừa rồi vẫn còn đang vui vẻ, sau khi nghe tin mẹ mình đến, nét mặt hấn bỗng lạnh băng. Như thể một đóa hoa giữa xuân chợt biến thành mùa đông giá rét, biểu cảm nghiêm trọng của hấn hoàn toàn không giống một bé trai năm tuổi.

“Theo tao về.” Phùng Tây cũng không có vẻ vui mừng khi gặp lại đứa con, dẫu trước mặt người khác nàng có vẻ nhu nhược nhưng đối với Phùng Tâm Kha lại khắc nghiệt vô cùng. “Còn đứng đó làm gì? Theo tao về mau!”

Phùng Tâm Kha nắm chặt tay Cao Dung, hấn lùi về sau vài bước. Không phải hấn sợ hãi, mà đôi mắt to tròn xanh biếc đang trừng Phùng Tây mang theo sự kháng cự ngầm.

Cao Dung thấy phản ứng của Phùng Tâm Kha như vậy, cậu nghĩ chắc hấn còn giận vì Phùng Tây đã dùng dao cắt hấn nên cậu nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay kia.

Lưu Quế Lệ vội vàng giục: “Tiểu Kha, chào mẹ đi cháu.”

Ai ngờ lời này vừa thốt ra, Phùng Tây đột ngột tăng hắng với Lưu Quế Lệ: “Cô gọi nó là Tiểu Kha, cô là gì của nó? Cô và nó ở cạnh nhau bao lâu?” Nàng trở tay vào Phùng Tâm Kha, đôi mắt vẫn nhìn người đối

diện. “Cô biết nó là thứ quý ma đáng ghét cỡ nào?”

Lưu Quế Lệ không hiểu tại sao Phùng Tây đột nhiên tức giận, điều này khiến cô nhất thời sửng sốt. Còn chưa kịp trả lời thì Phùng Tây đã vọt tới chỗ Cao Dung. Nàng đẩy tay Cao Dung, mạnh bạo lôi Phùng Tầm Kha ra ngoài: “Các người không nên làm thân với sói, còn mày đi ngay!”

Lưu Quế Lệ kéo Phùng Tây lại, vội hô lên: “Sao có thể cư xử với trẻ con như thế? Cô đang làm gì?!”

Phùng Tây lại sắp phát điên. Gương mặt nàng trắng bệch, không ngừng gào thét: “Tại sao muốn chống đối tao, mày muốn trừng phạt tao hả? Cô buông ra, cô buông ra cho tôi!”

Cảm xúc bất ổn của Phùng Tây khiến Lưu Quế Lệ sợ hãi. Cô vội buông tay nàng ra, mà Phùng Tầm Kha bị nàng lôi kéo bỗng hét lên một tiếng: “Dung Dung, mình không muốn về nhà!”

“Phùng Tầm Kha!” Cao Dung toan xông tới thì đã bị Lưu Quế Lệ ôm chặt.

“Mẹ, Phùng Tầm Kha sẽ không sao chứ?” Cao Dung nghĩ tới bộ dáng điên loạn của Phùng Tây vừa rồi, trong lòng cậu có chút bất an.

Lưu Quế Lệ dẫn đo nói: “Dù sao cũng là chuyện gia đình người ta...” Rồi tiếp lời, “Chắc không sao đâu, đợi mẹ gọi điện thoại đã, tối nay chờ cha con về rồi tính.”

Cao Dung mở cửa, nhìn hành lang và cửa chính nhà đối diện. Mọi thứ lạnh lùng khép kín, cậu không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc bọn họ xảy ra giằng co, bảy sắc cầu vồng nơi trời cao cũng tan biến không dấu vết, tựa như một niềm vui sướng ngắn ngủi thoáng qua.

Cao Dung bồn chồn, lo lắng cả ngày, thẳng đến buổi tối Cao Toàn Đức về nhà, Lưu Quế Lệ mới nói hết thấy cho y nghe. Cao Dung muốn theo chân cha nhưng y đã bảo cậu ở nhà, một mình sang nhà Phùng Tây gõ cửa. Phùng Tây nhanh chóng mở cửa, nàng lạnh lùng tựa cửa nhìn chăm chặp y. “Có chuyện gì?”

“Thăm Tiểu Kha.” Cao Toàn Đức vào thẳng vấn đề, đây thuộc về thói quen nghề nghiệp.

Phùng Tây cười lạnh: “Sợ tôi giết nó?” Dứt câu, nàng lách người cho Cao Toàn Đức đi vào.

Cao Toàn Đức vào trong, chỉ thấy bầu không khí có phần kỳ lạ. Rõ ràng đầu tháng chín tiết trời nóng nực, nhưng không gian nơi đây vô cùng lạnh lẽo. Cửa sổ bị rèm che khuất, thoạt trông rất tối tăm.

“Chú.” Phùng Tầm Kha đứng một góc nơi cửa phòng, tóc xoắn áp vào mặt trông rất ngoan ngoãn.

Cao Toàn Đức quan sát Phùng Tầm Kha từ đầu đến chân một lượt, xác định hẳn không bị thương tích gì mới yên tâm. Thường nói hổ dữ không ăn thịt con, có lẽ lần trước Phùng Tây phát bệnh nên mới đối xử với Phùng Tầm Kha như vậy. “Tiểu Kha, về nhà rồi nhưng cháu vẫn có thể thường xuyên tới chơi với Dung Dung.” Cao Toàn Đức sờ đầu cậu bé.

Đôi mắt xanh bỗng rực sáng như sao trời, hẳn reo lên khe khẽ: “Cháu đi tìm Dung Dung ngay.”

Mà Phùng Tây đứng một bên bỗng diên tiết: “Nếu muốn thì nhà anh đem nó về nuôi đi!” Phùng Tây đẩy Phùng Tầm Kha. “Đi đi, sang nhà bọn họ, mày đi cho chóng vào. Mày nghĩ đời này có người nuôi mày miễn phí ư? Là tao gửi tiền đấy. Tao không gửi tiền thì dù chết đói cũng chẳng ai đếm xỉa mày đâu.”

Sau đó nàng ác độc trừng Cao Toàn Đức: “Nếu hôm nay anh đưa nó đi thì nó chính là con trai anh kể từ giờ phút này, phiền anh cung phụng nó cho hết kiếp!”

Những năm 90 nhiều gia đình cũng không quá khá giả, nuôi một đứa trẻ lại thêm một miệng ăn, đâu ai chỉ vì nhất thời nhiệt tình mà đem một cậu bé không thân không thích về nhà nuôi dưỡng. Đối với một cảnh sát bình thường, kinh tế eo hẹp như Cao Toàn Đức, nguồn tiền kiếm được chỉ dựa vào y thì hiển nhiên không đủ khả năng để nhận nuôi hẳn.

Cao Toàn Đức thấy đứa trẻ vẫn bình yên, y cũng không muốn gây xào xáo gia đình họ nên chỉ khom người nói với hẳn rằng: “Nghe lời mẹ, chú đi đây.”

Đôi mắt sáng rỡ bỗng chốc tối tăm, hẳn nhìn bóng lưng Cao Toàn Đức rời khỏi nhà, sau đó cánh cửa dần khép lại.

“Mày là đồ quỷ dữ, ai sẽ nuôi mày? Không ai đối xử tốt với mày đâu, rồi người ta cũng bỏ mày đi hết!” Phùng Tây trào phúng cười, rồi nàng thì thào trong cổ họng. “Giống cha mày thôi, chúng mày đều đáng chết cả.”

— —

@Thỏ: Chắc nữa tui làm bài review về nhân vật Phùng Tầm Kha này. Nhìn chung trẻ con như tờ giấy trắng, bạn vẽ đẹp thì nó đẹp, bạn vẽ xấu thì nó xấu, quan trọng là có bôi xóa thì cũng để lại trên giấy đường nét đã vẽ. Nhiều người lớn rất ác độc, họ đã bóp chết quyền ngây thơ của con trẻ thông qua những hành động nhân tâm. Ví như ấu dâm, ví như đánh đập, ví như dạy nghiêng, ngược đãi con mình, hoặc trẻ em nói chung.

Suy nghĩ vụn vụn của Phùng Tầm Kha bị gieo rắc bởi người lớn. Bà ngoại mắng hẳn là ‘đồ khó ưa’, cho nên hẳn mắng bạn học là ‘đồ khó ưa’. Mẹ hẳn hỏi hẳn ‘sao không chết đi?’, hẳn hỏi Cao Dung ‘sao không chết đi?’. Mẹ hẳn đánh hẳn, hẳn vào trường đánh bạn. Mẹ dùng dao đâm chết cha hẳn, hẳn dùng dao tự cắt bản thân để đối lấy sự thương cảm. Vì mẹ yêu cha nên mới tổn thương cha, vậy mình muốn được người khác yêu thương có phải mình cũng nên tự tổn thương mình?

Cao Dung xuất hiện không thể thay đổi hẳn hoàn toàn, nhưng cậu như một tia sáng cuối cùng trong cuộc đời hẳn vậy. May mắn thay, hẳn đã bắt được tia sáng ấy. Hẳn dùng tâm cơ, dùng thương hại để đổi lấy. Giống như những mảnh ghép vỡ vụn, hẳn cho Cao Dung thấy những đau khổ của hẳn, còn Cao Dung thì mãi gom từng mảnh, từng mảnh để xếp nó lại như ban đầu.

Phùng Tầm Kha thích màu đỏ. Không quá khó để đoán ra lý do – màu biểu trưng của máu. Hẳn thấy thỏa mãn với màu đỏ. Màu đỏ dù là máu hẳn hay máu người, hết thấy đều quá sức chói lọi.

Trẻ con vô tội. Sai là ở người lớn, đem mọi chuyện đổ lên đầu Phùng Tầm Kha. Từ bà ngoại đến mẹ, hai người lớn nhẫn tâm, ích kỷ và độc ác.

13. Chương 13

Edit: Thỏ

“Dung Dung, chúng ta không thể ở bên nhau mỗi ngày.” Phùng Tầm Kha nằm trên bàn học, ngẩng mặt nhìn Cao Dung bằng ánh mắt cô đơn.

Cao Dung an ủi hẳn: “Chúng ta luôn gặp nhau ở trường mỗi ngày.”

“Mình muốn lớn thật nhanh.” Tựa như vừa nghĩ đến điều gì, trong giọng nói của Phùng Tầm Kha ngập tràn vui sướng. “Sau khi lớn lên, mình có thể đưa Dung Dung bỏ trốn.”

“Bỏ trốn? Cậu lấy từ này ở đâu?” Cao Dung bị hẳn chọc cười, “Cậu biết bỏ trốn có nghĩa gì không?”

Phùng Tầm Kha ngồi thẳng lưng, bộ dạng vô cùng nghiêm túc: “Đương nhiên mình biết ‘bỏ trốn’ mang ý nghĩa gì. Mình xem trong TV thì thấy bỏ trốn chính là hai đứa tụi mình chạy đi rất xa, không ai có thể ngăn cấm nữa.”

Hẳn giải thích như vậy hiển nhiên có phần đúng, nhưng Cao Dung cũng nghiêm túc trả lời: “Bỏ trốn thường dùng để ám chỉ đôi nam nữ yêu nhau, còn chúng ta sao bỏ trốn được. Hơn nữa nếu mình rời đi, cha mẹ chúng ta phải làm sao chứ? Người thân chúng ta vớt ở đâu? Cho nên không thể suy nghĩ như vậy.”

“Dung Dung yêu mình chẳng?” Phùng Tầm Kha đột nhiên hỏi.

Cao Dung thần nhiên đáp: “Yêu, yêu chết mất, yêu như đứa em trai của mình.”

Trẻ con vẫn không thể rõ ràng cái gì là tình yêu, hoặc nói đúng hơn hẳn không biết các loại tình yêu là gì. Hẳn hiểu ‘yêu’ là một từ ngữ tuyệt đẹp, có người yêu hẳn cũng chính là một điều tốt đẹp nhất.

Phùng Tâm Kha cười đến sáng lạn: “Thế Dung Dung đã yêu mình rồi.”

Dường như sau khi bọn họ thảo luận về đề tài này, Phùng Tâm Kha cả ngày vô cùng vui vẻ.

Phùng Tâm Kha là một đứa bé dễ dàng thỏa mãn, nhưng Cao Dung cảm thấy chua xót không nguôi, bởi vì hắn nói: “Thế gian rốt cuộc có người nói yêu mình.”

Chiều tan học, Cao Dung và Phùng Tâm Kha nắm tay nhau bước ra khỏi nhà trẻ đã thấy Lưu Quế Lệ sớm đứng chờ, cô đến là để đón Cao Dung về nhà.

“Mẹ.” Cả hai cùng đi tới chỗ Lưu Quế Lệ.

Lưu Quế Lệ sờ đầu Cao Dung: “Lại đây, chúng ta về nhà. Tối nay mẹ sẽ mua móng heo mà con yêu thích nhất, hôm nay là sinh nhật con.”

Phùng Tâm Kha đứng cạnh bên kêu một tiếng: “Dì ơi!” Sau đó nhìn Cao Dung chớp chớp đôi mắt, “Hôm nay là sinh nhật Dung Dung hở?”

Nếu là trước kia, Lưu Quế Lệ sẽ mỉm cười với hắn và nói, “Tiểu Kha thật ngoan.” Nhưng hôm nay, Lưu Quế Lệ chỉ vội cười với hắn, cũng không đợi Cao Dung trả lời câu hỏi thì đã bế Cao Dung đặt lên yên sau.

“Mẹ, chúng ta và Phùng Tâm Kha cùng về nhà đi.” Cao Dung thấy Phùng Tâm Kha đang đứng nhìn bọn họ. Thời điểm hắn còn ở nhà Cao Dung, Lưu Quế Lệ sẽ một trước một sau đèo hai đứa trẻ về nhà.

Lưu Quế Lệ nhỏ giọng nói: “Mẹ bạn con sẽ đến đón.” Dứt câu đã ngồi vào xe đạp, chân dùng lực đạp xe vút qua Phùng Tâm Kha.

Cao Dung sốt ruột ngoảnh đầu, cậu chỉ thấy một Phùng Tâm Kha nhỏ bé đứng đó, lơ lửng giữa đám trẻ con và người lớn lui tới xung quanh, lặng lẽ dõi theo mình.

Nhỏ bé lại cô đơn, hắn dần dần khuất sau tầm mắt.

“Mẹ, vì sao mẹ không đưa Phùng Tâm Kha về nhà như ngày xưa?”

“Dung Dung,” Lưu Quế Lệ đang suy xét xem nói với cậu thế nào. “Sau này đừng chơi với mỗi thằng nhóc ấy, con nên tiếp xúc với nhiều bạn hơn, như thế mới có nhiều bạn bè.” Cao Toàn Đức đã kể cho cô nghe những gì Phùng Tây nặng nhẹ với y. Tuy rằng đã có một khoảng thời gian cô và đứa bé ở chung, Lưu Quế Lệ cũng biết hắn là một nhóc tí người gặp người mến; nhưng thích thì thích vậy, nhà cô không đủ khả năng nuôi thêm hắn. Đời này chẳng ai là Bồ Tát sống cả.

Cao Dung biết ý mẹ là gì, bèn bảo: “Mẹ, con và cậu ấy là bạn cùng bàn, chúng con chơi cùng nhau rất vui vẻ.”

“Con đứa trẻ này sao lại không biết nghe lời, mẹ nó con cũng đã gặp mặt, cô ta có thể động vào sao?”. Lưu Quế Lệ tăng hăng, “Ngày mai mẹ bảo giáo viên đổi chỗ cho con.”

Cao Dung biết nhiều lời thì mất vui nên cũng không nói gì thêm. Tuy nhiên hình ảnh Phùng Tâm Kha đeo cặp sách, đứng ở nơi xa nhìn theo bóng lưng mình vẫn hiện lên, trong lòng Cao Dung cảm thấy hụt hẫng.

Về tới nhà, Cao Dung cùng mẹ ra ngoài mua đồ ăn. Trên đường vô tình gặp bác gái lầu trên đi cùng, mà bạn thì biết rồi đấy, hai người đàn bà thêm một con vịt sẽ thành cái chợ.

“Cô biết không, cái ả ở nhà đối diện với cô đưa đàn ông vào nhà, cả ngày rồi vẫn chưa ra khỏi cửa.” Bà mập thì thào với Lưu Quế Lệ.

Lưu Quế Lệ ngạc nhiên hỏi: “Có phải cha của đứa bé hay không?”

“Không hề, là một thằng độ 20 tuổi, nhà nó bán bao ni-lông ở phố đối diện ấy. Tôi thấy mà.” Về mặt bà mập đây khinh bỉ. “Cha của đứa bé chắc chắn không phải người Trung Quốc, hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện, khéo có khi ả bị thằng Tây chơi xong rồi bỏ.”

Lưu Quế Lệ lắc đầu: “Chuyện không nên nói thế.”

“Nghe nói là *bán*.” Bà mập làm mặt quỷ, sau đó mĩa mai cười.

Cao Dung đứng bên cạnh, dù không muốn nghe nhưng vẫn nghe rõ bên tai mồn mồn. Cậu chẳng muốn xen vào việc người lớn nhưng trong thâm tâm rất không tán thành việc hai người bàn tán người ta. Vì vậy cậu bước nhanh về phía trước, bỏ lại đằng sau bà mập và Lưu Quế Lệ.

Mua đồ ăn xong, Cao Dung xách trên tay món móng heo khoái khẩu của mình, Lưu Quế Lệ cũng xách món chính cho bữa sáng. Bọn họ đi lên lầu hai, chợt phát hiện Phùng Tâm Kha đang ngồi trước hiên nhà. Hắn để cặp sách trên đầu gối, cúi đầu dùng bút vẽ vẽ trên giấy nguệch ngoạc.

“Dung Dung!” Phùng Tâm Kha vừa trông thấy Cao Dung đã kêu lên một tiếng đáng thương.

Cao Dung chạy nhanh về phía hắn, hỏi han: “Sao cậu còn ngồi ở đây? Mẹ vắng nhà à?” Cao Dung ngẩng đầu nhìn cửa nhà đối diện luôn khép kín.

Phùng Tâm Kha thì thào bảo: “Có nhà.”

Hai đứa trẻ vừa nói xong, cửa đằng kia đã ‘cạch’ một tiếng, một chàng trai trẻ tuổi từ trong bước ra. Phùng Tây theo sau gã, ánh mắt nàng rơi xuống Phùng Tầm Kha đang ngồi trước hiên nhà. “Mày về rồi nhì? Mau vào đi.”

Lưu Quế Lệ nhìn gã thanh niên vội vàng lách qua người mình, trong lòng đối với Phùng Tây ngập tràn ác cảm. Cô đưa tay kéo Cao Dung đang đứng cạnh Phùng Tầm Kha: “Dung Dung, về nhà thôi, đừng chơi với bạn bè có gia đình không sạch sẽ.”

Lời này cô nói cho Phùng Tây nghe. Những năm 90 trình tiết phụ nữ vẫn cực kỳ coi trọng, đặc biệt với một người phụ nữ truyền thống như Lưu Quế Lệ. Theo quan điểm của cô, đàn bà con gái không biết giữ mình trong sạch cũng tương đương trộm cắp, giết người. Những kẻ như vậy làm cô chướng mắt, cho nên thái độ cũng khắc nghiệt lên, dẫu rằng cô là người không thích gây thù chuốc oán.

Phùng Tây đứng bên này cười nhạt. Nàng nhìn Lưu Quế Lệ bằng đôi mắt ướn ắt, càng không phản bác, chỉ ngoảnh mặt nói với Phùng Tầm Kha: “Mày cứ kêu Dung Dung, Dung Dung cả ngày, nhưng người ta thì chê gia đình mày như nhuộm.”

Dứt câu, xoay người vào trong.

“Dung Dung.” Phùng Tầm Kha đột nhiên chạy đến bên cạnh Cao Dung – người bạn thân thiết sắp bị Lưu Quế Lệ kéo vào nhà. “Sinh nhật vui vẻ.” Hắn đưa bức tranh vừa mới vẽ xong cho Cao Dung.

“Phùng Tầm Kha, mình...” Cao Dung nhận lấy bức tranh, toan mở miệng cảm ơn hắn thì Lưu Quế Lệ đã kéo Cao Dung vào trong. ‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa đóng sầm lại, ngăn cách Phùng Tầm Kha ở bên ngoài.

Đứng bên ngoài thấy cửa kia đã đóng, Phùng Tầm Kha liên tục hô to: “Dung Dung, sinh nhật vui vẻ! Dung Dung, sinh nhật vui vẻ.”

Cao Dung ở trong nhà mở bức tranh ra, cậu thấy hai đứa bé đang nắm tay tươi cười, bên cạnh còn có nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được ghép từng vần ‘sheng-ri-kuai-le’ (sinh nhật vui vẻ.)

Cậu nghe giọng Phùng Tầm Kha ngoài cửa, muốn đi mở cửa thì Lưu Quế Lệ đã ngăn cản. Cô khóa chặt chốt, sau đó khom người nói với đứa con: “Dung Dung, không được chơi với Phùng Tầm Kha, con hiểu chứ?”

Cao Dung lắc đầu: “Con không hiểu, mẹ, để con bước ra.” Lần nữa cậu muốn đi mở cửa.

Từ trước đến giờ, Lưu Quế Lệ một câu cũng không nở mắng con nhưng nay đã to tiếng quát cậu: “Tại sao lại như thế? Tại sao con không nghe lời? Mẹ nói lần nữa, mẹ cấm con chơi với nó.”

Cao Dung chỉ mới năm tuổi, cậu cũng không đủ sức để giằng co với Lưu Quế Lệ cho nên chỉ đành tựa vào cửa liên tục nói với Phùng Tầm Kha: “Phùng Tầm Kha, mình rất thích bức tranh này, cảm ơn cậu nhé!”

Phùng Tầm Kha nghe thấy giọng của Cao Dung, gương mặt đẹp đẽ chợt nở nụ cười: “Chúc mừng sinh nhật.” Lần nữa hần nhỏ giọng thì thào, sau đó bước vào cửa nhà đang hé mở.

14. Chương 14

Edit: Thỏ

Lưu Quế Lệ tính toán vài thứ, cả đêm ngồi ở nhà giáo viên Cao Dung. Rất nhanh, hôm sau giáo viên đã đổi cho một cô bé điềm đạm, ngoan ngoãn ngồi cạnh cậu. Ban đầu cô bé cũng không đồng ý, bởi lẽ suốt thời gian qua Cao Dung và Phùng Tầm Kha thân thiết nhau như hình với bóng, hai đứa trẻ đã sớm bị bạn đồng trang lứa cho ra rìa; hơn thế, Cao Dung đã bị dán mác là ‘Trẻ hư’.

Nhưng muốn ăn phải lặn vào bếp, cô giáo cũng đã làm ‘công tác tư tưởng’ cho cô bé ấy. Lời của giáo viên rất quyền lực, hơn nữa trước kia Cao Dung là một bé trai được thầy yêu bạn mến nên cô bé cũng thút thít đồng ý.

Ngược lại Phùng Tầm Kha không tán thành, hần vừa thấy cô giáo chuyển Cao Dung đi chỗ khác thì vội vàng nắm chặt tay Cao Dung, không để cậu rời khỏi.

Cô giáo dõ dành nói: “Dung Dung đã ngồi với em một khoảng thời gian rồi, giờ em ấy nên ngồi cạnh bạn khác, sau này lại đổi về chỗ của em.” Lời này rõ ràng dùng để lừa gạt con nít.

“Không được! Dung Dung chỉ có thể là bạn cùng bàn của em!” Hần trừng to đôi mắt biếc xanh chăm chăm nhìn cô giáo.

Mà giờ phút này trong lòng Cao Dung đã có quyết định. Tối qua mẹ cậu đã nói sự việc cho cậu nghe, mẹ nói rằng: “Dung Dung, không phải mẹ cấm con chơi với Tiểu Kha. Mẹ cũng rất thích nhóc tì ấy, nhưng gia cảnh nó thế nào con cũng hiểu mà. Mẹ nó không nên động chạm, cô ta có thể cầm dao đâm con trai, cũng có thể cầm dao đâm người ngoài. Dung Dung, con biết mà đúng không?” Nghe mẹ mềm dịu giảng giải như thế, Cao Dung đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì đã từng ương bướng với mẹ.

Kiếp trước cậu còn chưa kịp trả hiếu thì người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Nay sống lại một lần lại càng không hiểu chuyện, đáng lẽ cậu phải nên yêu thương mẹ hơn. Cho nên cậu cầm tay Lưu Quế Lệ, nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

Máu mủ tình thâm, rốt cuộc ơn sinh thành là nhờ cha mẹ. Phùng Tầm Kha chỉ là một đứa trẻ được cậu tiếc thương, nhưng cậu không thể vì hần mà khiến mẹ buồn phiền.

Cao Dung lặng lẽ thở dài trong lòng, rồi bảo: “Phùng Tầm Kha nghe lời cô đi, sau này chúng ta sẽ ngồi cùng nhau.” Cao Dung rút tay khỏi tay hần, tiếp theo chuẩn bị chuyển đến chỗ mới.

Phùng Tầm Kha lần nữa giữ chặt tay Cao Dung: “Dung Dung cũng ghét mình?” Giọng hấn đầy bất an, hấn bất giác bỏ thêm từ ‘cũng’. Sâu trong tim hấn, hấn đã tin rằng nhiều người ghét mình, ngay lúc này kể cả Dung Dung, hấn đều không thể xác định.

Cao Dung muốn nói: Thích, tại sao lại không thích cậu. Nhưng khi đối diện đôi mắt xanh ngập nước kia, lời ra khỏi miệng lại thành: “Mình muốn đổi chỗ.” Nếu cậu nói: Mình không ghét Phùng Tầm Kha, như vậy một Phùng Tầm Kha cứng đầu tuyệt đối sẽ không để cậu rời khỏi.

Cao Dung quay mặt, không nhìn thần sắc của Phùng Tầm Kha. Nếu nhìn nữa sẽ vừa xót xa, vừa không đành lòng.

Quả nhiên nghe xong lời đó, Phùng Tầm Kha buông tay. Hấn không nói không rằng chỉ ngồi yên tại chỗ, ngoan ngoãn tựa như búp bê Tây Dương.

Việc đổi chỗ đã êm ái trôi qua, còn Phùng Tầm Kha vừa lau nước mắt, vừa lẩm bẩm: “Nói yêu tôi cái gì, đều gạt tôi. Mẹ cũng thế, cha cũng thế, Dung Dung cũng thế.”

Bởi vì đổi chỗ ngồi nên hai đứa bé không nói chuyện một ngày. Cao Dung chính là điển hình của tính cách đà điểu, đối với người nan giải và chuyện nan giải, cậu không dám đối mặt lần nào. Tựa như cậu đang nhủ thầm với bản thân, chờ Phùng Tầm Kha nguôi giận, cậu sẽ đến an ủi hấn vào ngày mai.

Tuy rằng Cao Dung đã 26 tuổi, nếu đối diện với mấy đứa trẻ lên năm khác thì cậu đã chọc cười chúng, vỗ về chúng rồi thôi. Ấy mà, Cao Dung thừa biết Phùng Tầm Kha không phải một đứa nhóc bình thường, có nhiều lúc hấn ngây thơ, hồn nhiên; nhưng khi càng thân cận với hấn, hấn lại là một kẻ rất khó nắm bắt...

Chiều tan học, Cao Dung và Lưu Quế Lệ nắm tay đi lên lầu hai. Lần nữa cô thấy một người đàn ông lạ mặt gõ cửa nhà Phùng Tây. Chỉ gõ vài tiếng thì Phùng Tây đã khoác áo vào, vội vàng chạy ra mở cửa.

Lưu Quế Lệ sa sầm khi thấy cảnh tượng đó. Cô nhanh chóng kéo Cao Dung đi vào nhà, kia chính là một bầu không khí đầy ô nhiễm! Nếu là ngày xưa thì Phùng Tây sẽ phải tròn lông heo, mẹ tôi tặc sao có thể giáo dục con cái nên người? Đứa trẻ tóc vàng kia sợ là cũng xấu xa như mẹ nó! Vì vậy lần nữa cô kiên định tin rằng, mình không nên để Dung Dung và nó chơi cùng nhau, vàng thau lẫn lộn.

8 giờ tối, mái hiên càng thêm âm u. Phùng Tầm Kha xốc cặp sách trên vai, bảy giờ mới chậm rãi đi về nhà. Bạn bè khác đều có mẹ cha tới đón, nhưng hấn chỉ có thể về nhà một mình.

Hấn không sợ bóng đêm. Hấn trở về muộn như thế là bởi hấn bắt gặp một chú chim nhỏ nằm bị thương ven đường. Không biết vì sao hấn nhặt chú chim đang thoi thóp lên. Nó nhỏ bé, lông xù xù, cũng rất yếu ớt. Nó sẽ chết đi bất cứ lúc nào, nó là thứ bị vứt bỏ ngoài đường, nó sẽ không được một ai thương xót. Chẳng biết Phùng Tầm Kha nghĩ đến điều gì, hấn đột nhiên tươi cười rạng rỡ. Sau đó, hấn siết chặt tay, chỉ nghe chim kêu một tiếng thảm thiết, trong tay hấn chảy ra một dòng đỏ thắm.

“Đẹp đẽ.” Hấn nhẹ than một tiếng, vui vẻ ném xác con chim rách nát xuống đường. Tâm trạng hấn trở nên

tốt hơn, tiếp tục về nhà.

Phùng Tầm Kha đứng trước nhà gõ cửa, không ai trả lời. Hắn gõ thêm vài lần, nhưng mọi thứ vẫn im lìm như vậy. Hắn tựa vào hành lang, vươn tay mình, trong tay đầy máu. Hắn không thể nhìn chú chim nhỏ bị thương, hắn phải làm sao đây?

Cao Toàn Đức đi lên cầu thang. Mai là ngày nghỉ nên tối nay y trở về. Thời điểm y vừa lên lầu hai đã trông thấy một bé trai đẹp tựa búp bê Tây Dương – hắn cô độc ngồi dưới ánh đèn tắm tối, khó hiểu nhìn bàn tay của mình.

Lúc Phùng Tầm Kha giương mắt vô tình bắt gặp Cao Toàn Đức, dường như hắn đã nghĩ đến chuyện gì. Một lưỡi dao thật nhọn lướt qua tâm khảm Phùng Tầm Kha, ngập tràn máu tươi. Giả dụ, giả dụ không có chim bị thương, cũng có thể... Cũng có thể giết người... Giống mẹ mình ấy, đối xử như mẹ đối xử với cha, chặt bỏ đầu của cha..

Cao Toàn Đức cảm thấy sợ hãi khi vô tình lọt vào đôi con ngươi xanh biếc của Phùng Tầm Kha. Y khó mà lý giải được, một cảnh sát ngoài 30 lại đi sợ sệt một đứa trẻ? Y ho khan một tiếng, toan hỏi ‘Muộn rồi, sao cháu chưa vào nhà?’ Nhưng nghĩ đến Phùng Tây điên loạn kia, cũng đành từ bỏ.

Y quay lưng gõ cửa nhà, chốc sau cửa mở, là Cao Dung ra đón. “Cha, cha về rồi!” Cậu vui sướng reo lên, Cao Toàn Đức cũng ôm Cao Dung nhắc nhở. “Cha đây, cha có đem cho con loại kẹo mà con thích nhất.”

Cao Dung vui vẻ cảm ơn y. Thành thật mà nói, cậu đã 26 tuổi, đã sớm qua tuổi thích ăn quà bánh, nhưng trước mặt cha mẹ thì cậu nguyện ý làm một bé con ấu trĩ.

Cao Dung ngẩng đầu nhìn ra xa. Dưới ánh đèn tối tắm, Phùng Tầm Kha ngồi trước hiên nhà, lẳng lặng nhìn hắn. Bốn mắt giao nhau, Cao Dung vừa định gọi ‘Phùng Tầm Kha’ thì hắn đã cong môi mỉm cười, dáng vẻ dường như bị bóng đêm bao phủ. Đứa bé trai năm tuổi, vừa đẹp đẽ, vừa huyền bí, vừa quá đỗi lạnh lùng; cảm giác trước khi bị giết lại ập tới lần nữa – thời khắc mà người đàn ông cõi chiếu mũ đen xuống, tươi cười vung dao lên.

Cao Dung sửng sốt. Cơn sợ hãi quen thuộc bỗng tràn lan, bao lời cũng nghẹn ứ nơi cổ họng. ‘Cạch’ một tiếng, Cao Toàn Đức bế Cao Dung vào nhà, đóng cửa. Phùng Tầm Kha lẳng lẽ đứng trong bóng tối, thẳng đến khi tia ánh sáng cuối cùng từ khe cửa vụt tắt, bóng dáng hắn hoàn toàn bị đêm đen nuốt chửng.

Bên này ngập tràn ánh sáng, tiếng cười nói râm ran; bên kia một kẻ cô cút, chìm trong mù mịt.

“Dung Dung, hãy chờ mình lớn lên.” Có thể cầm dao, có thể giết những ai cản đường hắn, có thể hủy diệt hết thảy, có thể lừa gạt dối gian, “Cậu sẽ không chạy thoát.”

15. Chương 15

Edit: Thỏ

Tiểu khu lầu hai có hai người phụ nữ không trong sạch. Một là cô ở nơi cửa nhà xuất hiện đủ loại đàn ông, hai là một cô không chồng mà chửa. Chuyện này hàng xóm xung quanh đều biết, bàn ra tán vào. Hội bà tám tụ họp để cười trộm vài tiếng, trở vào lầu hai, chun mũi, thì thào nói: “Không biết xấu hổ!”

Lẩn trong tiếng mĩa mai cười nhạo, người phụ nữ xinh đẹp vẫn mặc váy dài, tóc xõa thướt tha đứng bên khung cửa, giương mắt nhìn đám đàn bà đang bàn tán mình. Nàng mỉm cười trào phúng, một năm qua một năm.

Cốc cốc.

Có người gõ cửa, Phùng Tây quay lưng, chậm rãi đón khách. Sau đó một gã đàn ông tiến vào, Phùng Tây nghiêng nhiên vươn đôi tay vờn quanh cổ anh ta.

Phùng Tầm Kha đeo cặp đứng trước cửa, vừa đưa tay lên lại buông thông xuống. Dường như hắn có thói quen tựa vào hành lang, đôi mắt màu xanh không còn giống bảy năm trước – to to, tròn tròn, khi vui vẻ sẽ ngời sáng như ngôi sao. Nay hắn sở hữu đôi mắt phượng hẹp dài, lúc nhìn đối phương hay lúc cười lộ lên, đều lạnh như băng.

Hắn cúi đầu, nhàm chán nhìn dưới chân. Thi thoảng sẽ ngẩng lên, đôi con ngươi thăm xanh tùy tiện nhìn về nơi nào đó. Nếu có ai nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn họ sẽ cảm thán một thiếu niên 12 tuổi có dáng dấp thật xinh đẹp, tinh xảo, thanh khiết; lại xa cách và lạnh lùng.

Cho nên vừa lúc Cao Dung đeo cặp đi lên lầu đã thấy một màn như vậy khiến cậu có chút giật mình. Nhưng cậu nhanh chóng dời tâm mắt, đi đến trước cửa nhà, lấy chìa khóa từ túi quần ra, chuẩn bị mở cửa.

Bọn họ phôi pha theo thời gian, khi ấu thơ như hình với bóng, tới bây giờ vẫn còn gặp nhau nhưng không hay trò chuyện nữa.

Ngày xưa, sau một hôm Phùng Tầm Kha và Cao Dung đổi chỗ, Phùng Tầm Kha đã không còn đến nhà trẻ. Sau đó, Cao Dung học tiểu học tại quê, Phùng Tầm Kha thì chuyển tới chỗ của bà ngoại.

Sáu năm tiểu học bọn họ hoàn toàn mất liên lạc, thẳng đến cấp hai Phùng Tầm Kha mới quay về, hiện tại cả hai học chung một trường. Chỉ là một lần nữa gặp mặt, bọn họ đã không còn là những đứa trẻ năm ấy. Sáu năm xa cách đã biến cậu và hắn trở thành hai kẻ xa lạ.

Cao Dung nghĩ như vậy cũng tốt, ít nhất mình sẽ không khó xử.

“Dung Dung.” Thanh âm trong trẻo vang lên từ sau lưng, Phùng Tầm Kha lặng lẽ nhìn Cao Dung bằng đôi

con người xanh thẳm. Giọng hắn mang ý cười, lọt vào tai rất tuyệt diệu.

Cao Dung ngoảnh đầu, cảm thấy hơi ngoài ý muốn. Rốt cuộc bọn họ rất lâu đã không chào hỏi nhau. “Phùng Tầm Kha.” Trong tâm trí Cao Dung hiện lên rất nhiều câu chữ, cậu suy xét lựa lời mà nói, nhưng cuối cùng thốt ra ba từ đơn giản.

Phùng Tầm Kha lại vô cùng tự nhiên: “Mẹ cậu đi vắng ư?” Bình thường chỉ cần Cao Dung gõ cửa, Lưu Qué Lệ sẽ ra đón. Mà hôm nay cậu lại đem chìa khóa theo.

Cao Dung gật đầu: “Mẹ mình bận việc.” Rồi cậu theo bản năng muốn hỏi: Sao cậu chưa vào nhà? Tuy nhiên cậu đã kìm lại, cũng không tiếp tục nhiều lời, chỉ mỉm cười xã giao với hắn.

“Phải không?” Phùng Tầm Kha than nhẹ một tiếng, bỗng hắn cướp lấy chìa khóa trong tay Cao Dung. Chính cậu cũng không ngờ hắn sẽ dùng chiêu này, chờ đến khi phản ứng lại thì ngón trỏ Phùng Tầm Kha đã huơ huơ chìa khóa, thong dong nói: “Bây giờ Dung Dung đối xử với mình rất lạnh nhạt đấy, không hề thân thiết như hồi còn nhỏ.”

Hắn cố ý nhấn mạnh từ ‘thân thiết’, tiếp theo dường như nghĩ đến cái gì, hắn nở nụ cười, khoe môi cong cong, mắt xanh cuốn hút. Thiếu niên phong tình, đúng là như vậy.

“Này.” Cao Dung tiến lên một bước, muốn lấy lại chìa khóa của mình. Phùng Tầm Kha cũng không né tránh, hơn thế còn bước gần thêm một bước, cánh tay đặt ngang cổ Cao Dung, ép cậu dán sát vào tường.

Cao Dung tròn 12 tuổi. Kiep trước cậu 15 tuổi vẫn là nam sinh thấp nhất trong lớp. Thậm chí cả lớp còn đặt biệt danh cho cậu là ‘chú lùn’, nay cũng không tránh khỏi, dù cậu đã cố gắng nốc sữa bò nhưng mọi thứ vẫn y nguyên. Ngược lại Phùng Tầm Kha cao hơn cậu nửa cái đầu, tuy rằng vóc dáng hắn hơi gầy nhưng áp đảo một Cao Dung gầy yếu nhỏ bé vẫn không thành vấn đề.

“Cậu làm gì đó?” Cao Dung nghĩ rằng Phùng Tầm Kha sẽ đánh cậu. Nếu hắn ấn cậu xuống đất rồi đấm cho vài đấm thì cậu cũng không có khả năng chống trả.

Phùng Tầm Kha ghé sát vào Cao Dung, nhẹ nhàng nói: “Mình sẽ không đánh Dung Dung.”

Một tay hắn áp Cao Dung trên tường, một tay khác đột ngột trượt xuống phía sau lưng, sờ vào vòng eo đó.

Cao Dung sợ hãi. Đương nhiên cậu sẽ không giống con gái hét âm lên ‘dê xôm, biến thái’, nhưng cậu rất sợ nhột, đặc biệt là vùng eo. Cho nên nếu không nhờ Phùng Tầm Kha giữ cậu, cả người cậu đều sẽ cong thành con tôm. Cao Dung kêu một tiếng: “Cậu đừng sờ eo mình!”

Phùng Tầm Kha liền dời tay, còn cười ha hả trêu chọc: “Dung Dung nhạy cảm ghê.” Sau đó hắn ghé sát tai Cao Dung, thì thào. “Mình muốn xem 7 năm qua, cơm cậu ăn chạy chỗ nào, tại sao vừa gầy vừa thấp như thế. Rõ ràng trước kia cậu cao hơn mình.”

Cao Dung bị hơi thở hắt bủa vây cũng có phần hoảng hốt, càng không chú ý đến hắt đang nói gì, chỉ vội đẩy đẩy hắt: “Cậu trả chìa khóa đây.”

“Cậu trả lời mình vài vấn đề, mình sẽ trả ngay cho cậu.” Phùng Tầm Kha lắc lắc chiếc chìa khóa.

Cao Dung không mảy may nghĩ ngợi, bèn đồng ý: “Được, vấn đề gì?” Hiện giờ Cao Dung cảm thấy hơi xấu hổ, tại sao lại giống cô em ngây thơ bị phường lưu manh đùa cợt.

Cao Dung cho rằng Phùng Tầm Kha sẽ hỏi những vấn đề kỳ quái, không ngờ mở miệng chính là: “Mẹ cậu làm gì nhỉ?”

“Mẹ mình đi thăm bà ngoại.” Cao Dung thành thật trả lời, sau đó cậu hỏi Phùng Tầm Kha. “Trả chìa khóa cho mình được chưa?”

Phùng Tầm Kha cười lắc đầu: “Vậy cậu bảo mẹ mình đang làm gì? Nói đúng trả cậu ngay.” Tuy hắt cười, nhưng đôi mắt lạnh băng; khóe môi cong lên, lạnh lùng đến cực điểm.

Cao Dung không biết nên nói sao. Mẹ hắt đang làm gì, hiện tại hắt đang bị nhốt ngoài cửa, bà con chôn xóm đều biết mẹ hắt đang làm gì.

“Phùng Tầm Kha...” Cao Dung nhìn Phùng Tầm Kha đang tươi cười, sự đau lòng ngủ yên từ lâu một lần nữa dâng lên. Cậu muốn an ủi hắt, nhưng an ủi cái gì?

Uống phí mà thôi...

“Dung Dung, để mình giúp cậu trả lời.” Phùng Tầm Kha buông lơ cánh tay đang dè trên cổ tay Cao Dung. Hắt một tay làm hình tròn, tay khác cầm lấy chìa khóa của cậu. “Làm như vậy.” Sau đó chìa khóa tiến vào hình tròn kia.

Cao Dung đỏ bừng mặt. Cậu thừa biết Phùng Tầm Kha diễn đạt cái gì. Tuy rằng cậu đã sống gần 30 tuổi, nhưng còn chưa kịp hôn mỗi phụ nữ đã phải qua đời. Nay Phùng Tầm Kha nói trắng ra khiến cậu xấu hổ không thôi, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hắt.

“Chìa khóa của Dung Dung.” Phùng Tầm Kha đưa đồ vật cho khổ chủ, Cao Dung vội vàng nhận lấy. Một lần nữa cậu bị Phùng Tầm Kha kéo đến gần, đôi mắt thăm xanh nghiêm túc nhìn chăm chú vào Cao Dung, “Mặt đỏ như thế là thẹn thùng sao? Nhưng về sau Dung Dung cũng phải làm những chuyện này đấy.”

“...” Lần nữa im lặng, Cao Dung thừa nhận mình bị một thằng nhóc choai choai trêu chọc không thể phản bác. Hắt nhìn cậu thật gắt gao, cậu vội ngoảnh mặt, la lên: “Trước hết buông tay mình đã.”

Phùng Tầm Kha quả nhiên giữ lời hứa. Thoát khỏi sự giam cầm, Cao Dung rút tay, gấp gáp quay lưng,

nhANH chóng tra chìa vào ổ khóa. Cửa mở, cậu như một con nhỏ chạy thực mạng vào nhà, một loạt động tác vô cùng liền mạch.

Phùng Tầm Kha lẳng lẳng nhìn Cao Dung. Thẳng đến khi cửa đã đóng, hấn mới lẩm bẫm: “Thật đáng yêu.”

16. Chương 16

Edit: Thỏ

Chiều tan học, vừa mới ra khỏi cổng trường Phùng Tầm Kha đã bị bốn thẳng oắt cao to hơn hấn đẩy vào một hẻm nhỏ nằm khuất.

Nguyên do Phùng Tầm Kha bị ghen ghét cũng rất đơn giản. Ví như bọn chúng thấy Phùng Tầm Kha lại nhận được một bức thư tình, ví như chúng nghe thấy nhóm nữ sinh lén bàn tán về Phùng Tầm Kha lớn lên thật đẹp trai, ví như hoa khôi của trường nam sinh đều thích, hôm qua đã viết một mảnh giấy cho Phùng Tầm Kha.

Những ghen tỵ ấu trĩ của đám con trai đã hóa thành một lưỡi dao làm tổn thương thời thanh xuân của kẻ khác, bọn chúng vì thế càng đắc ý vô cùng.

Bốn đánh một, vốn không phải tiểu thuyết kiếm hiệp, không thể xoay ngược đường sống.

Hai thẳng con trai giữ chặt cánh tay của Phùng Tầm Kha, hai thẳng còn lại vung chân đá vào bụng hấn. Phùng Tầm Kha bị đá đau đến gập người.

“Ha ha, nó sẽ quỳ xuống thôi.” Một tên cười nói.

“Này chưa xi-nhê đâu, đá mạnh hơn đi!” Thẳng khác xen vào.

Tiếp theo, một chân hung hăng đá vào bụng hấn. Ngón đòn này khiến hấn không trụ nổi. Hai tên khác thấy vậy cũng không thèm dè hấn, bỏ tay ra, Phùng Tầm Kha ngã sòng soài trên đất.

Hấn giương mắt, đôi mắt màu xanh tròng đám nhãi ranh kia.

Một trong bốn tên bị hấn chọc giận bèn lấy một cây gậy gỗ ra, đập xuống người Phùng Tầm Kha: “Mày tròng tao nữa đi! Tròng này!”

Phùng Tầm Kha ôm đầu, cuộn tròn trên mặt đất. Hấn cắn răng, không hề rên rỉ lời nào.

“Ha ha, tiếp tục đánh! Đánh tới khi nó khóc lóc cầu xin bọn mình thì thôi.” Mấy thằng con trai bên cạnh ồn ào chầm chọc.

“Này, tới lượt mày, tay tao mỗi quá!” Một tên bỗng đem gậy ném cho đứa khác.

Lúc này ở đầu hẻm đã có bốn năm học sinh chú ý. Chúng đứng trước hẻm xem trò vui có, phát ra tiếng cười nhạo cũng có. Nếu có ai muốn chạy lên ngăn cản sẽ bị bọn học vội vàng lôi đi.

Mà lúc này Cao Dung bị Trương Hạo làm phiền mệt chết.

“Dung Dung, cho mình mượn vở chép đi mà.” Trương Hạo ghì lấy bả vai Cao Dung, đáng thương năn nỉ.

Cao Dung huých vai, bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng giống con lười, tự thân mà vận động.”

Mặt Trương Hạo dài như mướp đắng: “Dung Dung, cậu giúp đỡ mình đi, cậu cũng biết mình ngán nhất môn Toán mà...”

Cao Dung trợn trắng mắt: “Đó là vì muốn tốt cho cậu.”

Trương Hạo còn muốn năn nỉ ỉ ôi thì trông thấy rất nhiều người tụ vào con hẻm nhỏ, ánh mắt nó bỗng sáng lên: “Dung Dung để mình sang xem có chuyện gì, cậu chờ mình chút xíu!” Nó vốn thích mấy chỗ xô m tụ, vì thế cong chân chạy nhanh hơn.

Cao Dung im lặng đứng tại chỗ chờ nó.

Chỉ chốc sau, Trương Hạo đã cau mày quay lại: “Học sinh vừa chuyển trường, tức Phùng Tâm Kha đang gặp phiền phức. Lần này rất nhiều thằng cầm gậy đánh cậu ta!”

“Cái gì? Phùng Tâm Kha?” Như là phản xạ có điều kiện khi nghe đến cái tên này, Cao Dung dường như đã kêu lên.

“Nhìn cậu thật thà như thế chắc cũng không biết góc khuất của trường học đâu.” Trương Hạo thản nhiên nói, “Từ lúc đưa con lai Phùng Tâm Kha chuyển đến đây, cứ dăm bữa nửa tháng sẽ bị người khác làm phiền. Tên của cậu ta ai cũng biết, nhưng bị đánh thê thảm như vậy mới là lần đầu tiên. Ờ, Dung Dung, cậu chạy đi đâu vậy?” Lời còn chưa nói xong đã thấy Cao Dung vọt lên phía trước.

Cao Dung không thể tin vào mắt mình. Đập vào mắt cậu là Phùng Tâm Kha yếu ớt cuộn tròn trên đất, tóc vàng hỗn loạn rũ trên mặt, thoạt trông chật vật vô cùng.

Một đám con trai vây quanh mắng hấn bằng lời lẽ thô tục: “Thằng kém cỏi, gọi tao một tiếng ông nội tao

sẽ tha cho mày...” “Đồ con hoang, bị đá mấy cái đã không dậy nổi, ha ha...”

Một tên khác đột nhiên giơ chân đạp vào bụng Phùng Tâm Kha.

Cao Dung cảm thấy đầu óc trống rỗng. Thẳng đến khi cậu định thần lại, cậu đã đạp ngã đứa con trai đang đè trên người Phùng Tâm Kha, còn đấm nó thêm một cái.

Bởi vì đám nhãi ranh không ngờ Cao Dung sẽ xuất hiện nên trước đó cậu đã chiếm ưu thế. Nhưng lúc chúng phản ứng lại thì cậu bị chúng vây quanh, đứa vừa bị Cao Dung đánh ngã bèn chồm dậy đè cậu trên đất, hung hăng tát vào mặt hai cái khiến cậu choáng váng.

Ngay tức khắc ‘A!’ Đứa con trai rên thảm thiết một tiếng, trán nó chảy một dòng máu tươi. Không biết từ lúc nào Phùng Tâm Kha đã cầm một viên gạch trong tay: “Mày dám đánh cậu ấy?” Nói xong lần nữa đạp vào đầu nó. Phùng Tâm Kha giơ tay lên cao, đôi mắt màu xanh lạnh lùng nhìn thẳng, vừa quý dị vừa tàn khốc.

Cao Dung biết Phùng Tâm Kha muốn làm gì, chỉ cần một tay kia vung xuống, thẳng nhãi ấy chắc chắn có chuyện. “Phùng Tâm Kha, dừng tay! Phùng Tâm Kha, cậu mau dừng tay cho mình!” Cậu ôm lấy Phùng Tâm Kha hét lên, cậu không thể cứ thế nhìn Phùng Tâm Kha sa đà, hủy hoại.

Phùng Tâm Kha thấy gương mặt Cao Dung tràn đầy nước mắt, hấn bèn buông viên gạch trong tay xuống: “Dung Dung, đừng khóc.”

Đứa bị vỡ đầu kéo tóc mái ra, ba tên còn lại thấy bạn mình đầu đầy máu cũng sợ xanh mặt. Suy cho cùng bọn chúng chỉ là đám trẻ ranh 12 tuổi, ý đông hiệp yếu thì có thể nhưng không bao giờ dám nghĩ đến chuyện giết người.

Lúc này bên ngoài hẻm đột nhiên có kẻ hô: “Thầy tới!”

Bốn thằng con trai đã hoảng hốt càng hoảng hốt hơn, chúng kéo đứa bạn bị thương ngã trên mặt đất rồi vội vàng chạy ra khỏi hẻm. Thời điểm ấy học sinh trung học đối với thầy cô vẫn vô cùng sợ hãi, huống chi bọn chúng còn chưa tới tuổi nổi loạn.

Mà đám học sinh vây xem bên ngoài cũng dần tản ra.

Trương Hạo chạy vào hẻm nhỏ, nó sợ hãi kêu lên: “Các cậu chạy nhanh đi, coi chừng bọn chúng trở lại!” Vừa rồi là nó giả vờ hô hoán, cơ bản không có thầy nào đến đây, nó đã cho đám đầu gấu vị thành niên ăn quả lừa trót lọt. “Mình... Mình đi trước.” Nói xong Trương Hạo vội vàng chạy đi. Lá gan nó rất nhỏ, rất sợ dây vào mấy chuyện liên lụy bản thân. Nay nó dám thừa nước đục thả câu, tuy rằng chỉ là một hành động bình thường nhưng đã cứu Cao Dung một bàn thua trông thấy; điều này có nghĩa là – nó thực sự xem Cao Dung là bạn.

Sắc trời hơi tối, vì để mau chóng về nhà, Cao Dung đưa Phùng Tầm Kha vào con đường tắt.

Cao Dung nhìn gương mặt Phùng Tầm Kha, đâu đâu cũng là vết thương và vết bầm, hơn nữa làn da hẳn rất trắng, vết tích càng hiện lên rõ ràng hơn. Hắn luôn dùng một tay ôm bụng, Cao Dung bắt gặp tình cảnh này thì lòng dạ đau đớn không thôi. Cậu hỏi: “Phùng Tầm Kha, cả người cậu đau lắm ư?”

Phùng Tầm Kha lắc đầu: “Chỉ có ở đây đau nhất.” Hắn chỉ vào bụng, quả nhiên vừa rồi lãnh trọn mấy đá không nhẹ.

Cao Dung vén áo sơ mi hắn lên, cậu hít một hơi, phát hiện bụng hắn đều bầm tím.

“Cũng không đau lắm, chỉ cần Dung Dung sờ thì tốt rồi.” Phùng Tầm Kha đột nhiên nắm lấy tay Cao Dung, đặt lên chỗ bị thương của mình.

Cao Dung sửng sốt, bèn rút tay: “Đừng nói bừa, mình cũng không biết phép thuật.”

Phùng Tầm Kha nghiêm túc nhìn Cao Dung bằng đôi con ngươi xanh thẳm: “Dung Dung, bây giờ mình đau lắm, cậu không thể đối xử thô bạo với mình.” Tiếp theo hắn mỉm cười, “Cũng không thể đẩy mình ra.”

“Hả?” Cao Dung mờ mịt.

Ngay sau đó, hai tay Phùng Tầm Kha đặt lên vai Cao Dung, rồi hắn cúi đầu, đôi môi có chút lạnh lẽo khẽ hôn lên môi Cao Dung.

Cao Dung theo bản năng đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng đột nhiên nhớ tới lời Phùng Tầm Kha vừa nói: Dung Dung, bây giờ mình đau lắm, cậu không thể đối xử thô bạo với mình. Rốt cuộc tay cậu đặt trên ngực hắn, lại buông lơi. Gương mặt cậu nóng bừng, tâm trí càng bối rối.

Cao Dung có thể thấy hàng mi cong dài của Phùng Tầm Kha, còn có đôi mắt xanh xinh đẹp mở to nhìn mình.

Lúc đó là thiếu niên, nụ hôn chỉ như cánh chuồn lướt nước; không vẫn đục, ngược lại thanh khiết đến mức làm người khác không nở lòng cất ngang.

“Dung Dung đừng vứt bỏ mình, đừng giống 7 năm trước vứt bỏ mình như vậy.” Môi Phùng Tầm Kha dờ qua vành tai Cao Dung, nhẹ nhàng thổi thổi.

Cao Dung sửng sốt. Hóa ra hắn vẫn luôn giữ trong lòng chuyện đó. Ký ức cậu bỗng hiện lên một Phùng Tầm Kha năm tuổi lẳng lặng đứng ở nơi xa, cô đơn dõi theo bóng lưng của cậu. Cũng không biết xuất phát từ đâu, ma xui quỷ khiến bèn gặt gặt đầu.

Đôi mắt xanh thắm như vút sáng lên, hắn cười nói: “Dung Dung đã đồng ý với mình, không được đổi ý đâu.” Hắn cười thật đẹp đẽ, dường như mọi khổ sở, lằng mạp mà hắn vừa nếm trải cũng vút hết sau đầu.

Nếu có người tình cờ đi ngang con đường nhỏ, hắn sẽ nghe được đoạn đối thoại của hai cậu thiếu niên.

“Ừm... Sau này cậu không thể hôn mình nhé.”

“Vì sao không? Từ lúc còn rất nhỏ, mình đã xem Dung Dung như cô dâu của mình.”

“Con trai không thể hôn môi với con trai, điều này rất kỳ quái.”

“Có gì kỳ quái, sau này chúng ta còn phải làm chuyện vợ chồng cơ.”

“Phùng Tâm Kha, cậu...”

“Dung Dung đỏ mặt.”

Bọn họ vừa trở về tiểu khu đã thấy Lưu Quế Lệ nôn nóng chạy tới: “Dung Dung, con đi đâu? Tại sao muộn như vậy mới về?”

“Con học thêm ở trường ạ.” Cao Dung tùy ý bịa lý do, rồi cậu cúi đầu chạy vào đi. Sắc trời nhá nhem, Lưu Quế Lệ cũng không phát hiện mặt cậu bị sưng đỏ.

Phùng Tâm Kha một bên chào hỏi lễ phép: “Dì ơi.”

Lưu Quế Lệ trông thấy Phùng Tâm Kha, sắc mặt cô khẽ biến, nhưng cô vẫn tươi cười, xem như đáp lại.

“Mau về nhà, con làm mẹ lo chết mất!” Lưu Quế Lệ kéo Cao Dung đi về phía trước.

Cao Dung vội vã nhìn Phùng Tâm Kha: “Mình đi đây.” Sau đó quay đầu đối với Phùng Tâm Kha làm khẩu hình, “Khám bác sĩ.”

Phùng Tâm Kha hiểu ý gật đầu, mắt xanh cong lên. Quả nhiên thế giới này chỉ có Dung Dung là tốt với hắn.

Mọi chuyện sắp hoàn toàn thay đổi, chỉ cần Dung Dung thích, hắn đều có thể nguyện trang. Yếu đuối cũng được, đơn thuần cũng được, rộng lượng cũng được, mọi thứ đều được, đều chẳng phải việc khó.

“Mày về rồi?” Phùng Tây vận váy trắng ngồi trên sofa, vừa mỏng manh vừa lạnh lùng. Nàng nhìn lướt qua Phùng Tầm Kha, từ tốn nói: “Đánh nhau với người ta nhưng cũng đừng chết sớm hơn tao đấy.”

Phùng Tầm Kha không quan tâm Phùng Tây, chỉ đi vòng qua nàng để trở về phòng mình.

Trong phòng, hắn cởi quần áo, cúi đầu nhìn một mảng bầm trên bụng. Đôi mắt xanh trở nên lạnh lẽo, hắn mở cặp ra, bên trong là một con dao bén ngót. Hắn chợt lẩm bẩm: “Còn chưa dùng tới.”

Ngay lúc đưa tay chạm vào môi mình, hắn khẽ cười thành tiếng: “Cũng đáng thôi.”

Tuy rằng hắn chưa đâm bọn chúng thủng ruột, nhưng Dung Dung đã đến thật gần. Chỉ cần có được thứ hắn muốn, kể cả giả vờ đáng thương không chống trả nổi, hắn vẫn cam tâm.

Phùng Tầm Kha tùy tiện lấy một bộ trang phục màu đen và mũ đen mặc vào, lần nữa mở cửa đã thấy mẹ mình nằm trên sofa. Hắn nói: “Tối nay nhớ giúp tôi mở cửa.”

Sau đó liền rời khỏi nhà.

Phùng Tây đột nhiên cười ha hả: “Kẻ giết người, khụ khụ, xem tao nuôi ra loài quái vật gì đây...”

17. Chương 17

Edit: Thổ

Sắc trời tối đen, đèn đường nhợt nhạt, dòng người thưa dần.

Chương Trình chậm chạp men theo con đường nhỏ về nhà. Buổi chiều tan học sau khi cùng ‘anh em’ dạy dỗ Phùng Tầm Kha một trận, nó lại chạy đi đánh bóng bàn. Đây là việc nó hay làm, nhưng hôm nay nó đã gây nhau với một thằng tóc vàng khác, đánh một trận mới chịu thôi.

Nó rẽ ngang, băng qua một rừng cây nhỏ, phía sau rừng cây chính là nhà nó. Lúc này trên đường chỉ còn mỗi nó, xung quanh lặng ngắt như tờ, ven đường là những bóng cây u ám. Đầu đó râm ran vài tiếng dế kêu càng khiến không khí thêm quỷ dị.

Nhưng chuyện này vốn không thành vấn đề với nó. Nó thường xuyên về nhà ban đêm, đi ngang qua con đường nhỏ hàng trăm lần cũng chưa gặp chuyện gì có biến.

Chỉ là không biết từ lúc nào, khoảnh khắc mà Chương Trình đang lẩm nhảm hát, bỗng có vài tiếng bước

chân ‘lộp bộp’ vang lên. Ngay lập tức nó nhận ra có điều gì không ổn, bèn thôi hát, đột ngột xoay người. Nó quan sát phía sau nhưng không thấy ai cả.

Nó nhấc chân bước vài bước, nghiêm túc lắng nghe động tĩnh xung quanh. Rồi nó phát hiện hóa ra âm thanh kia xuất phát từ bước chân của mình. “Ông đây chứ còn ai nữa.” Nó nói.

Nhưng tiếp đó, thanh âm ‘lộp bộp’ lại bắt đầu vang lên, mà lúc này nó còn chẳng bước đi nữa kia. Chương Trình sợ hãi quay đầu lại, nó còn chưa kịp thấy rõ mặt mũi người phía sau thì trước mắt tối đen, đầu bị bao trùm.

Nhanh như cắt, từng gậy liên tiếp nện vào người nó. Do bị bao bố trùm đầu nên nó không thấy gì cả, dường như không có sức lực chống trả.

Nó kêu to: “Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Kẻ nọ nghe thấy Chương Trình tri hô thì trở nên luống cuống, đòn đánh trên tay cũng dừng lại, tựa hồ chuẩn bị chạy đi. Tại giờ phút này, Chương Trình cố gắng kéo bao bố trên đầu xuống. Nó nhìn thấy một thằng áo đen đang hoảng loạn bỏ trốn, đúng là thằng nhãi kia, Chương Trình vội vàng đuổi theo.

Dưới ánh trăng, Chương Trình thấy rõ mặt kẻ nọ: “Đêch, quả nhiên là mày!” Hôm nay Chương Trình chơi bóng bàn với Tóc Vàng đã xảy ra cãi vã, sau đó bọn chúng đánh nhau; ai ngờ Tóc Vàng dám theo đuôi nó tới đây.

Tóc Vàng bò dậy từ mặt đất, vừa chạy vừa mắng: “Sớm muộn tao cũng giết chết mày!”

Chương Trình cũng mạnh mẽ chửi lại: “Xem ai giết chết ai!”

Nói xong nó phủi phủi bụi trên quần áo, toan bước đi, còn định bụng ngày mai sẽ cùng đám anh em đến dẫn mặt Tóc Vàng.

Nhưng còn chưa đi được một mét, trên cổ đột nhiên bị một chiếc gậy cứng đập vào khiến Chương Trình không kịp kêu rên một tiếng, tiếp theo nó bị người đằng sau lôi xềnh xệch trên đất.

Người nọ kéo Chương Trình đến một hồ nước ven rừng cây. Vừa thoát khỏi sự chèn họng của gậy, nó muốn la lên nhưng người đằng sau biết nó định làm gì, hấn đưa tay tóm cổ nó nhấn xuống nước. Chương Trình thực mạng ngắc đầu, nhưng bị ăn một đá vào hông. Nó đau xót rên rỉ, lần nữa bị người nọ trấn nước...

Dưới bóng tối mờ lung, người nọ lộ ra sườn mặt tinh xảo, thon gầy; còn có tóc vàng gợn sóng...

“Dung Dung, cậu biết không? Chương Trình học cùng trường tội mình ấy, đêm qua suýt nữa chết toi. May là cha mẹ nó phát hiện kịp thời.” Một sớm tinh mơ, Trương Hạo gấp gấp kể cho Cao Dung nghe một tin đầy sốt dẻo.

“Chương Trình ban 5?” Cao Dung có ấn tượng với cái tên này. Nó và anh em nó ở trường học hỗn hào có tiếng, thường xuyên bắt nạt bạn đồng trang lứa.

Trương Hạo liên tục gật đầu: “Hôm qua nó cũng tham gia đánh Phùng Tầm Kha đó! Không ngờ ăn quả báo ngay. Mẹ mình và mẹ nó là đồng nghiệp, nghe mẹ mình kể khi ấy cha mẹ nó đang ngồi phòng khách xem TV, đột nhiên nghe tiếng chó sủa ầm ỹ. Lúc chạy ra ngoài đã thấy Chương Trình cả người ướt như chuột lột nằm run rẩy trên đất, miệng còn nói mê sảng gì kia. Trên người có thương tích bị gậy đánh, giờ nó còn đang nằm viện. Tuy rằng tính mạng không gặp nguy hiểm nhưng nó phát sốt luôn, nói năng cũng có chút lộn xộn, xem ra nó khủng hoảng không nhẹ đâu.”

Cao Dung đột ngột dâng lên một dự cảm chẳng lành. Ngày hôm qua nó đánh Phùng Tầm Kha, tối hôm đó liền gặp nạn. Cậu không dám nghĩ nhiều, vậy nên vội hỏi: “Biết ai làm chưa?”

“Chương Trình tỉnh dậy nói là Triệu Thành Thành. Cảnh sát đã tới trường chúng ta tìm Triệu Thành Thành, cậu ta sợ tới mức nhận tội.”

Chẳng rõ vì sao khi nghe câu trả lời ấy, trong lòng Cao Dung giống như vừa trút được một gánh nặng. Không phải Phùng Tầm Kha thì tốt rồi, hấn vẫn còn nhỏ, hấn sẽ không làm chuyện xấu. Có lẽ đời này và kiếp trước của hấn hoàn toàn khác nhau, rõ ràng Phùng Tầm Kha còn bị bắt nạt, cậu không nên suy đoán lung tung.

Trong văn phòng hiệu trưởng, một người đàn bà trở vào Phùng Tầm Kha sắc mặt tái mét, mắng ầm ỹ: “Mày đập đầu con tao chảy máu, mẹ mày lại không đến đây? Mày có cha sinh không có mẹ dạy à?”

Hiệu trưởng tóc hoa râm bước ra hòa giải: “Vị phụ huynh này bình tĩnh, cô hãy nên tìm hiểu nguyên do.” Sau đó ông hỏi Phùng Tầm Kha, “Vì sao trò muốn tổn thương bạn học?”

Phùng Tầm Kha vén áo của mình: “Thầy ơi, là bốn người bọn họ vây đánh em vô cớ, em nhất thời sốt ruột mới đánh vào đầu cậu ta, nếu không làm thế em sẽ bị đánh chết.”

Hiệu trưởng và người đàn bà còn đang nổi giận đùng đùng kia bỗng ngẩn người tại chỗ, chỉ thấy bụng Phùng Tầm Kha xanh xanh tím tím do bị đá mà nên. Tiếp theo Phùng Tầm Kha vén tay áo lên, cánh tay cũng bị gậy đánh cho bầm tím. Bây giờ bà ta bèn im lặng. Tuy rằng con trai bà ta bị đập chảy máu đầu, nhưng chỉ cần băng bó, xử lý vết thương vài ngày sẽ ổn; mà ngược lại, trên người đứa trẻ này lại dày đặc vết thương. Tuy rằng nóng ruột vì con trai nhưng tình huống này cũng rơi vào đuối lý, bà ta chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Hiệu trưởng nhìn điệu bộ của bà ta, biết rằng không muốn làm lớn chuyện nữa nên ông mới nói với Phùng Tầm Kha rằng: “Trò về lớp đi, không sao đâu.”

Phùng Tầm Kha ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hấn xoay người bỏ đi. Hấn cong môi cười lạnh giá, nụ cười thủ đoạn đến tận cùng.

Buổi trưa tan học, một học sinh ban 5, tức Dương Húc nhảy lên ngồi trước bàn học của Triệu Hưng, chất vấn: “Này thằng lùn, chìa khóa xe đạp mày đâu?”

Triệu Hưng không vui nói: “Xe tôi hôm nay không thể mượn, nó bị hư rồi.” Cả lớp chỉ có Triệu Hưng là sở hữu một chiếc xe đạp đời mới, người ở phía sau chỉ có thể đứng cho nên khiến rất nhiều người chú ý. Mà bọn học sinh vào tuổi dậy thì, thứ mong muốn nhất chính là sự chú ý đơn giản kia.

Vì vậy Dương Húc, Hà Gia Bảo, Chương Trình, Bành Văn Đào (4 tên đầu gấu đánh Phùng Tầm Kha) thường xuyên đến mượn xe đạp của Triệu Hưng, hơn nữa một lần mượn cả mấy ngày. Nếu Triệu Hưng không đạp xe đi học hoặc từ chối cho mượn, bọn chúng sẽ dùng vũ lực dè bẹp Triệu Hưng.

Nay Chương Trình nhập viện, Bành Văn Đào bị đánh vỡ đầu, chỉ còn Dương Húc và Hà Gia Bảo cảm thấy buồn chán nên tới mượn xe cậu ta, chuẩn bị đạp sang trường cấp hai lân cận để nhập hội với anh em.

“Đệch, ông mượn tí trả ngay cho mày. Hôm qua chẳng phải tao đã nói cần dùng sao?” Hà Gia Bảo vô cùng khó chịu nhấn đầu Triệu Hưng. Nó vung tay, uy hiếp: “Đừng tự chuốc phiền.”

Triệu Hưng tuy rằng tức muốn khóc nhưng ngoài việc bắt lực móc chìa khóa ra thì không biết làm gì nữa. Vừa cầm lấy chìa khóa, bọn nó hi hi ha ha ra ngoài; Triệu Hưng oán giận thầm nghĩ, phen này tụi mày sẽ ngã chết tươi!

Phùng Tầm Kha ngồi ở đằng sau lẳng lặng quan sát một màn vừa phát sinh trước mắt. Đôi mắt xanh thăm thẳm tựa như đang suy nghĩ điều gì, rồi hấn nhanh chóng cúi xuống, ngón tay thon gầy lật sách, hệt như người ngoài cuộc.

Hoàn toàn không có thái độ đáng nghi.

Chiều tiết một của ban 5, chủ nhiệm vốn luôn đến phòng học sớm hơn 10 phút đã không đến, ngoài ra trong lớp còn vắng hai chỗ ngồi.

Bạn bè đang bàn tán sôi nổi, Triệu Hưng căng thẳng siết chặt tay mình. Cậu ta căng thẳng nhìn về ghế trống của Dương Húc và Hà Gia Bảo, trong lòng hồi hận không thôi. Nếu chuyện này không xảy ra thì tốt rồi, nếu cậu đừng làm vậy thì tốt rồi, bọn chúng có gặp chuyện hay không, mình có phạm pháp hay không?

Đang lúc cậu ta miên man suy nghĩ, giáo viên chủ nhiệm đột nhiên từ ngoài cửa đi vào: “Triệu Hưng ra đây một chút.”

Sắc mặt Triệu Hưng trắng bệch. Cậu ta đứng lên, cũng biết bọn họ đã gặp chuyện.

Triệu Hưng đi rồi, tiết hai có tin sốt dẻo – rằng Hà Gia Bảo và Dương Húc lúc đạp xe xuống sườn núi đã trực tiếp tông phải taxi, bọn chúng đã được xe cứu thương đưa đi nhập viện khẩn cấp. Có bạn học lớp khác tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy, nó nói rằng bọn chúng bị xe tông văng mấy mét, mặt đất đầy máu, thật sự rất rùng rợn.

Phùng Tầm Kha ngồi yên, thản nhiên nghe bạn bè thảo luận. Hai tay hấn chống cằm, chỉ cười khẽ rồi thì thào nói: “Thật biết nghe lời.”

Tiếng chuông tan học vang lên, Cao Dung vừa ra khỏi cửa lớp đã bị một người giữ chặt. Cao Dung ngược mắt: “Phùng Tầm Kha.”

Phùng Tầm Kha cười hì hì với cậu: “Ban mình tan học trước nên cố ý tới đây chờ.” Sau đó không chờ Cao Dung phản ứng bèn kéo tay cậu ngay. “Đi, hôm nay mình đưa cậu về.”

Cao Dung bị hấn túm đi. Nhìn hấn cười như gió xuân, vừa thanh khiết vừa xinh đẹp, trong lòng cậu thầm nghĩ: Tâm trạng Phùng Tầm Kha đang rất tốt.

“Dung Dung, lên đây này.” Phùng Tầm Kha ngồi đằng trước nói với Cao Dung như vậy.

Cao Dung ngồi vào yên sau: “Cậu mới mua xe?”

“Xe của bạn.” Phùng Tầm Kha bóp bóp thắng. Xác nhận xe tuyệt đối an toàn, rồi hấn mới bảo với Cao Dung: “Dung Dung, ôm eo mình.”

“Không phải con gái thì ôm eo làm chi?” Cao Dung nhớ lại trước kia từng xem phim truyền hình thần tượng vườn trường, nam chính đạp xe chở nữ chính, nữ chính vòng tay ôm eo anh ta... Trời ơi, không thể tưởng tượng.

Phùng Tầm Kha bèn kéo đôi tay Cao Dung, đem tay cậu ôm chặt lấy hông mình, sau đó nói: “Dung Dung, giữ chặt.”

Cao Dung chuẩn bị rút tay thì Phùng Tầm Kha đã đè tay cậu lại. Hấn dùng một tay cố định đầu xe, tiếp theo đạp đi trong xiêu vẹo. Cao Dung sợ tới mức hai tay ôm chặt hấn, bấy giờ Phùng Tầm Kha mới có thể cầm lái vững vàng.

Phùng Tầm Kha đột nhiên vui vẻ bởi vì hấn nhớ tới một chuyện ly kỳ buổi sáng. Càng nghĩ càng thấy thú vị, rồi hấn bật cười thành tiếng.

“Dường như hôm nay cậu rất vui.” Cao Dung nhận xét.

Phùng Tầm Kha gật đầu: “Nhưng giờ đây mình càng vui vẻ, bởi vì mình chở cô dâu về nhà, nha ~” [1]

“Này, đừng nói nhảm!”

“Tôi chở vợ Dung Dung của tôi về nhà, nha...” Thanh âm trong trẻo của Phùng Tầm Kha vang lên, ở trong gió không ngừng bay vào lỗ tai Cao Dung.

“Nàyyy, người khác sẽ nghe thấy...”

[1] Nha: Từ đệm vô nghĩa cho câu nói / câu hát. Phùng Tầm Kha học theo Lưu Quế Lệ lúc hấn còn nhỏ, Lưu Quế Lệ đèo 2 đứa trẻ về nhà, cũng đã từng hát: Hôm nay mẹ đưa 2 con đi bán, nha.

Mà ở bên kia, bị thầy giáo chất vấn nhưng Triệu Hưng vẫn luôn cúi đầu, luôn mồm nói không biết. Xe cậu ta rõ ràng bình thường nhưng chẳng hiểu vì sao phanh lại không ăn, cậu ta cái gì cũng không biết.

Triệu Hưng không thể nói, một chút cũng không thể.

Sự tình của buổi sáng hôm nay là lúc Triệu Hưng dắt xe vào trường học đã gặp phải Phùng Tầm Kha. Phùng Tầm Kha chủ động chào hỏi với cậu, sau đó tán thưởng chiếc xe bằng ánh mắt thăm xanh: “Xe cậu đẹp quá.”

Phùng Tầm Kha lớn lên sắc sảo, đôi mắt xanh kia lúc nhìn đối phương nghiêm túc sẽ tạo nên một loại cảm giác tha thiết, chân thành. Vì thế Triệu Hưng được thỏa mãn hư vinh, cậu ta cười đáp: “Đương nhiên, hiện giờ không có bạn nào xe đẹp bằng xe tôi đâu.”

“Đạp xe này chắc tuyệt lắm, nhưng cậu nên chú ý thắng xe.” Phùng Tầm Kha tốt bụng khuyên nhủ. “Con trai của dì mình bởi vì thắng xe đột nhiên bị hỏng mà tông vào thân cây, khiến nửa người dưới đều bại liệt.”

Triệu Hưng vỗ vỗ xe của mình: “Chuyện muỗi, thắng xe tôi rất nhạy đó!”

Phùng Tầm Kha cười cười, thế thì tốt, sau đó giống như hỏi vu vơ một câu: “Bọn Dương Húc có phải thường cưỡi xe cậu không?”

Sắc mặt Triệu Hưng liền thay đổi, cậu ta vô cùng giận dữ nói: “Thật mong chúng nó ngã chết tươi!”

Phùng Tầm Kha cười: “Xe cậu tốt như thế, phanh tốt như thế, ai cũng chẳng ngã được.” Sau đó hấn chuyển đề tài, “Chúng ta vào học thôi, muộn rồi.”

Ngay thời điểm ấy, trong lòng Triệu Hưng bỗng cuộn cuộn sóng biển. Ngã chết chúng ư? Tầm mắt Triệu Hưng rơi xuống thắng xe, sau đó một ý tưởng thật đáng sợ len lỏi vào tâm trí.

18. Chương 18

Edit: Thỏ

Phùng Tầm Kha bốn tuổi đứng trên ghế con, khom người trước cửa sổ, chớp đôi mắt to tròn màu xanh nhìn xuống bên ngoài. Thẳng đến khi người đàn ông tóc vàng mắt xanh xuất hiện, hắn mới vui vẻ kêu lên: “Cha ơi!” Sau đó quay lại nhìn Phùng Tây cười nói, “Mẹ, cha về rồi!”

Gương mặt Phùng Tây rất ôn hòa, nàng cúi xuống bế Phùng Tầm Kha: “Đi, chúng ta đi đón cha con.”

Người đàn ông nhìn đôi mẹ con đang chờ y dưới lầu, chạy chậm vài bước rồi hôn hôn khuôn mặt nhỏ của Phùng Tầm Kha. Y khẽ hôn lên khóe môi Phùng Tây, cười bảo: “Tình yêu nhỏ và tình yêu lớn của anh.”

“Cha, cha có đem chocolate cho con không?” Phùng Tầm Kha lay lay chiếc túi của y, hắn thích ăn nhất là chocolate.

Người đàn ông cười to: “Con là quỳ tham ăn!”

Phùng Tây đứng một bên lẳng lặng nhìn bọn họ, nàng mỉm cười đến dịu dàng.

Hình ảnh vụt qua, Phùng Tầm Kha và Phùng Tầm Kha khiếp sợ đứng trước cửa, đập vào mắt hai mẹ con là cảnh tượng người đàn ông tóc vàng quần áo xộc xệch đang hôn môi một cô gái xa lạ.

Sau phút giây trầm mặc ngán ngùi, Phùng Tây giống như phát điên. Nàng vọt lên phía trước, tách rời đôi nam nữ kia, lòng đau quặn thắt: “Tại sao? Tại sao?” Người đàn ông ôm chặt cô gái vào lòng, còn đưa tay đẩy ngã Phùng Tây đang điên tiết. Y quát to: “Cô tránh ra, tôi yêu em ấy!” Nói xong liền kéo tay cô ta rời khỏi cửa.

Mà đứng bên ngoài Phùng Tầm Kha sợ tới mức mặt đầy nước mắt, hắn vội vàng chạy tới giữ lấy tay người đàn ông: “Cha ơi, đừng bỏ con, cha ơi!”

Người đàn ông nhìn đứa bé khóc nức nở, cuối cùng thu tay, dẫn cô gái kia đi mất. Phùng Tây trong nhà tựa như phát điên, nàng gào thét, nàng vung một chiếc ghế ném vào TV, sau đó lại lật ngã cái bàn...

Phùng Tầm Kha hoảng loạn trốn ở một góc cầu thang, hắn vừa lau nước mắt vừa méo mào kêu lên: “Cha, mẹ...”

Từ dạo ấy, Phùng Tầm Kha không hay gặp cha mình nữa. Còn người mẹ dịu dàng trước kia của hắn sẽ luôn tóm chặt vai hắn, không ngừng hỏi đi hỏi lại rằng: “Tại sao đối xử như vậy với tôi? Anh đi đâu? Vì

sao không về nhà?” Hồi lâu dường như bưng tỉnh, nàng đẩy Phùng Tầm Kha ra, hốt hoảng nói: “Mi không phải anh ấy! Mi không phải! Vì sao mi giả vờ lừa gạt ta?”

Thậm chí những khi kích động, Phùng Tây sẽ không kiểm soát được chính mình, nàng bóp chặt cổ Phùng Tầm Kha: “Anh làm tôi khổ đau như thế, vì sao anh dám không cần tôi...” Nhưng cũng mau chóng buông tay, tiếp theo sẽ không ngừng nói xin lỗi với đứa con trai duy nhất. “Thực xin lỗi, mẹ không cố ý, thực xin lỗi...”

Phùng Tầm Kha bốn tuổi bởi vì sợ hãi đối diện với một người mẹ thất thường nên hẳn thường bò xuống gầm giường để trốn, chờ đến khi Phùng Tây bình tĩnh hẳn mới dám từ dưới giường bò ra; thậm chí có nhiều đêm hẳn đều ngủ quên dưới gầm giường. Khi đó xung quanh hẳn rất tối, hẳn luôn lo sợ bên trên xuất hiện ma quỷ, nhưng càng sợ mẹ hẳn đánh hẳn hơn. Phùng Tầm Kha sống trong thấp thỏm, đôi mắt biếc xanh vì âu lo mà đầy tràn nước mắt. Thời gian bất giác trôi qua, đôi mắt ấy trở nên lạnh nhạt và bình tĩnh, bởi vì hẳn cảm thấy không có gì đáng sợ, không gì là đáng sợ. Chỉ cần thích ứng với bóng đêm, thích ứng với một người mẹ bất thường thì mọi thứ sẽ ổn.

Mặc dù tối đó cha hẳn đã quay lại, hẳn chợt nghĩ chỉ cần cha trở về mẹ sẽ không tức giận nữa, còn hẳn có thể tùy ý làm nũng với mẹ cha. Hẳn sẽ không cần trốn dưới gầm giường, hẳn không sợ sệt, hẳn luôn mong như thế.

Thẳng đến một đêm, Phùng Tầm Kha đang ngủ thì mơ hồ nghe thấy tiếng cãi nhau. Hẳn bước xuống giường, nghĩ rằng mẹ lại trở nên kỳ quái thì muốn khóa cửa phòng. Nhưng vừa ra khỏi cửa nhìn đến phòng khách đã thấy Phùng Tây quỳ mọp ôm lấy ống quần người đàn ông, kêu khóc: “Anh đừng đi, đừng về Mỹ! Em sai rồi, em thật sự sai rồi!”

“Chúng ta nên chấm dứt, tôi và cô vốn không hề kết hôn! Tôi phải về Mỹ, từ nay không liên quan gì nhau!” Người đàn ông nói bằng vẻ kích động, trong tay y còn xách theo hành lý, hiển nhiên muốn rời khỏi nơi này.

Y nói xong bèn hất tay Phùng Tây, còn vợ y vẫn thét lên từng đợt: “Không! Có chết em cũng không để anh đi!” Nhưng người đàn ông vẫn muốn thoát khỏi nàng.

Người đàn ông đang muốn ra cửa đột nhiên nghe thấy chất giọng non nớt của trẻ con: “Cha!” Y dừng bước chân, nhìn Phùng Tầm Kha từ phòng ngủ đi tới.

Y thở dài, đến trước mặt Phùng Tầm Kha, ngồi xổm xoa xoa mái tóc mềm của hẳn: “Cha phải đi.” Lại dừng một chút, “Sau này... Sẽ về thăm con.”

Nói xong, y đi thật. Nhưng không đứng lên mà cứ thế ngã xuống trước mắt Phùng Tầm Kha.

Phùng Tây đứng đằng sau, cầm trên tay một cây sắt to dài, gương mặt nàng đầy vui vẻ: “Ha ha, như thế anh sẽ không bỏ tôi!”

Phùng Tầm Kha quỳ gối nhìn người đàn ông nằm trên đất, cố gắng lay lay người y, vừa khóc vừa kêu:

“Cha ơi, tỉnh dậy...”

Bóp một tiếng, Phùng Tây tát vào mặt con trai, nàng hung ác mắng rằng: “Khóc cái gì? Nín ngay!” Sau đó vô cùng dịu dàng khuyên nhủ: “Cha con sẽ không bỏ mẹ con mình nữa, con nên vui mừng đấy.”

Nhưng ngay lập tức, Phùng Tây điên cuồng bác bỏ: “Không, không! Anh ấy sẽ rời đi, mẹ còn muốn chặt chân cha con, a! Không thể! Còn phải chặt đầu, tất cả băm hết... Tất cả băm nhuyễn, cha con sẽ mãi mãi ở đây!” Như đã nghĩ suy thông suốt, Phùng Tây tức khắc đứng lên, lấy trong nhà bếp ra một con dao.

Phùng Tầm Kha vô cùng sợ hãi, hấn ngơ ngác đứng đó, mở to đôi mắt màu xanh nhìn đăm đăm. Thẳng đến khi lưỡi dao sáng chói lóe lên, từng dòng máu ấm áp bắn vào môi hấn, mặt hấn, Phùng Tầm Kha mới biết được thế gian này không còn gì khiến hấn sợ sệt nữa...

Phùng Tầm Kha choàng tỉnh. Hấn bật đèn, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường. 3 giờ sáng, hấn bóp bóp huyết thái dương, cười khê. Thật nhảm chán, thế mà mơ thấy chuyện trước kia. Phùng Tầm Kha thấy hơi khát, hấn liền ngồi dậy chuẩn bị ra phòng khách rót nước.

Phòng khách sáng đèn, hấn không ngờ Phùng Tây chưa ngủ. Nàng ngồi trên sofa, cúi đầu không biết nghĩ ngợi chuyện gì. Phùng Tầm Kha đoán không ra bèn đi đến bàn nước.

Nàng vừa trông thấy Phùng Tầm Kha thì ngẩng đầu, bỗng nói: “Tao có thể gặp cha mày rồi.”

Phùng Tầm Kha đang rót nước cũng dừng lại, hấn nghiêm túc quan sát Phùng Tây, hấn muốn chắc chắn rằng Phùng Tây có phát bệnh hay không. Tựa như biết hấn nghĩ gì, Phùng Tây bèn cười ha hả: “Tao ung thư phổi giai đoạn cuối.” Ngón tay thon thon gõ mặt bàn. “Tao cảm thấy cha mày nhớ tao, muốn tao đi gặp hấn.”

Phùng Tầm Kha sau khi nghe xong, tiếp tục rót nước, rồi hấn hỏi bằng giọng điệu bình tĩnh: “Chuyện khi nào?”

Phùng Tây dựa vào sofa: “Ngày hôm qua khám ở bệnh viện.” Nàng nghiêm túc nhìn Phùng Tầm Kha, lần nữa cười âm ỉ. “Thật hoang đường, mày quan tâm tao? Ha ha, mày đúng là rất giống tao, quá ngu xuẩn.”

“Ít nhất, mẹ đã từng yêu tôi phải không?”

Phùng Tây cảm thấy đầu ngày càng đau, gân đây dùng rất nhiều thuốc. Có khi nàng đã không phân biệt được hiện tại và quá khứ, nghĩ ngợi giây lát bèn vươn tay: “Ừ, bốn năm.”

Phùng Tầm Kha nhìn cốc nước trong tay. Rõ ràng vừa rồi rất khát nước, nhưng lúc này hấn không có tâm trạng để uống.

“Lòng dạ con người rất dễ đổi thay. Lúc trước hẳn thề sống chết yêu tao, kết quả nói hết yêu thì hết, nói bỏ tao thì bỏ, cho nên tao đối với mày cũng chỉ có bốn năm yêu thương. Những ngày sau tao đều oán trách sự tồn tại của mày, tao thật không có cách hận hẳn. Dường như hẳn luôn lờn vờn trong đầu tao, từng giờ từng phút khiến tao mộng tưởng.”

“Tao biết tao vẫn luôn yêu hẳn, vì thế tao chỉ có thể hận mày. Tựa như hiện tại, tao vui lắm chứ. Bởi tao biết tao sắp chấm dứt khổ đau, a, tao có thể nhìn thấy hẳn rồi. Nay bỗng phát hiện ra, mày đối với người mẹ như tao vẫn còn cảm xúc, tao càng vui hơn. Chờ tao không còn nữa, để lại mày cô độc trên cõi đời, chắc mày rất khổ sở phải không?”

Đây là lần đầu tiên Phùng Tây nói nhiều như thế đối với đứa con trai. Nàng nói rất dịu dàng, không nhanh không chậm, giống như dốc cạn tiếng lòng, mà nét mặt còn đang vui vẻ.

“Tôi vào phòng, bà nghỉ ngơi đi.” Phùng Tầm Kha buông cốc nước, chuẩn bị vào phòng.

Phùng Tây gọi hẳn: “Phùng Tầm Kha, mày phải biết tao không mong mày hạnh phúc. Tao muốn làm cuộc sống của mày nát tan, như vậy tao mới có thể đi tìm cha mày. Dưới cõi âm, tao sẽ cười hì hì nói với hẳn: Con anh thật kém cỏi. Nói không chừng sẽ thấy nét mặt đờn đau của hẳn, rồi hẳn ôm tao, hối hận vì đã đối với tao thế này.”

Phùng Tầm Kha im lặng. Hẳn chỉ lặng lẽ vào phòng, đóng cửa, nằm yên trên giường. Hẳn nhắm mắt rồi mở mắt, ánh đèn sáng chói dội vào đôi con ngươi đến nhói đau. Hẳn ở lâu trong bóng tối, nên chỉ lần một tia sáng lướt qua, hẳn sẽ gắt gao nắm chặt.

“Dung Dung, thích tôi không?” Lần nữa hẳn khép đôi mi, lẩm bẩm.

Sáng sớm Lưu Quế Lệ mở cửa, chuẩn bị đi đổ rác thì bắt gặp nhà đối diện có một người đàn ông. Trong lòng Lưu Quế Lệ tràn ngập kinh thường, cô vội vàng đổ rác. Sau khi quay lại đã thấy Phùng Tây đứng trước cửa, nhưng hôm nay nàng không vui mừng đón khách vào nhà.

“Nếu anh không muốn chết thì đừng tìm tôi.” Phùng Tây hất mái tóc dài, cong cong đôi mắt. “Tôi bị HIV, dễ lây bệnh cực.” Nói xong nàng lấy một tờ xét nghiệm đưa cho gã. “Anh xem đi!”

Trùng hợp chính là năm trước tiểu khu này có một thanh niên nhiễm HIV mà chết. Lúc chết cả người gầy như bộ xương, người nhà của hẳn sợ tới mức bỏ chạy, rốt cuộc thi thể nằm đó ngày qua ngày bắt đầu có mùi hôi thối mới có kẻ hô hoán, đem hẳn kéo đi.

Huống gì những năm 200x mọi người đối với bệnh HIV không quá rõ ràng, trong mắt bọn họ, bệnh này và tình dục không liên quan nhau; nhưng một khi mắc bệnh sẽ không có thuốc chữa, cả đời sống không thể ngừng đau, khi chết vẫn bị thể gian ghê tởm. Hơn nữa theo quan niệm của họ, chỉ cần đến gần đối tượng bị HIV sẽ nhiễm HIV, vì vậy không ai muốn đưa mình đang mang căn bệnh thế kỷ với người khác.

Cho nên người đàn ông sợ tới mức không dám xem giấy xét nghiệm đã chạy đi.

Lưu Quế Lệ nghe được toát mồ hôi lạnh. Phùng Tây qua lại nhiều người nên sẽ dễ dàng nhiễm HIV, do trước kia cô có làm việc ở bệnh viện nên hiểu HIV không lây qua đường không khí, nhưng cô vẫn không nén được cơn sợ hãi trong lòng. Lại nghĩ đến việc Dung Dung và Phùng Tầm Kha chơi thân với nhau... Càng nghĩ càng thêm sợ, cô nhanh chóng chạy vào nhà, khóa chặt cửa, bất cứ giá nào cũng không thể để Dung Dung có quan hệ với Phùng Tầm Kha.

Phùng Tây nhìn người đàn ông hoảng loạn chạy trốn và Lưu Quế Lệ chốt chặt cửa nhà, nàng ngồi xổm xuống đất, nhặt giấy xét nghiệm lên – là bệnh ung thư phổi.

Sao cũng được, sớm thôi, hết thầy sẽ không còn vướng bận nàng.

19. Chương 19

Edit: Thổ

Trên đường tan trường, Phùng Tầm Kha không nói hai lời đã kéo cặp sách từ trên lưng Cao Dung xuống, sau đó bỏ vào một phong thư. Cao Dung khó hiểu hỏi: “Đó là gì vậy?” Nói xong muốn mở ra nhìn.

Phùng Tầm Kha nhanh chóng nắm tay cậu, mỉm cười, lắc đầu nói: “Về nhà mới xem được.”

Cao Dung bị hấn làm cho tò mò, cười hỏi: “Thư tình đúng không?”

Đôi mắt xanh của Phùng Tầm Kha sáng lên: “Cho Dung Dung thư tình.” Hấn nói vô cùng nghiêm túc.

“Hà? Thư tình? Cậu cho mình ư?” Cao Dung chỉ nhất thời trêu chọc, nào ngờ hấn lại nghiêm túc trả lời khiến cậu rơi vào tình huống khó đỡ. “Nam sinh với nam sinh mà viết cái chi?”

“Bởi vì hôm qua cậu bảo thích.” Phùng Tầm Kha điềm nhiên trần thuật. “Nếu cậu thích, mình không mong người khác tặng cậu thư tình, cho nên mình tặng.”

Cao Dung nhớ tới trưa hôm qua, cậu thấy một nữ sinh xinh đẹp e ấp, ngượng ngùng đưa cho Phùng Tầm Kha một phong thư. Lúc ấy Cao Dung bèn chòng ghẹo nói: “Thư tình hả? Hâm mộ cậu ghê, mình cũng muốn người ta viết thư cho mình.” Sau đó Phùng Tầm Kha cười rộ lên, “Nhất định sẽ có.” Không ngờ cậu chỉ đùa xiu thôi nhưng Phùng Tầm Kha đã xem là thật.

“Cậu nên viết cho cô gái mình thích, viết cho bạn nam sẽ rất lạ lùng.”

Cao Dung nghĩ Phùng Tầm Kha đã là học sinh trung học, nếu thời ấu thơ giới tính còn không phân được, Phùng Tầm Kha cũng từng nói thích cậu, muốn cưới cậu về nhà, cũng có thể xem như lời ấu trĩ của trẻ con. Nhưng hiện nay bọn họ đã lên cấp hai, thậm chí giai đoạn tương tự phải nhằm vào tình cảm khác phái chứ không giống tình cảm mà Phùng Tầm Kha đối với cậu bây giờ.

Phùng Tầm Kha nghiêm túc nhìn Cao Dung: “Thư tình viết cho người mình thích, mình thích Dung Dung.”

Đôi mắt xanh lúc nhìn người khác, dù mỉm cười cũng không mang theo hơi ấm, nhưng lúc nhìn về phía Cao Dung thì ấm áp tràn đầy, tựa như băng giá tan đi; vừa thâm tình, vừa chiều chuộng.

Cao Dung bị hấp dẫn xem đến ngưỡng chín, vì thế cúi đầu nhìn xuống chân.

Cậu biết sẽ có người đồng tính, họ cũng tìm được tình yêu thực sự, cũng hạnh phúc mỹ mãn ở bên nhau. Nhưng bất kể kiếp trước hay kiếp này, Cao Dung nhận ra mình không phải đồng tính luyến ái. Phùng Tầm Kha cũng vậy, đúng không?

Nghĩ nhiều càng thêm phức tạp. Có lẽ hai năm sau, Phùng Tầm Kha sẽ hoàn toàn thay đổi góc nhìn. Cao Dung đành thở dài một hơi: “Sau này cậu sẽ biết.”

Nhưng Cao Dung nào hay, mai sau cậu mới hiểu được có những kẻ không yêu người đồng giới nhưng chỉ cố chấp với một người, mặc kệ người đó là nữ hay nam. Chờ đến khi thấu cảm rõ ràng thì cậu thiếu niên tươi đẹp ngày xưa đã trở thành một thanh niên máu lạnh.

Bàn tay lạnh lẽo của Phùng Tầm Kha nắm lấy tay Cao Dung: “Ừm, sau này chúng ta sẽ ở cùng nhau.”

Cao Dung nhìn bàn tay ấy. Từng ngón tay trắng nõn, thon dài, khớp xương đẹp đẽ. Kiếp trước chính bàn tay này đã vung dao lên gây ra những vụ án liên hoàn: Chặt rơi rất nhiều đầu kẻ khác, cũng bao gồm đầu của Cao Dung.

“Phùng Tầm Kha, sau này học bác sĩ nhé?” Cao Dung nhẹ giọng hỏi. Kiếp trước hấp giết người, kiếp này cậu hi vọng hấp cứu người.

Phùng Tầm Kha dường như không mấy may nghĩ ngợi: “Dung Dung thích mình học bác sĩ, mình nhất định theo.”

“Ừ, nếu cậu học bác sĩ mình sẽ rất vui.” Cao Dung liên tục gật gù, nhưng trong lòng cậu vô cùng rối rắm. Hiện tại Phùng Tầm Kha giống như một tín đồ trung thành của Cao Dung, mà cậu không thể chắc chắn mình đủ khả năng ‘điều dắt’ hắn đến cuối cùng hay không, có thể giúp hắn rẽ sang con đường khác, sống một cuộc sống thật-bình-thường?

Nhưng chuyện gì khó quá cho qua, cậu chẳng muốn nghĩ để thêm phiền muộn. Trông thấy Phùng Tầm Kha

đang mỉm cười xinh đẹp, trong lòng cậu bối rối không thôi. Nếu có thể giữ mãi phút giây này thì tốt.

Lúc Cao Dung và Phùng Tầm Kha trở về tiểu khu đã chạm mặt Lưu Quế Lệ. Cô dường như hét lên: “Dung Dung!” Cao Dung còn chưa kịp phản ứng thì cô đã vọt đến trước mặt hai đứa trẻ, kéo Cao Dung ra phía sau mình. Cô nói với Phùng Tầm Kha: “Nếu cháu nể tình trước kia dì đối xử với cháu tốt, mong cháu đừng tìm tới Dung Dung. Nếu cháu đã quên dì cũng không cho phép cháu qua lại với Dung Dung nữa!”

Cao Dung không ngờ mẹ sẽ nói những lời như vậy, cậu bèn vội vã kéo tay cô: “Mẹ, mẹ làm gì thế?”

“Mẹ làm gì? Con làm gì đúng hơn? Lời mẹ dạy như gió thoảng bên tai à?!” Lưu Quế Lệ tức giận mắng Cao Dung. Hôm nay cô nghe mấy người đàn bà ở tiểu khu nói, Dung Dung nhà cô mỗi ngày tụ tập với thằng nhóc vô giáo dục nhà Phùng Tây, còn không lo nhiễm bệnh hả? Thậm chí có nhiều người cấm tiệt con mình chơi với Phùng Tầm Kha, thậm chí còn cấm trò chuyện cùng Cao Dung là đằng khác.

Một đám đàn bà bàn tán thị phi, ghê tởm hóa bệnh HIV; những ai liên quan đến Phùng Tây đều bỗng chốc trở thành ‘con bệnh’ không thể tiếp xúc.

“Dì, tại sao thế?” Phùng Tầm Kha bình tĩnh hỏi.

“Mẹ cháu bị HIV, cháu không biết à?” Lưu Quế Lệ buột miệng thốt ra, nhưng cô vừa nói xong đã hối hận. Cô cũng nào phải loại người độc ác đem kẻ khác ra chê cười, tuy nhiên cô rất yêu quý con trai cô, sợ miệng đời bàn tán. Giờ phút này xúc động nói thế càng tự thấy đuối lý. Sắc mặt Lưu Quế Lệ sa sút, nhanh chóng kéo Cao Dung về nhà.

Cao Dung quay đầu nhìn Phùng Tầm Kha đứng phía sau, như là nghĩ suy cái gì rồi lẩm bẩm: “Mẹ, mẹ khác quá.”

Lưu Quế Lệ nhất thời sững sốt, sau đó hốc mắt cũng đỏ hoe: “Mẹ chỉ muốn tốt cho con.” Cô thấy mình vì con mà dốc lòng dốc sức, kết quả đổi lấy một câu ‘mẹ đã thay đổi’. Càng nghĩ càng khổ sở, lúc Lưu Quế Lệ vào nhà chỉ ngồi yên trên ghế, lau nước mắt không nói lời nào.

Trong trí nhớ Cao Dung, mẹ cậu rất ít khóc. Trừ lần cậu bị ném đá vỡ đầu hồi bé và cả kiếp trước cha cậu qua đời, tựa như chưa từng thấy mẹ rơi lệ. Nay mẹ đột ngột khóc khiến Cao Dung vừa rồi còn chút trách cứ cũng tan thành khói mây, thứ còn lại trong tim là muôn vàn áy náy. Cậu vội vàng ngồi xổm trước ghế, lay lay tay mẹ mình: “Mẹ, đừng khóc, là con nói sai rồi!”

Lưu Quế Lệ thở hắt ra: “Không phải mẹ cấm con chơi với bạn, nhưng mẹ sợ miệng đời đàm tiếu, con hiểu chưa? Cho nên bất cứ giá nào mẹ cũng làm người xấu, ngăn cản con giao du với Phùng Tầm Kha. Từ mai mẹ sẽ đưa đón con đi học.”

“Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho con, nhưng con lớn rồi không cần đưa đón nữa. Thêm vào, Phùng Tầm Kha cậu ấy...” Cao Dung còn muốn biện hộ cho Phùng Tầm Kha, nhưng Lưu Quế Lệ chỉ lạnh lùng đứng lên đi vào phòng bếp, tình cảm mẹ con bất giác lung lay.

Cao Dung nhìn theo bóng lưng của Lưu Quế Lệ, lời cần nói lại thôi. Chính cậu cũng không nhận ra từ lúc nào mọi thứ lại trở nên như vậy.

Cậu vào phòng ngủ, đột nhiên nhớ tới việc Phùng Tầm Kha gửi cậu thư tình. Mở cặp lấy ra cái gọi là thư tình của Phùng Tầm Kha, vừa mở chỉ thấy vón vện dăm chữ ‘Cao Dung & Phùng Tầm Kha’ – tên của hai người họ. Cao Dung giở sang mặt khác chỉ thấy giấy trắng. Kỳ thực nét chữ Phùng Tầm Kha không hề giống vẻ ngoài. Diện mạo của hắn tinh xảo, thanh tú, nhưng chữ viết lại sắc bén như dao. Rất khó tưởng tượng nếu một ngày hắn viết ra những lời âu yếm, mùi mẫn sẽ có cảm tưởng gì?

Lời âu yếm? Minh suy nghĩ gì vậy? Cao Dung vò đầu, tự thấy bản thân có chút khờ khạo. Rồi tầm mắt cậu rơi xuống một bức tranh vẽ chúc mừng sinh nhật lúc 5 tuổi của Phùng Tầm Kha, trên giấy có mấy nét xiêu xiêu vẹo vẹo được ghép thành vắn ‘sheng-ri-kuai-le’. Cậu tự nhủ ‘chữ hồi bé còn đẹp hơn.’

Mà ở bên kia, Phùng Tầm Kha cầm giấy xét nghiêm bệnh ung thư phổi của Phùng Tây, nghi hoặc: “Vì sao bọn họ nói bà bị HIV?”

Phùng Tây cười lạnh: “Mày thông minh thế còn không hiểu?”

“Tôi chỉ muốn xác nhận.”

Bấy giờ, trước nhà vang lên tiếng gõ cửa, Phùng Tây liền bước ra xem. Ngoài cửa chính là hai vợ chồng chủ nhà – hai ông bà chỉ những lúc thu tiền mới thấy mặt; nhưng rõ là nửa tháng trước Phùng Tây đã đóng tiền.

“Tìm tôi?” Phùng Tây mạn nhạt hỏi. Gương mặt nàng trắng bệch, hanh hao, thật giống như người lâm bệnh nặng.

Đôi vợ chồng lùi về sau vài bước theo bản năng, cách xa nàng. Họ sợ nàng lây nhiễm HIV cho họ. Rồi ông chủ lên tiếng: “Giờ trong tiểu khu ai cũng biết cô mắc bệnh, mà bệnh này không phải bệnh bình thường. Chúng tôi muốn thông cảm lắm nhưng vẫn còn nhiều hộ gia đình sinh hoạt ở đây, đa số đều rất sợ hãi. Tầng bốn tầng năm và mấy khách trọ khác đều mong cô dọn đi. Hay là thế này, tôi đem tiền nhà hai tháng trước trả lại cho cô để cô dọn đồ rời khỏi trong vài ngày tới.”

Phùng Tây tựa vào cửa: “Là sợ tôi chết trong nhà không ai kéo đi? Tôi còn con trai mà?”

Lời này khiến hai vợ chồng chủ nhà có hơi xấu hổ. Bọn họ cũng thừa biết Phùng Tây có vấn đề tâm lý nên cũng chẳng muốn dài dòng đôi co. Bà chủ móc ra từ túi hai tháng tiền nhà đưa cho nàng: “Cô cầm đi, sau đó dọn nhanh một chút.”

Phùng Tây nhướn mắt, cầm tiền. Nhưng thời khắc nàng vừa lấy tiền, bà chủ đã vội vã rút tay. Vì thế khoảng cách bọn họ tiếp xúc, tất cả chỗ tiền đều rơi vương vãi. Phùng Tây ngồi xồm trên đất nhặt nhạnh từng tờ, nàng ngẩng lên, cười bảo: “Được, tiền đã lấy, tôi còn có gì để ở đây?”

Nét mặt bọn họ hiện lên vẻ ghét bỏ, khó trách người khác đều nói Phùng Tây xứng đáng mắc bệnh này. Nàng thường xuyên chung chạ với nhiều loại đàn ông, chính là lấy thân kiếm tiền. Bọn họ không muốn nán ná thêm nên đã nhanh chóng rời đi.

Phùng Tầm Kha bình thần nhìn một màn trước mắt, rồi hần bỏ vào phòng.

Mấy ngày sau đó, quả nhiên Lưu Quế Lệ đưa đón Cao Dung đi học. Cao Dung có điểm dở khóc dở cười, cậu trải qua hai kiếp người, cũng sắp 40 tuổi, vậy mà đến trường còn được mẹ đón đưa...

Tuy cậu biết nguyên do mẹ làm như thế là để ngăn chặn Phùng Tầm Kha và cậu ở bên nhau, cậu cũng biết mẹ hần nhiễm bệnh nhưng sẽ không ảnh hưởng đến hần, bọn họ duy trì quan hệ bạn bè cũng chẳng vấn đề gì, còn Lưu Quế Lệ khăng khăng không nghe cậu giải thích. Trước kia từng làm trong bệnh viện, cô biết bệnh HIV không lây qua đường không khí nhưng ‘lỡ mà’ điều đó xảy ra...

Cao Dung hết cách, chỉ mong thời gian sắp tới mẹ sẽ không cố chấp vậy nữa. Vì thế nhiều ngày liên tiếp, Cao Dung cũng chưa từng gặp Phùng Tầm Kha.

Rốt cuộc giữa trưa thứ năm, Phùng Tầm Kha trực tiếp xông vào lớp Cao Dung. Lúc ấy Cao Dung đang ngủ trưa, cậu chỉ thấy vành tai ngứa ngứa rồi nghe vài tiếng thì thầm: “Dung Dung, mình lấy sách cậu. Muốn ý kiến thì chiều sang nhà mình.” Hơi thở nóng rực bên tai khiến Cao Dung hoàn toàn tỉnh giấc, vì thế cậu mở mắt ra, phát hiện Phùng Tầm Kha đang dán sát mình; thậm chí cậu còn có thể thấy rõ hàng mi cong vút thật dài của gã trai.

Cao Dung nhanh chóng ngồi dậy, đầu óc mơ mơ màng màng chợt hỏi: “Phùng Tầm Kha?”

Phùng Tầm Kha lách người, xoa xoa đầu cậu: “Tỉnh rồi.” Sau đó hần cầm sách của Cao Dung hươ hươ trên tay, “Nhớ tìm mình đấy.” Rồi quay lưng bước đi.

20. Chương 20

Edit: Thỏ

“Dung Dung, mẹ đi mua đồ ăn đây.” Lưu Quế Lệ hướng về phòng Cao Dung hô to. Cậu ‘vâng’ một tiếng, sau đó nghe thấy cửa chính bị đóng lại.

Cao Dung ngồi ngẩn ra một hồi, sau đó đứng lên. Cậu mở cửa, chốt chặt rồi chạy qua nhà hần gõ cửa.

Cửa mở, là Phùng Tầm Kha ra đón. “Dung Dung.” Phùng Tầm Kha mỉm cười kéo tay Cao Dung, “Mình đã chờ lâu lắm.”

Đây là lần đầu tiên Cao Dung ghé nhà Phùng Tầm Kha. Cậu cảm thấy nơi này rất tối, so với nhà cậu thì tối hơn rất nhiều.

Phùng Tầm Kha thoạt trông rất vui vẻ, hần đang nắm tay Cao Dung vào phòng thì gặp Phùng Tây bước ra từ gian khác. Nàng nhìn Cao Dung từ trên xuống dưới, sau đó cười hỏi: “Mày không sợ chết à? Mẹ mày không nói cho mày biết tới đây sẽ bị lây bệnh sao?”

Không đợi Cao Dung trả lời, Phùng Tầm Kha lập tức ôm lấy Cao Dung, ngăn trở tầm mắt của Phùng Tây. Hần thì thảo với cậu: “Dung Dung, chúng ta về phòng.”

Cao Dung chỉ có thể vội vàng gọi Phùng Tây một tiếng ‘di’ xem như chào hỏi, sau đó đã bị Phùng Tầm Kha kéo đi.

Phùng Tây cười lạnh: “Hay là chê mệnh dài?”

Truyện được đăng tại: tho97.wordpress.com

Cao Dung vào phòng hần, nơi đây có một chiếc giường, một bàn học. Trên mặt bàn có mấy quyển sách, bên cạnh là tủ quần áo, trông rất đơn điệu nhưng cũng rất tinh tươm. Đang lúc Cao Dung muốn khen phòng hần sạch sẽ thì bị Phùng Tầm Kha đột ngột ôm lấy từ phía sau, đầu hần dựa vào vai Cao Dung, cười khê: “Mình biết Dung Dung sẽ đến, mình thật vui.”

Cao Dung bỗng thấy buồn cười: “Cậu lấy sách Toán của mình, mình không đến thì lấy gì đi học?” Cậu ngo nguậy cơ thể. “Mình nóng lắm, đừng ôm.”

Phùng Tầm Kha cọ cọ đầu trên vai Cao Dung: “Muốn ôm.” Nhưng cũng buông lơ vòng tay, “Nào ngờ cậu nóng.”

Cao Dung ngồi trước bàn học của Phùng Tầm Kha, cậu nhìn những quyển vở trên bàn, tất cả đều được viết hai chữ ‘Cao Dung’ thẳng thớm. “Suýt chút mình nghĩ rằng đây là vở mình cơ.”

“Mỗi lần nhớ Dung Dung, mình đều viết tên Dung Dung.” Phùng Tầm Kha cầm lấy cây bút, khom người viết ra hai chữ ‘Cao Dung’ dưới ánh nhìn chăm chú của cậu. Sau đó hần ngẩng đầu, mỉm cười hỏi Cao Dung: “Này, viết rất đẹp đúng không?”

Đôi mắt cong cong, mắt xanh trong suốt, không mang theo nửa phần tạp chất; vừa sạch sẽ vừa thuần khiết, giống như một suối nguồn tươi đẹp.

Cao Dung đối diện với nụ cười ấy bỗng có chút sững sờ. Thẳng đến khi Phùng Tầm Kha ghé sát vào cậu:

“Dung Dung đọc thư tình chưa?”

Cao Dung định né tránh theo bản năng, nhưng Phùng Tầm Kha đã đưa tay xoa xoa mặt cậu, không để cậu lùi về phía sau. “Dung Dung, đọc rồi chứ?”

“Chỉ có tên hai đứa sao gọi là thư tình.” Cao Dung nghiêng mặt lảng tránh.

Phùng Tầm Kha lại vô cùng nghiêm túc: “Thư tình đấy. Bởi vì có quá nhiều điều muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu nên mình chỉ viết tên chúng ta. Ừm, Phùng Tầm Kha hi vọng Cao Dung mãi mãi hạnh phúc, Phùng Tầm Kha muốn đối xử tốt với Cao Dung, Phùng Tầm Kha muốn cưới Cao Dung về nhà, Phùng Tầm Kha muốn ở bên Cao Dung vĩnh viễn... Còn rất nhiều, rất nhiều, nếu phải viết thì không thể viết xong...”

Lần nữa hấn dán sát Cao Dung, thì thào nói: “Dung Dung, mình thật tâm thích cậu.”

Mặt Cao Dung đỏ ửng như cà chua, đây là thổ lộ à? Cậu cảm thấy tâm trí rối như mớ bòng bong, đã đến nước này cậu hết cách nghĩ rằng đó chỉ là những lời đùa giỡn không mục đích. Cậu được một học sinh tỏ tình, hơn nữa là một học sinh đồng giới? Cao Dung không biết nên trả lời ra sao, dưới tình huống cấp bách chỉ biết đẩy đẩy Phùng Tầm Kha, áp a áp ứng: “Cậu... Gần quá, đừng gần mình như vậy.”

Bởi vì quá gần nên cả gương mặt và thân thể đều nóng lên.

“Gần cậu là vì muốn hôn môi.” Dứt lời, Phùng Tầm Kha đột nhiên nắm lấy cổ tay Cao Dung, đẩy cậu ngã trên giường, sau đó lưu loát đè lên người cậu. Môi hấn tìm môi Cao Dung, hơi thở thiếu niên tươi mát, sạch sẽ của gã trai quần quanh bên chóp mũi người bên dưới. Cao Dung cong chân, muốn né tránh nhưng lại bị Phùng Tầm Kha chèn ép gắt gao. Thân thể hai người quấn quýt, thậm chí tay Cao Dung cũng bị Phùng Tầm Kha nắm lấy, ấn chặt trên giường – khiến cậu không thể phản kháng dù là một tẹo.

Cao Dung thấp thỏm không thôi, cậu có thể cảm nhận sự ứ đọng trên đôi môi ấy. Dưới tình huống đầy nguy hiểm, Cao Dung đành cắn vào môi Phùng Tầm Kha. Đột nhiên bị cắn, Phùng Tầm Kha biết đau nên nghiêng đầu tránh sang một bên, đôi mắt mê mang nhìn Cao Dung, tựa như tràn ngập sương mù lại vừa đơn sơ tốt đẹp. “Dung Dung?”

“Cậu đứng lên...” Cao Dung thở dốc nói. Chắc chắn Cao Dung đang rất sợ hãi, trong đầu cậu trống rỗng, giờ phút này chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Phùng Tầm Kha đưa tay muốn sờ mặt Cao Dung nhưng ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, theo sau là âm thanh của Lưu Quế Lệ. “Dung Dung, có trong đó không? Mau về nhà!” Phùng Tầm Kha giương mắt nhìn phía trước.

Cao Dung thừa dịp hấn lơ đãng đã vội vàng đẩy hấn, bò dậy từ trên giường. Dáng vẻ cậu giống như bỏ trốn, đẩy cửa, chạy ra khỏi phòng.

Phùng Tâm Kha ngồi trên giường như cũ. Thẳng đến khi bóng lưng Cao Dung hoàn toàn biến mất, hắn mới nhìn chăm chú đôi tay. Vừa rồi đôi tay này đã cảm nhận được sự ấm áp và thân mình run lên của cậu...

“Sợ lắm sao? Dung Dung...”

Nhưng, cũng thật thích...

21. Chương 21

Edit: Thổ

Ba ngày sau Cao Dung vẫn luôn tránh mặt Phùng Tâm Kha. Không biết vì xấu hổ hay vì nguyên nhân khác, tuy rằng Phùng Tâm Kha có khi sẽ đến lớp Cao Dung tìm, nhưng cậu vẫn nhanh chân trốn vào WC hoặc cố tình đùa giỡn cùng bạn bè trong lớp. Tan học đã có mẹ cậu đưa đón nên hai người không thể gặp nhau.

Tựa như đã biết thái độ của Cao Dung, mấy ngày kế tiếp Phùng Tâm Kha không đến tìm Cao Dung nữa, ngay cả lấy sách Toán cũng do người khác đi lấy cho hắn.

Tuy rằng trong lòng Cao Dung nhẹ nhõm, nhưng mắt mắt vẫn chiếm phần hơn. Cậu không hiểu nổi bản thân mình, chỉ muốn trốn tránh Phùng Tâm Kha. Cứ nghĩ tới chuyện xảy ra hôm đó, thậm chí cậu còn cảm nhận được độ ấm bao phủ cổ tay. Rõ ràng tay hắn vẫn luôn lạnh lẽo, nhưng xúc cảm truyền sang nóng rực như thiêu đốt Cao Dung.

Trời sụp tối rất nhanh. Cao Dung nằm ở trên giường, bất kể thế nào cũng không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu sẽ hiện lên đôi mắt xanh thăm phủ đầy sương khói của Phùng Tâm Kha, nhớ cả giọng điệu thì thào bên tai cậu: “Dung Dung.” Như là một thiếu niên phảng phất nét ưu thương, lại mang theo nghi hoặc và khó hiểu, bấy nhiêu đủ khiến người khác đau lòng.

Cao Dung càng ngày càng khó chịu, cậu nhồm dậy ngồi thờ. Cậu không biết đêm nay vì đâu mà trần trọc, giống như có hòn đá đè nặng trong tim. Cậu phải làm cái gì đó để cân bằng cảm xúc. Để rồi ma đưa lối, quỷ đưa đường, Cao Dung bật đèn lên, nhẹ nhàng lên ra phòng khách, trong tay cầm theo đèn pin nhỏ. Cậu đi tới cửa chính, vươn tay mở chốt. ‘Lạch cạch’ hai tiếng, cửa mở.

Hành lang tối tăm ẩn hiện dưới ánh đèn, hắt vào mặt Cao Dung. Rồi men theo ánh sáng nhạt nhạt ngoài cửa, Cao Dung thấy chàng thiếu niên quen thuộc đang ngồi ở góc cầu thang, mái tóc ánh kim trong bóng tối trở nên mờ lung hơn mọi ngày.

“Phùng Tâm Kha!” Cao Dung đi tới, bất giác gọi tên thiếu niên. Cao Dung dừng bước chân, lặng lẽ nhìn hắn.

Phùng Tầm Kha ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam thoạt trông có phần mờ mịt; dường như vành mắt hơi ửng hồng và toát nên sự lạnh giá. Hắn đứng dậy, từng chút chậm rãi đi về phía Cao Dung.

Cao Dung không lùi về sau. Không hiểu vì sao cậu thấy đôi mắt xanh của Phùng Tầm Kha như muốn khóc. Đôi mắt tơ máu giăng đầy, nghĩ vậy, Cao Dung vội vàng hỏi han: “Cậu sao thế?”

Phùng Tầm Kha chẳng nói chẳng rằng, hắn chỉ vươn tay ôm chặt cậu bằng hết sức bình sinh. Thậm chí chiếc ôm của Phùng Tầm Kha làm Cao Dung cảm thấy đau đớn, cả người cũng theo đó run rẩy. Phát hiện trên cổ một mảng ẩm áp, cậu muốn đẩy Phùng Tầm Kha để nhìn rõ mặt hắn hơn, cậu biết bây giờ hắn đang khóc. Nhưng Phùng Tầm Kha chỉ càng chôn sâu mặt nơi hõm vai cậu, kiên cường không phát ra thanh âm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tay Cao Dung ôm lấy tay Phùng Tầm Kha. “Để mình nhìn cậu.”

Xiềng xích trên người Cao Dung biến mất, Phùng Tầm Kha đứng dậy để Cao Dung nhìn thấy mặt mình. Đôi mắt màu xanh vì nước mắt mà trở nên đỏ thẫm, giống như một chú sư tử đang che giấu vết thương. Cao Dung xoa xoa đôi mắt ấy: “Vì...” Lời chưa nói xong đã bị môi hôn của Phùng Tầm Kha nuốt vào trong miệng.

Cao Dung bị hắn đè ở trên tường, hắn bất ngờ ôm hôn khiến Cao Dung cảm thấy hơi chật vật. Cậu dùng sức đẩy Phùng Tầm Kha, lại phát hiện đẩy thế nào cũng không thể.

Càng cuống quýt, Cao Dung càng hung hăng cắn vào môi Phùng Tầm Kha. Nhưng mặc kệ Cao Dung cắn mạnh bạo thế nào, Phùng Tầm Kha vẫn hôn sâu như vậy. Một tia hoảng hốt xẹt ngang, lưỡi tràn vị máu, thời khắc ấy cậu biết mình cắn rách môi hắn rồi.

Cao Dung vô cùng sửng sốt, vội hé miệng; ngược lại Phùng Tầm Kha không buông, hắn càng ngoan cố ép buộc đối phương bằng nụ hôn của máu.

“Dung Dung, nhớ kỹ mình, nhớ kỹ mình.” Hốc mắt Phùng Tầm Kha đỏ hoe, luôn thì thào như vậy, ngay cả đôi tay đang giữ chặt tay Cao Dung cũng buông lơi. “Đừng giống mẹ, đừng vứt bỏ mình như bà ấy...”

“Phùng Tầm Kha,...” Cao Dung vươn tay, muốn chạm vào đôi mắt đau thương ửng hồng, muốn hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra...

Ngay sau đó, “Dung Dung, con đang làm gì?” Lưu Quế Lệ mặc áo ngủ đứng trước hiên, không đợi Cao Dung lên tiếng cô đã kéo con trai mình. “Muộn rồi không đi ngủ, tại sao còn đứng chơi với nó?” Lưu Quế Lệ đẩy Cao Dung vào nhà.

Câu hỏi chưa kịp thành hình đã bị chèn trong cổ họng, cửa cũng dần dần đóng.

Cao Dung quay đầu nhìn Phùng Tầm Kha dưới ánh đèn tối tăm, đôi mắt xanh ngấn lệ càng thêm u ám,

giống như có gai đâm vào lồng ngực cậu, hóa thành một nỗi đau âm ỉ suốt mấy năm sau mỗi khi nhớ tới.

Nhưng Cao Dung nào hay, một Phùng Tầm Kha 12 tuổi sẽ khóc nức, sẽ làm nũng, sẽ cười nói đã âm thầm lia xa cậu trong một đêm tối mịt mùng; để rồi lần nữa hai người gặp lại, đối diện Cao Dung vẫn là một Phùng Tầm Kha *trong veo*, xinh đẹp nhưng lòng dạ đoán không ra.

Sáng hôm sau, trong tiểu khu đột nhiên bùng nổ. Bọn họ vây quanh lầu hai nhà Phùng Tây, giữa đám người ồn ào chính là Phùng Tầm Kha đứng đó. Hấn cao gậy, tinh xảo, cả gương mặt lạnh lẽo không sức sống.

Vợ chồng chủ nhà từ trong phòng Phùng Tây bước ra, nhẹ nhàng thông cáo với đám đông: “Chết rồi, thất cổ chết, thi thể cứng đơ.”

Sau đó ông ta hỏi Phùng Tầm Kha: “Mày phát hiện mẹ tử vong lúc nào?”

“Hơn 0 giờ sáng.”

“Tại sao lúc đó không tri hô, hiện giờ thành thế này, ai lo chứ?” Ông chủ cảm thấy thật đen đui, nàng đã chết ở đây còn mắc thêm bệnh AIDS, còn ai dám đem nàng kéo khỏi phòng? Nhà này vẫn phải cho thuê, nếu không mau chóng chuyển xác chết đi nhờ lấy bệnh thì biết làm sao?

Bỗng một người lên tiếng: “Nhanh chóng kéo thi thể ra ngoài, cảnh sát còn chưa tới đâu!”

“Cô ta nhiễm HIV, ai dám dọn?”

“Tôi không làm đâu, tôi sợ người chết lắm.”

“...”

Phùng Tầm Kha lãnh đạm nhìn bọn họ mồm năm miệng mười, sau đó quay gót vào trong. lát sau, đám đông vây xem trước cửa tự động nhường ra một lối.

Phùng Tầm Kha công Phùng Tây da dẻ trắng bệch, miệng há to đi xuống dưới lầu. Cánh tay gầy xanh xao buông thõng trước ngực hấn, đôi mắt xanh vốn luôn tĩnh lặng nay đã ‘lộp bộp’ hai tiếng, một dòng nước mắt rơi trên cánh tay lạnh lẽo của Phùng Tây.

“Nhớ rõ lúc tao chết, mày nhất định phải khóc lên. Bởi vì nhìn mày càng chặt vật, tao càng vui vẻ.” Đó là lời trước lúc tự sát nàng nói với Phùng Tầm Kha.

Con khổ sở lắm rồi, mẹ.

Mẹ vừa lòng chưa?

22. Chương 22

Edit: Thỏ

Tại trường cấp ba, lớp 11/6, một thiếu niên trắng trẻo, dễ nhìn đứng trên bục giảng giới thiệu về bản thân: “Mình tên Cao Dung, từ thành phố A chuyển về đây, rất mong được các bạn giúp đỡ.”

Bởi vì Cao Toàn Đức chuyển công tác nên cả nhà đều dọn đến thành phố mới, hôm nay là ngày đầu tiên Cao Dung nhập học.

Ngồi ở phía dưới không ít bạn bè bắt đầu bàn tán xôn xao; ở độ tuổi mười tám bọn họ thường đối với người khác phái tràn ngập tò mò. Ví như, một giọng cười trong veo của nữ sinh vang lên khe khẽ: “Hình như là hot boy đó...”

Chủ nhiệm đầu hồi mỉm cười nhìn Cao Dung, ông trở vào một bàn trống ở dãy ba, nói: “Trò ngồi cùng Tống Văn đi. Trò ấy là lớp phó học tập, có gì không hiểu cứ hỏi bạn bè.”

“Mình tên Tống Văn, sau này chúng ta là bạn cùng bàn!” Tống Văn có ngoại hình chính trực, mày rậm mắt to, lúc cười lộ lên lộ ra một hàm răng trắng tinh; có vẻ rất bình dị, gần gũi.

Cao Dung nhìn y cười cười: “Sau này nhờ cậu nhé.”

“Được được. Chắc cậu không biết từ nhỏ tới lớn bạn cùng bàn của mình đều là con gái, cậu là bạn nam đầu tiên ngồi chung khiến mình rất kích động.” Tống Văn vỗ vỗ bàn.

Cao Dung bị y chọc cười to: “Nghĩa là cậu có điểm phúc, số hưởng đó.”

“A, không phải đâu...” Tống Văn còn định nói chuyện, giáo viên chủ nhiệm đã vỗ bàn, trừng y khiến y vội vàng im miệng.

Cao Dung ngoan ngoãn không dám hé răng, còn thăm nghĩ có một bạn nam thân thiện ngồi cùng bàn, khoảng thời gian sắp tới chắc cũng không tệ nhạt.

20 phút của tiết một trôi qua, vì để tạo ấn tượng tốt cho bạn bè và giáo viên, Cao Dung ngồi thẳng lưng nghiêm túc nghe giảng; nhưng sau 20 phút cậu đã cảm thấy buồn ngủ, còn đưa tay dụi dụi đôi mắt vừa rồi vẫn mở to. Chuyện này không thể trách Cao Dung, tất cả là do chuyển nhà quá vội, chuyển trường cũng vội nốt, gần như không kịp nghỉ ngơi. Thẳng đến khi buổi sáng thức giấc, hai mắt cậu đen như gấu mèo.

Vì thế Cao Dung một tay chống cằm, gục lên gục xuống y hệt gà mổ thóc; qua đó cũng thể hiện rất rõ tư tưởng đấu tranh giữa việc nằm ngủ hay không nằm ngủ. Tống Văn ngồi cùng bàn liếc nhìn Cao Dung giấy lát, chợt nở nụ cười.

Cuối lớp học phía tay trái có một thiếu niên tóc vàng đơn độc ngủ quên. Hàng mi cong dài khẽ rung, sau đó hần chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi xanh thẳm như càng thêm rực rỡ, lung linh. Dường như cảm nhận được cái gì, hần nhìn về phía Cao Dung, tâm trạng nhất thời có hơi sững sốt. Rồi hần chống cằm, lẳng lặng quan sát bóng lưng Cao Dung. “Hệt như mơ, Dung Dung à...”

Reng! Reng!

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ giải lao, Cao Dung uể oải nằm dài trên bàn, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Hai cô em ngồi đằng trước bèn quay xuống làm quen, nhưng đã bị Tống Văn ‘suyt’ một tiếng không cho làm phiền. Hai cô em chỉ tủm tỉm cười: “Trời ơi, cậu còn rất quan tâm bạn mới!” Bỗng một nữ sinh kéo tay nữ sinh còn lại, kinh ngạc nói: “Phùng Tầm Kha đang tới đây!”

Phùng Tầm Kha đứng đó, nghiêng đầu nhìn Cao Dung đang ngủ mê man. Hần cong môi cười, cũng không đánh thức cậu, chỉ lẳng lặng đặt xuống bàn một chiếc bút màu xanh.

“Hai cậu biết...” Một nữ sinh dùng hết can đảm bắt chuyện với Phùng Tầm Kha.

Đáng trùng hợp là Phùng Tầm Kha cũng ‘suyt’ một tiếng, lắc đầu ra hiệu ‘đừng làm ồn cậu ấy’ bần khẩu hình; sau đó tựa như chẳng chuyện gì xảy ra, hần điềm nhiên quay về cuối lớp.

Nữ sinh đôi má hồng hồng, bạn cùng bàn của nhỏ mở miệng trách móc thay: “Phùng Tầm Kha đúng là kỳ quái!”

Tống Văn nhìn Cao Dung trắng nõn, lại quay đầu nhìn kẻ ngồi đơn độc đằng sau. Một Phùng Tầm Kha lạnh nhạt, thờ ơ quá đỗi, ấy thế mà quen biết Cao Dung?

Đối với bạn bè học ban sáu, Phùng Tầm Kha là một gã thiếu niên quái gở.

Hần phảng phất cốt cách của một thiếu niên xinh đẹp bước ra từ truyện cổ phương Tây, mắt xanh tóc vàng; nếu có thể dùng một vài từ ngữ để hình dung thì hần chính là ‘king tâm động phách.’

Nhưng bằng diện mạo đẹp đẽ như thế, Phùng Tầm Kha vẫn như một ma cà rồng sống trong lâu đài âm u. Hần không tới gần bạn, bạn cũng không tiếp cận được hần.

Tuy rằng có kẻ thi thoảng trông thấy hần đùa giỡn cùng với một vài người, hoặc lúc hần thừa chuyện với giáo viên, vừa lễ phép vừa khiêm tốn. Thậm chí lớp có tổ chức đám ba hoạt động, hần đều sẽ hứng thú tham gia. Tuy nhiên hần hay ngồi ở góc cuối cùng, hoặc ngủ quên, hoặc trầm mặc; chỉ cần ai có ý định thân thiết, đôi mắt xanh thẳm lạnh lùng kia sẽ nhìn chăm chú đối phương. Thoạt trông hần không quá

khác thường, thậm chí giống như một người bạn tốt, nhưng hắn cũng âm thầm vạch ra ranh giới cho bản thân, nếu người ngoài muốn đến gần thì thứ nhận được chỉ là sự hắt hủi.

Và rồi ‘tiếng lành đồn xa’, đầu đó trong trường sẽ xôn xao: Phùng Tầm Kha đúng là kỳ quái – Hình như cậu ấy không thích tôi, nhưng rõ ràng sáng còn nhìn tôi cười – Cậu ta vừa hoạt bát, vừa trầm tĩnh – Muốn nói chuyện với hắn cơ, nhưng hơi thẹn thùng, cũng hơi sợ hãi...

Vì thế, trong những câu chuyện không ăn nhập vào nhau, bạn bè cùng lớp sẽ không chủ động tìm hắn. Bọn họ cố ý lãng quên hắn, và đôi khi hắn ngẫu nhiên vô vai một bạn nam nào đó, đề nghị: “Chiều nay chơi bóng rổ đi.” Ban đầu đối phương sẽ vô cùng kinh ngạc, sau đó nói: “Được mà!” Cứ như thế, hắn không quá lạnh lùng, càng không nhiệt huyết.

Cao Dung bị Tống Văn đánh thức, lúc này đầu óc cậu vẫn còn đình công, chỉ ngơ ngác nhìn bàn học. Có một chiếc bút màu xanh đặt trên mặt bàn, “Là của cậu sao?” Cao Dung hỏi Tống Văn.

Tống Văn lắc đầu, ánh mắt y hướng về phía sau: “Là của Phùng Tầm Kha, hai cậu quen nhau à?”

“Phùng Tầm Kha?” Cao Dung cao giọng. Cậu quay đầu nhìn, phát hiện thiếu niên mắt xanh đang nghiêm túc chống cằm nhìn mình; ngay khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hắn cười khẽ gọi, “Dung Dung.”

Tựa như Phùng Tầm Kha trong ký ức.

Cao Dung hơi nghếch ra, sau đó mỉm cười với hắn, còn đáp lại bằng khẩu hình: “Phùng Tầm Kha.”

Thật tốt, lần nữa bọn họ lại tương phùng. Vào ngày định mệnh, ngày mà mẹ Phùng Tầm Kha qua đời, Cao Dung vẫn còn đang ngủ. Chờ đến khi biết chuyện thì Phùng Tầm Kha đã theo bà ngoại hắn chuyển trường, và khắp tiểu khu bàn tán xôn xao về việc Phùng Tầm Kha công xác người mẹ quá cố rời khỏi nhà trọ. Có kẻ nói Phùng Tây tạo nghiệt, có kẻ nói Phùng Tầm Kha đáng thương, cũng có kẻ cảm thán đây là số mạng, không thể trách ai. Mà sáng hôm ấy Cao Dung không còn gặp lại Phùng Tầm Kha, bằng những lời đồn đãi mà cậu nghe được và đôi mắt đỏ sẫm đầy tơ máu của hắn, Cao Dung nhớ tới càng thêm đốn đau. Giá như cậu ở bên cạnh hắn, an ủi hắn nhiều hơn thì tốt rồi.

Bởi vì chuyển trường mà lần nữa gặp nhau, vẫn là bạn cùng lớp, Cao Dung thậm chí cảm thán duyên phận đúng là kỳ diệu.

Tống Văn nhìn Cao Dung bằng dáng vẻ ngạc nhiên: “Hai cậu thật sự biết nhau?”

Cao Dung cười đáp: “Đương nhiên, mình và cậu ấy có thể gọi là thanh mai trúc mã.”

Tống Văn cười cười, y sẽ rất khó tưởng tượng Cao Dung và Phùng Tầm Kha làm sao ở cùng nhau.

Vì thế Cao Dung cầm bút máy màu xanh, đi tới bàn của hắn.

“Phùng Tầm Kha, đã lâu không gặp.” Cao Dung khom người nhìn sâu vào đôi mắt thẳm xanh.

Phùng Tầm Kha ngồi tại chỗ. Hắn ngẩng lên, mắt xanh mỉm cười, sau đó như suy tư một chút: “Cao lên nhiều nhỉ.”

Cao Dung biết hắn đang nói về chiều cao của cậu. Giờ cậu đã 1m7, so với hồi cấp hai đúng là đột ngột từ mặt đất đâm chồi. “Còn cao nữa, cậu đừng quá ngạc nhiên.” Rồi Cao Dung lấy ra chiếc bút. “Quà gặp mặt à?”

Phùng Tầm Kha gật đầu với cậu: “Tặng quà gặp mặt cho Dung Dung.”

Cao Dung cười: “Nhưng mình chưa chuẩn bị quà nữa.”

“Ra là thế,” Phùng Tầm Kha đứng lên, ghé sát vào thân thể Cao Dung. “Trưa nay chờ mình, mình tự lấy, không được chạy.”

Bởi vì hắn bỗng đến quá gần khiến Cao Dung nhớ tới một vài hình ảnh, do đó cơ thể hơi lui về phía sau, một tay che miệng, vành tai cũng ửng hồng.

Phùng Tầm Kha sững sốt vài giây, rồi hắn cười thành tiếng. “Dung Dung, suy nghĩ gì đấy?”

Cao Dung có hơi xấu hổ, may mắn tiếng chuông vào giờ đã giải cứu cậu. “Không nghĩ gì, vào học thôi.” Sau đó nhanh như chớp trở về bàn học.

—

Trưa tan trường, Cao Dung chậm rãi thu gom sách vào cặp. Lớp học trống hoác chỉ còn lại 7 bạn trực vệ sinh, mà Phùng Tầm Kha chính là một trong số đó. Nói rằng sẽ chờ hắn nên Cao Dung sẽ không nuốt lời, vì thế cậu cũng cầm chổi quét tiếp bọn họ.

Một nữ sinh mặt tròn cười vui vẻ với Cao Dung: “Bạn mới, mình tên Trần Nguyệt, chào mừng cậu đến lớp chúng ta!” Lúc này một nữ sinh khác cũng tiến lên tự giới thiệu. “Mình tên Triệu Lệ Lệ, rất mong được làm quen.”

“Cảm ơn mọi người, các cậu đều rất thân thiện.” Cao Dung không giới thiệu tiếp với nữ sinh, nhưng lời tán thưởng là tự đáy lòng.

Lúc này một nam sinh khác kêu lên: “Này hai cô mê trai, vừa nhìn thấy hot boy đã cầm lòng không đành,

bình thường hai cô dữ như cọp ấy.”

“Hồ Hàng, có phải cậu muốn ăn đòn không?” Triệu Lệ Lệ giơ cây chổi lên, bày ra tư thế chiến đấu.

Hồ Hàng vội gào to: “Bạn mới nhìn xem, đây mới là bộ mặt thật của cô ấy!”

Cao Dung đứng một bên ha hả cười, nhìn bọn họ cãi nhau ầm ĩ cũng rất vui, đúng là tuổi trẻ! Nghĩ vậy bèn nhìn sang Phùng Tâm Kha, hóa ra Phùng Tâm Kha cũng đang ngồi tựa ghế nhìn cậu. Đường như ngoại trừ Cao Dung, ai cũng không khiến Phùng Tâm Kha để mắt.

“Ai ra cuối cùng sẽ đổ rác, tôi về nhà!” Một nam sinh đeo cặp lao ra khỏi lớp học, mấy bạn khác thấy thế cũng nhanh chóng ném chổi, xách cặp trốn đi.

Lúc Trần Nguyệt chạy ngang qua Phùng Tâm Kha, sắc mặt ửng hồng, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi: “Cậu chạy nhanh đi...” Dứt lời đã ù bỏ chạy.

Theo sau Trần Nguyệt là một nam sinh khác, bây giờ lớp học chỉ còn Cao Dung và Phùng Tâm Kha.

“Cậu đổ rác ư?” Cao Dung cười, khó mà tưởng tượng được hẳn lại nhập vai kẻ hiền lành.

Phùng Tâm Kha lắc đầu, hẳn nhìn Cao Dung: “Mình chờ quà của cậu.”

“Hả? Cậu muốn gì?”

Phùng Tâm Kha bỗng vươn tay kéo Cao Dung vào trong ngực, thì thào nói: “Muốn Dung Dung.”

23. Chương 23

Edit: Thỏ

Bị ôm bất ngờ khiến Cao Dung hoảng sợ: “Đừng đùa!” Cậu đưa tay toan đẩy Phùng Tâm Kha.

Phùng Tâm Kha nắm tay Cao Dung, mười ngón tay đan chặt vào nhau, sau đó ép Cao Dung lùi vài bước, chặt chẽ áp cậu vào tường. “Dung Dung, mình đã lớn.” Phùng Tâm Kha nhẹ nhàng cười.

Cao Dung đỏ bừng mặt, cậu cố vùng lên nhưng không thể tránh thoát, bởi lẽ sức lực hai người hoàn toàn cách xa. “Cậu muốn xem ai khỏe hơn hả? Cậu buông mình ra đi!”

“Ha ha...” Phùng Tầm Kha tựa lên vai Cao Dung, cười thành tiếng. “Dung Dung quá đáng yêu.” Rồi hấn sờ sờ vành tai của cậu, “Nhớ mình không?”

Cao Dung bị hấn sờ đến rụt người: “Đừng táy máy tay chân, Phùng Tầm Kha buông mình ra đã, có gì từ từ nói!”

“Không buông. Mình nhớ Dung Dung lắm, nhớ mãi trong đầu, ngay cả hiện giờ vẫn còn nhung nhớ, không buông được.” Tay Phùng Tầm Kha siết lấy tay Cao Dung, thấp giọng lắm bầm. “Mình thích Dung Dung, Dung Dung thích mình chứ?”

Hơi thở nam tính càng gần khiến Cao Dung hoảng hốt không thôi, cậu trả lời theo bản năng: “Thích, thích! Tụi mình... là bạn bè tốt.” Lần nữa lại đẩy Phùng Tầm Kha, vì muốn thoát khỏi tình cảnh mờ ám nên cố tình pha trò. “Thời tiết nóng ghê, người anh em cũng đừng ôm quá chặt.”

“Sao cơ? Anh em tốt...” Phùng Tầm Kha suy tư lặp lại một lần, sau đó đột nhiên luồn tay vào trong áo Cao Dung, nhẹ nhàng mơn trớn eo của cậu, “Vậy cũng là anh em sao?”

Cao Dung sợ nhột, dường như muốn ngồi xổm xuống theo phản xạ có điều kiện; nhưng cả người lại bị Phùng Tầm Kha đón lấy nên chỉ còn biết cong lưng. Nếu không phải do Phùng Tầm Kha chống đỡ cho thì cậu ngã lẩn rồi. Đầu cậu tựa trên vai Phùng Tầm Kha, tinh tế thở hổn hển: “Đừng sờ, mình nhột lắm.”

“Chỗ này thì sao?” Ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển trên eo Cao Dung, càng ngày càng hướng về phía trước, cho đến khi chạm vào ngực cậu, ấn nhẹ vào núm hoa...

Da đầu cậu tê rần, cậu bèn dè lại bàn tay không vâng lời trên ngực, thở đứt quãng nói: “Tay cậu ở yên đi!!”

Đôi mắt xanh lẳng lẳng nhìn Cao Dung đỏ mặt, cười cười: “Mình vẫn ở yên mà, thích hửm?”

Nói tới đây Cao Dung bỗng phát hiện, tay cậu đang giữ chặt tay hấn trên ngực mình, thoáng chốc mặt cậu lại đỏ lên, vội vàng buông bỏ: “Cậu mau lấy ra.”

Nét cười nơi đáy mắt Phùng Tầm Kha càng sâu, dường như đôi con ngươi ánh lên nhiều sắc màu rực rỡ. Tuy nhiên hấn cũng không làm khó Cao Dung, bàn tay chậm rãi rời khỏi người cậu, sau đó cúi xuống một chút: “Nếu liếm thử, có phải mặt Dung Dung càng hồng? Như vậy, chúng ta cũng là anh em tốt sao?”

“Phùng Tầm Kha, cậu rốt cuộc muốn gì? Cậu...”

Nhanh như chớp, những lời Cao Dung muốn nói đều bị nuốt vào môi lưỡi của Phùng Tầm Kha. Hấn nhắm mắt, đôi tay giữ lấy đầu Cao Dung, chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng cậu, mang theo tiếng mát mát ái muội, vừa kịch liệt lại phóng đảng.

Cao Dung đẩy Phùng Tầm Kha sang một bên, thở hổn hển. Cậu cuống đến mức sắp rơi nước mắt, vừa tức vừa xấu hổ, cả người lúng túng không biết làm sao; giờ phút này kiểu gì cũng không đẩy hẳn ra được.

“Dung Dung, mình thích cậu.” Phùng Tầm Kha hơi nghiêng người, đôi tay mơn trớn gương mặt Cao Dung, trán tựa vào trán Cao Dung như thế. “Cùng bên nhau, mình thích cậu, Dung Dung...”

Phùng Tầm Kha không ngừng nỉ non bên tai Cao Dung. Sự tình đã phát triển thế này, cậu đương nhiên biết Phùng Tầm Kha thích mình như nam thích nữ. Nhưng hai đứa con trai thích nhau? Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Cao Dung không phải đồng tính luyến ái. Huống chi đối với Phùng Tầm Kha, Cao Dung không rõ tình cảm của cậu là gì. Nghĩ lại, từ đầu sợ hãi cho đến đau lòng, sau đó tiếc thương, kỳ vọng hẳn trở thành người tốt. Rồi hạnh phúc, rồi nhớ thương hẳn suốt mấy năm qua, lần nữa tương phùng cũng rất vui vẻ. Mọi chuyện cứ diễn ra như thế, Cao Dung không ngờ có một ngày bọn họ sẽ *như vậy* với nhau—

Có thể ôm ấp và hôn môi thân mật...

Cao Dung cảm thấy rất loạn, cậu vội vàng lắc đầu: “Phùng Tầm Kha, nghe đây. Có lẽ cậu đang lầm tưởng tình cảm dành cho mình, trước hết cậu buông mình ra, chờ khi chúng ta bình tĩnh thì nói tiếp, được không?”

“Dung Dung.” Ánh mắt hẳn thăm sâu. Hẳn kéo Cao Dung đến gần mình, rồi nhẹ nhàng bảo: “Mình muốn *làm* cậu, bằng cách này cậu sẽ hiểu tình cảm là dành cho ai.” Hơi thở nóng rực phả vào tai Cao Dung, giờ phút này vành tai cậu đã đỏ bừng, nóng nóng. Còn chưa đợi cậu trả lời, Phùng Tầm Kha đã vùi đầu liếm mút cần cổ mảnh khảnh của Cao Dung.

Bất giác Phùng Tầm Kha chen một chân vào đôi chân cậu, đem Cao Dung vẩy hăm nơi vách tường và lồng ngực của mình; động tác giam cầm như vậy càng khiến Cao Dung chạy không thoát.

Lúc Cao Dung cuống lên muốn khóc, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động. Phùng Tầm Kha ngẩng đầu nhìn xem, phát hiện Tống Văn với sắc mặt kỳ quái nhìn chằm chằm bọn họ, sách rơi đầy mặt đất.

Thừa dịp Phùng Tầm Kha phân tâm, Cao Dung bèn đẩy Phùng Tầm Kha, gương mặt cậu ửng hồng như cà chua chín. Cao Dung vội vàng chạy ra cửa, lúc vừa ngang qua Tống Văn đã bị y bắt lấy cánh tay: “Cậu...”

Cao Dung liền nói: “Lâu rồi tụi mình không gặp nên đùa tí mà.” Sau đó hất tay Tống Văn ra, hai má hồng hồng ngượng ngùng bảo: “Mình đi trước.” Dường như muốn trốn khỏi lớp học.

Nhưng Cao Dung nào đâu biết rằng, khi ấy trên cổ cậu lộ ra một dấu hôn đầy ái muội, huống chi Tống Văn đã trông thấy hết.

Tống Văn nhìn bóng lưng của Cao Dung, bạn học trắng nõn khi đỏ mặt trông rất mê người. Y ngẩng đầu liếc Phùng Tầm Kha, sau đó dùng giọng điệu thành thật nhất nói chuyện: “Tôi đem sách tài liệu của ngày mai cất ở đây, cậu cứ đi trước, cửa để tôi khóa là được.” Nói xong bèn ngồi xổm xuống, nhặt từng quyển từng quyển lên, trong đầu y luôn nghĩ về gương mặt thẹn thùng muốn khóc của bạn mới.

Thật đẹp mắt, nếu mà...

Rầm!

Cửa đột nhiên bị đóng, ngay lúc Tống Văn quay lại thì Phùng Tầm Kha đã giơ chân đạp y ngã nhào trên đất. Còn không đợi Tống Văn chống trả, Phùng Tầm Kha cầm một chiếc ghế nện vào người cậu ta.

Bị Phùng Tầm Kha đột kích khiến Tống Văn đã ở thế kẹt ngay từ đầu, về sau càng vô lực phản kháng. Tống Văn ôm đầu cuộn tròn trên đất, ngay cả bò dậy cũng rất khó khăn.

Phùng Tầm Kha không có ý định buông tha. Hắn thít chặt cổ Tống Văn, cầm lấy cây thước góc cạnh trên bục giảng đặt ngay cổ y, đem y đẩy tới cửa sổ lớp học.

“Phùng Tầm Kha, mày muốn làm gì?” Tống Văn sợ đến mức quát lên.

Phùng Tầm Kha túm tóc y, ấn đầu y trượt ra ngoài cửa sổ. Đây là lầu 7, chỉ cần ngã xuống không chết cũng bại liệt.

“Mày nhìn Dung Dung bằng ánh mắt đáng ghê tởm.” Phùng Tầm Kha dè cây thước trên cổ Tống Văn. “Vì cậu ấy, chuyện gì tao cũng dám làm, kính thưa lớp phó học tập.” Gương mặt tinh xảo bấy giờ vô cùng tàn nhẫn, đôi mắt xanh như kết một tầng băng lạnh thấu xương.

Tống Văn nhìn ánh mắt ngoan độc của Phùng Tầm Kha, trong lòng phát rét. Y biết Phùng Tầm Kha sẽ không nói đùa, y cũng không có khả năng đem ‘pháp luật’ ra giảng giải, vì thế vô cùng khốn khổ gật đầu.

Phùng Tầm Kha buông tha Tống Văn, sau đó dường như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nét mặt cũng bình thường như trước. “Tôi đi đây, phiền cậu khóa cửa.” Chẳng khác nào tạm biệt bạn bè.

Biểu cảm của Tống Văn trở nên thâm hiểm, y thù hận nhìn theo bóng dáng của Phùng Tầm Kha, thẳng đến khi giọng nói Phùng Tầm Kha vang lên rành mạch. “Thứ sáu tuần trước, Phương Hằng ban 5 đi khách sạn với cậu? Cho nên lớp phó học tập hẳn không đem chuyện hôm nay mách lẻo với người khác, đúng không?”

Tống Văn trợn trừng đôi mắt, sắc mặt y trở nên trắng toát như tro. Mối quan hệ giữa Phương Hằng và y làm thế nào Phùng Tầm Kha lại biết?

Trong lòng suy nghĩ nhưng ngoài miệng đã vội vàng nói ngay: “Tôi sẽ giữ bí mật, tôi hi vọng cậu cũng thế.”

“Được.” Phùng Tầm Kha cười lạnh lẽo. Cái thứ phế vật này cũng tơ tưởng đến Dung Dung? Quá buồn cười!

24. Chương 24

Edit: Thỏ

“Tên dở hơi Tống Văn hôm nay không đến à?” Một nữ sinh ngồi phía trước Cao Dung kỳ quái ngoảnh mặt nhìn phía sau.

Một nữ sinh khác nói: “Nghe đồn hôm qua bị ngã, hôm nay ở nhà dưỡng thương.”

Cao Dung nhìn chổ trống bên cạnh mình, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Ngày hôm qua bọn họ vừa gặp mặt, sau đó cậu vội vàng chạy trốn để lại Tống Văn và Phùng Tầm Kha. Có phải vì bị phát hiện nên mới xảy ra xung đột hay không...

Nghĩ như thế, Cao Dung quay đầu nhìn Phùng Tầm Kha ngồi phía sau. Hắn đang nằm trên bàn học, cậu chỉ có thể trông thấy tóc vàng gợn sóng, ánh nắng ngoài kia xuyên qua song cửa chiếu rọi trên người hắn, phảng phất nét trầm tư và ngoan ngoãn.

Đột nhiên một ít ký ức mờ ám tràn vào tâm trí Cao Dung...

Hơi thở nóng nóng của thiếu niên phả bên tai cậu, còn có ngón tay thon gầy mang theo sự vuốt ve lạnh lẽo; bởi vì cả hai quá gần thậm chí cậu nghe thấy nhịp đập con tim của Phùng Tầm Kha.

“Đừng như vậy.” Cao Dung lắc đầu, ngăn dòng hồi tưởng của bản thân. Cậu nhanh chóng xoay người, không thèm nhìn Phùng Tầm Kha nữa, mà trong lòng cậu cũng đã có quyết định. Đêm qua cậu nghĩ ngợi rất lâu, cậu tình nguyện làm bạn với Phùng Tầm Kha cả đời, nhưng tuyệt đối không nảy sinh loại quan hệ tình cảm đó. Nam sinh thích nam sinh, dù rằng kiếp trước hay kiếp này Cao Dung cũng rất khó tưởng tượng. Chính vì không thể tưởng tượng nên cậu và Phùng Tầm Kha không có khả năng.

Bả vai Phùng Tầm Kha hơi động đậy, rồi hắn ngẩng mặt lên, bóp bóp trán, thoạt trông vô cùng mệt mỏi. Hắn dõi theo bóng lưng Cao Dung, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ trên bàn: “Nên quyết định thế nào, Dung Dung?”

Ở hội trường, sau khi tan học sẽ có các học sinh đi tới đi lui theo bản năng nhìn về phía gã thiếu niên tóc vàng mặc sơ mi trắng đang viết trên bảng đen những nét chữ sắc bén như dao.

Rất nhiều học sinh đều biết tên hắn, bởi vì mỗi tháng báo cáo trên bảng đều do hắn hoàn thành. Vì thế cuối góc phải của bảng thường hiện lên 7 chữ: Lớp 11/6 Phùng Tầm Kha. Nhưng hôm sau bỗng nhiên xuất hiện thêm mấy chữ kỳ quái dư thừa, ví như họ Trương thích Phùng Tầm Kha, họ Trần muốn xin số điện thoại Phùng Tầm Kha, hoặc mỗi ngày mình đều để ý cậu nha, mình dường như vừa gặp cậu đã yêu rồi:”< Những chuyện này có hơi ấu trĩ.

Phùng Tầm Kha vô tình nhìn thấy sẽ bình thản dùng bông băng lau sạch, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn.

Cao Dung do dự cả buổi, cuối cùng vẫn tìm gặp Phùng Tầm Kha. Bởi lẽ có một số chuyện bọn họ nên nói rõ ràng, giống như Phùng Tầm Kha nói với cậu: Dung Dung, mình đã trưởng thành. Cho nên bọn họ không thể giống thời thơ ấu, dùng tuổi tác làm cớ biện minh. Cậu biết Phùng Tầm Kha cũng đang chờ cậu trả lời.

Cao Dung đeo cặp đứng sau lưng Phùng Tầm Kha. Cậu nhìn Phùng Tầm Kha nghiêm túc viết trên bảng đen, ngón tay trắng nõn cầm viên phấn cùng màu, đầu ngón tay bám một ít bụi phấn, da dẻ tựa hồ trắng như phấn trên tay.

Cậu không định quấy rầy Phùng Tầm Kha, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn. Hoàng hôn phủ lên cơ thể càng làm hắn trở nên mờ lung trong ánh chiều tà. Cao Dung không nhìn thấy mặt, chỉ quan sát cử động của khuỷu tay, nhưng Cao Dung chắc rằng gương mặt ấy sẽ rất đẹp đẽ. Thành thật mà nói, sống cả hai kiếp nhưng cậu chưa thấy ai đẹp hơn Phùng Tầm Kha. Nếu có thể, cậu vẫn mong Phùng Tầm Kha hướng về một tương lai tươi sáng, dù có ra sao cũng đừng dẫm vào vết xe đổ làm kẻ giết người.

Đang nghĩ linh tinh, bỗng Phùng Tầm Kha quay lại, vui vẻ gọi ‘Dung Dung’ một tiếng. Mi mắt hắn cong cong, đôi con ngươi thăm xanh sắc sảo nay có vẻ ôn hòa hơn vài phần.

“Cậu thiết kế báo cáo thật đẹp.” Cao Dung bước đến gần, “Có phải sắp hoàn thành hay không?”

Phùng Tầm Kha gật gật: “Bảng này mình làm hơn tuần đấy, ngày mai sẽ nộp kết quả báo cáo, nhưng mà.” Phùng Tầm Kha trở vào một chỗ trống. “Đây phải vẽ thêm, vốn là Tống Văn phụ trách nhưng hôm nay cậu ta không đến trường nên hơi khó xử.”

“Mình giúp cậu một tay.” Cao Dung cầm lấy một mẫu phấn bên cạnh. “Tuy vẽ không hay lắm nhưng giúp cậu hoàn thành sớm, trời sắp tối rồi.”

Đôi mắt Phùng Tầm Kha sáng lên, hắn hơi khom lưng, bờ môi hôn lên gương mặt người đối diện: “Cảm ơn Dung Dung.”

Không chờ Cao Dung phản ứng, Phùng Tầm Kha đã đi qua bên kia, hắn cầm lấy một quyển sách: “Vẽ cái này nhé?”

“A... Có sơ sài quá không?” Cao Dung cúi đầu, trên trang sách là một đôi học sinh nam nữ ngồi cùng nhau đọc sách, đột nhiên mặt cậu nóng bừng. Tuy nhiên biểu hiện của Phùng Tầm Kha quá tự nhiên, cho nên Cao Dung cảm thấy bối rối với động tác mờ ám này.

“Học sinh trường trung học phổ thông Dục Đức chúng ta phải đặt việc học lên hàng đầu, bất cứ ở đâu cũng phải đem theo một quyển sách, ngay cả ăn cơm cũng vừa ăn vừa ngẫm. Tuổi trẻ là gì? Tuổi trẻ chính là rong ruổi với biển lớn vô tận của sách!” Phùng Tầm Kha nhăn mày, học theo dáng vẻ của thầy chủ nhiệm

lớp luôn ca ‘bài ca con cá’ cho các em học sinh.

Ngày hôm qua Cao Dung đã nghe thầy chủ nhiệm nói thế nên cậu biết Phùng Tầm Kha bắt chước ai. Phút chốc cậu bật cười, còn đưa tay chạm vào lông mày của Phùng Tầm Kha, vui vẻ bảo: “Ồ đây xéch lên mới giống.”

“VẬY Ạ?” Phùng Tầm Kha nhướn mày cao hơn.

Cao Dung phì cười thành tiếng: “Đúng rồi, y hệt!” Nghĩ đến gương mặt tròn quay của thầy chủ nhiệm đầu hói, lại nhìn vào một Phùng Tầm Kha tinh xảo đẹp đẽ đang nỗ lực nhại theo dáng vẻ của thầy, Cao Dung càng nghĩ càng buồn cười chết mất.

Phùng Tầm Kha thấy cậu vui vẻ, nét cười trong đáy mắt càng sâu. Hắn cầm tay Cao Dung kéo đến gần mình, cười nói: “Dung Dung đáng yêu.”

Hơi thở quen thuộc của thiếu niên phả gần, Cao Dung sửng sốt, sau đó cậu khẽ quay mặt đi. “Đừng nói nữa, mau về đi kìa.”

Phùng Tầm Kha giả vờ không nhận ra sự biến chuyển vi diệu của Cao Dung, hắn mỉm cười buông tay cậu: “Ừm, chúng ta bắt đầu thôi.”

Khoảnh khắc ấy, một viết một vẽ, bọn họ như là đồng đội ăn ý. Thi thoảng Phùng Tầm Kha sẽ nghiêng đầu nhìn tranh vẽ của Cao Dung, lúc Cao Dung phát hiện hắn đang ngắm mình sẽ dùng sách che mặt. Phùng Tầm Kha cũng lập tức quay đi, nghiêm túc viết chữ trên bảng đen, khóe môi luôn ẩn hiện ý cười.

Một giờ sau, chủ đề ‘Thanh xuân’ báo bảng, hết thầy hoàn thành.

“Hơn một tuần đã xong, may nhờ có Dung Dung đấy.” Phùng Tầm Kha vui vẻ nhìn Cao Dung.

Cao Dung cũng phức tạp nhìn Phùng Tầm Kha: “Phùng Tầm Kha, chuyện hôm qua... Mình có lời muốn nói với cậu.”

“Dung Dung có quyết định.” Phùng Tầm Kha lẳng lặng ngắm cậu bằng đôi mắt thẳm xanh.

Cao Dung gật đầu, cậu hơi vội vàng diễn đạt suy nghĩ của bản thân: “Hôm qua mình đã suy nghĩ thật lâu về việc cậu thích mình, rốt cuộc không thể tiếp thu. Chúng ta đừng như thế, kỳ thực chúng ta có thể làm bạn bè tốt, giống như bây giờ cũng rất vui vẻ?”

Crắc một tiếng, Phùng Tầm Kha bẽ gãy phấn trên tay. “Đây là quyết định của Dung Dung?” Hắn nhìn Cao Dung, “Nhưng mình thật thích Dung Dung, làm sao bây giờ?”

“Phùng Tầm Kha, tội mình không phải trẻ con nữa. Mình muốn làm bạn, mình không thể thích cậu theo kiểu ấy.” Cao Dung lần nữa bỏ sung, “Cậu... Cậu cũng không nên thích như vậy.”

“Vậy sao?” Phùng Tầm Kha cầm lấy bông lau bằng, đột nhiên vung tay xóa mất thành quả đã làm.

Cao Dung nhanh chóng giữ chặt tay hắn: “Cậu làm gì thế!”

Phùng Tầm Kha ngừng lại, hắn nhìn Cao Dung: “Hủy hoại.”

“Vất vả lắm cậu mới hoàn thành, hơn nữa ngày mai thầy sẽ đến kiểm tra!” Cao Dung gấp đến mức muốn lấy bông bằng từ tay hắn.

Phùng Tầm Kha đột ngột áp Cao Dung vào tường, mà phía sau Cao Dung tràn đầy bằng đen phản trắng: “Dung Dung đau lòng hửm? Là vì mình sao?”

“Chúng ta là bạn bè, mình sẽ quan tâm cậu, m...”

Phùng Tầm Kha lắc đầu: “Thế đã đủ.” Rồi hắn cười, “Dung Dung, từ từ thích mình được không? Nếu không, đừng nói là bằng, kể cả bản thân mình cũng sẽ hủy hoại, như thế Dung Dung có bận tâm chăng?”

Phùng Tầm Kha buông tay, hắn rời khỏi cậu, lùi về sau mấy bước. Hắn đang chờ sự lựa chọn của Cao Dung.

Cao Dung ngơ ngác nhìn hắn, khóe môi run run, rốt cuộc cái gì cũng chưa nói, chỉ loạng choạng chạy ra cửa lớp.

Phùng Tầm Kha dõi theo bóng dáng Cao Dung cho đến khi mất hút, đôi mắt xanh trở nên lạnh lùng. Hắn nắm chặt bông bằng trong tay, xoay người lau sạch những gì hắn đã viết.

Sắc trời sụp tối.

Phùng Tầm Kha cố ý rẽ vào con hẻm nhỏ gần trường, hắn cười cười liếc mắt đằng sau; chờ đến khi đi hơn 10 mét đến chỗ vắng người, hắn mới dừng bước. “Ra đây, Phương Hằng.”

Theo sau là một nam sinh gầy gò xuất hiện, trông nó có vẻ run rẩy và khẩn trương. “Phùng Tầm Kha, mình thích cậu. Mình biết cậu thích người bạn vừa rồi, nhưng chúng ta có thể thử xem...”

Phùng Tầm Kha ngoảnh mặt: “Cậu theo tôi hơn một tháng, chính là muốn quen thử với tôi?”

Phương Hằng gật gật đầu, rồi nó lại lắc đầu: “Mình... rất thích cậu, vừa gặp cậu lần đầu đã thích cậu thật lòng.”

Đáy mắt Phùng Tầm Kha lóe lên một tia tàn nhẫn, trên mặt hắn vẫn treo ý cười: “Lại đây.”

Phương Hằng mừng rỡ khôn xiết, nó chạy nhanh vài bước đến gần Phùng Tầm Kha. Bất thành linh, Phùng Tầm Kha vung chân đá vào bụng nó, không đợi Phương Hằng bò dậy, hắn lại đá thêm một đá vào người. “Tao đã nói mày đừng đến gần tao.” Hắn ngồi xổm, túm tóc đối phương, “Giờ mày muốn chết?”

Phương Hằng so với Cao Dung càng thêm gầy yếu, giờ phút này trúng hai đá đã hết sức chống cự. Nó hoảng hốt nhìn Phùng Tầm Kha toát nên mùi vị nguy hiểm, nó sợ Phùng Tầm Kha sẽ giết nó tại đây.

“Tha cho mình, tha cho mình...”

“Giết mày thì sao chứ? Có thể hủy hoại hay không?” Phùng Tầm Kha dùng tay kia bóp chặt cổ Phương Hằng. “Sẽ hủy hoại.” Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm, sức lực trên tay cũng mạnh bạo hơn.

Phương Hằng nhếch miệng, sắc mặt ngày càng ửng đỏ, sự giãy dụa yếu đuối của nó khiến Phùng Tầm Kha cảm thấy buồn cười.

“Phùng Tầm Kha, dừng tay!”

Hắn nghe xong, ngẩng đầu, nhìn Cao Dung đứng trước mặt mình, thở hổn hển. Hắn cười nói: “Dung Dung, cậu đến rồi.” Dường như tất cả đều nằm trong dự kiến của Phùng Tầm Kha.

25. Chương 25

Edit: Thỏ

Phùng Tầm Kha rút tay đang siết cổ Phương Hằng. Nó ho khan vài tiếng, sau đó vội vã chạy đi.

Cao Dung khó tin nhìn Phùng Tầm Kha: “Vừa rồi... cậu muốn làm gì?”

Phùng Tầm Kha đứng lên, hắn đi về phía Cao Dung nhưng cậu lại lùi về sau vài bước, vì thế hắn dừng lại. “Dung Dung đang quan tâm mình sao?”

“Phùng Tầm Kha, vừa rồi cậu muốn làm gì?” Cao Dung hơi lớn tiếng hỏi, vẫn là câu hỏi trước. Hiện giờ cậu cảm thấy rất rối, trong lòng chẳng biết là sợ hãi hay kinh ngạc, cậu đột nhiên ngờ vực có phải mình

chưa từng hiểu thấu Phùng Tầm Kha.

“Dung Dung thấy rồi mà?” Phùng Tầm Kha vươn tay hươ hươ trước mắt. “Mình muốn giết nó.” Ngữ điệu vô cùng bình thản, giống như đang nói về thời tiết hôm nay.

“Cậu biết làm vậy có hậu quả gì chứ?!” Cao Dung gần như gào lên, cậu cũng không nhận ra bản thân đang nôn nóng mất bình tĩnh.

Phùng Tầm Kha cười khê: “Hậu quả? Ngồi tù? Thôi học? Một mạng đổi một mạng? Hoặc cả đời trốn chui trốn nhủi?” Hắn giương mắt nhìn Cao Dung, “Mấy cái hậu quả này có tính không?”

“Vậy vì sao... Vì sao cậu còn muốn...” Cao Dung lắc đầu. “Rốt cuộc cậu nghĩ gì hả?”

“Cho nên Dung Dung sẽ không bỏ mặc mình chứ?” Phùng Tầm Kha vươn tay về phía cậu, mỉm cười nói. “Mình chỉ muốn Dung Dung ở cạnh mình thôi.”

Cao Dung sững sốt. Phùng Tầm Kha là đang dùng tới phương thức tự hủy hoại mình để buộc bọn họ phải cùng nhau ư? Rốt cuộc nên làm sao để chấp niệm của hắn tan biến? Là mình phải thỏa hiệp ư? Không thể...

Cao Dung ngẩn ngơ nhìn Phùng Tầm Kha, lần nữa lùi về sau vài bước.

Phùng Tầm Kha nhìn Cao Dung, tay cũng buông xuống: “Mình không miễn cưỡng Dung Dung, hết thấy lựa chọn đều nằm ở Dung Dung mà.” Hắn nghiêng đầu, đôi tay sọt túi quần, gương mặt tinh xảo tràn ngập nét tươi cười ấm áp. Mái tóc ánh kim hơi che khuất đôi mắt màu xanh. “Nếu Dung Dung đã quyết định, tiếp theo mình làm cái gì Dung Dung cũng đừng quản nữa.”

Ngữ khí thực bình tĩnh, thậm chí có thể nói rất dịu dàng.

Dứt câu, Phùng Tầm Kha liền quay lưng, tiếp tục đi về hướng Phương Hằng vừa chạy. Hắn đi rất thong dong, dường như đang muốn tóm lấy một con mồi không-ngoan-ngoãn.

Mà con mồi rốt cuộc là ở đằng trước, hay đằng sau?

Cao Dung nhìn bóng lưng hắn càng xa dần, há miệng thở dốc, bao lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng. Nhưng giờ phút này tâm trí cậu không những bối rối mà cơ thể vì cuống quýt nên rét phát run. Phùng Tầm Kha sẽ làm gì? Hắn thực sự sẽ giết người sao? Sẽ giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước.

Nếu lỡ...

Ngồi tù? Trốn chui trốn nhủi? Một mạng đền một mạng? Không... Cao Dung lắc đầu, cậu không mong kết cục của Phùng Tầm Kha sẽ như thế. Cậu luôn hi vọng về tương lai tốt đẹp của Phùng Tầm Kha, có người yêu hiểu hắn, hoàn toàn khác xa kiếp trước.

Nếu cậu không thể đáp lại tình cảm của Phùng Tầm Kha, cậu cũng tuyệt đối không mong Phùng Tầm Kha đi vào ngõ cụt.

“Phùng Tầm Kha!” Nghe Cao Dung gọi, Phùng Tầm Kha bèn quay đầu. Hắn trông thấy Cao Dung đỏ bừng mặt, thở hổn hển nắm chặt cánh tay hắn. “Mình hi vọng cậu sống tốt cả tương lai sau này!”

“Như thế, Dung Dung đã chuẩn bị tốt để ở cạnh mình chưa?” Phùng Tầm Kha cúi đầu, vòng tay ôm eo Cao Dung. “Cho dù mình đối với cậu là tình cảm này, cậu cũng không bỏ rơi mình chứ?”

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào xương quai xanh lộ ra ngoài vạt áo Cao Dung, nhẹ nhàng mơn trớn, vuốt ve. Cao Dung vội cầm tay Phùng Tầm Kha, ngăn động tác trêu đùa kia lại: “Mình không phải ý này...”

Phùng Tầm Kha nhìn tay mình trong tay Cao Dung: “Chỉ cần Dung Dung đồng ý ở cạnh mình, mình sẽ muốn làm những chuyện *như thế* với Dung Dung. Về sau, sẽ càng quá phận... Bây giờ Dung Dung rời đi còn kịp đấy.” Hắn khom lưng, thì thầm bên tai cậu. “Nhưng nếu Dung Dung từ chối mình, mình có khả năng đi gây chuyện xấu, Dung Dung sẽ không bận tâm đúng không?”

Cao Dung mở to hai mắt nhìn Phùng Tầm Kha, cậu buông lỏng tay hắn: “Phùng Tầm Kha, cậu đang uy hiếp mình?”

“Dung Dung đoán xem.” Hắn nắm tay Cao Dung, kéo Cao Dung đến gần hắn. “Mình vui lắm, thì ra Dung Dung quan tâm mình như vậy. Tiếp theo để mình kiểm tra Dung Dung đã quan tâm mình đến mức nào, được không?” Lời đẹp đẽ cuối cùng kết thúc, môi Phùng Tầm Kha đã phủ lên môi Cao Dung. Hắn cúi đầu hôn cậu.

Mà từ phía sau, ngón tay thon dài của Phùng Tầm Kha chậm rãi lướt ngang, luồn vào quần áo Cao Dung, tinh tế va chạm. Hắn ái muội mơn trớn vòng eo con bướm mảnh khảnh kia, tuy rằng cảm xúc lạnh lẽo nhưng cũng khiến da thịt Cao Dung như rục cháy; vừa mờ ám lại nóng bỏng.

26. Chương 26

Edit: Thỏ

“Phùng Tầm Kha, cậu...” Cao Dung ngoảnh mặt đi, muốn né tránh môi lưỡi dây dưa của Phùng Tầm Kha,

ngay sau đó lần nữa bị cuốn vào. Đầu lưỡi linh hoạt càn quét, quần quanh lưỡi của Cao Dung, mờ ám trên đầu; ngay cả bàn tay hư hỏng phía sau cũng bắt đầu rời ra phía trước.

“Um...” Cao Dung phát ra một tiếng rên ngắn ngủi, bấy giờ ngón tay thon dài mang theo tình sắc đã vuốt ve trước ngực Cao Dung.

Xúc cảm thiêu đốt khiến đầu óc Cao Dung đã tỉnh táo hơn một chút, thân mình cậu bởi vì sự va chạm thể xác mà run rẩy không thôi. Hai tay cậu đặt nơi lồng ngực Phùng Tầm Kha, dường như cố sức đẩy hẳn ra.

Môi lưỡi hai chàng trai đột ngột phân tách, kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài. Cao Dung thở hổn hển lùi về sau, gương mặt đỏ ửng, cậu nhìn Phùng Tầm Kha không nói nên lời.

Phùng Tầm Kha bị cậu đẩy ra, hẳn vẫn còn chìm trong cuộc mê. Đôi mắt xanh sâu thẳm như đáy vực nặng nề nhìn Cao Dung, cho đến khi hẳn đưa ngón tay xoa môi mình, mới mỉm cười nói: “Dung Dung, chưa đủ.”

Rồi lần nữa hẳn khom lưng ôm Cao Dung vào lòng. Hẳn thì thào bên tai cậu: “Dung Dung biết cái gì gọi là ‘tình dục’ không?” Cơ thể hẳn tràn đầy rạo rức, khoảnh khắc nói ra lời này hơi thở ấy càng nóng bỏng hơn khiến vành tai Cao Dung đỏ bừng.

“Mình... Không biết... Phùng Tầm Kha cậu không buông mình ra, mình giận đó...” Cao Dung tránh né Phùng Tầm Kha, nhưng hẳn cứ ôm cậu vào lòng, ngay cả một chút cũng không thể tránh né. Nếu đặt hai người ra so sánh, hiển nhiên sức lực của Cao Dung quá cách biệt Phùng Tầm Kha, tuy rằng Phùng Tầm Kha không vạm vỡ.

“Vậy Dung Dung nghe mình giải thích cái gọi là ‘tình dục’, chính là vừa có tình yêu, lại có dục vọng. Mình vừa có tình, vừa có dục vọng đối với Dung Dung.” Nói xong, cánh tay cũng hơi dùng sức, Phùng Tầm Kha đột ngột đem một chân Cao Dung gác bên hông mình trong tiếng thảng thốt của người đối diện, một tay khác chặt chẽ áp vào ngực Cao Dung. “Hiện giờ Dung Dung cảm nhận được chứ?”

Tư thế này khiến đầu óc Cao Dung rơi vào hỗn loạn. Cậu có thể cảm thụ rõ ràng vòng eo của hẳn và thứ nam tính nóng rực kia, vừa mang tính xâm lược, vừa gợi lên ham muốn chiếm hữu...

“Này, thả mình ra...” Cao Dung túm lấy áo sơ mi của hẳn, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, hành động này khiến vạt áo đang phẳng phiu trở nên nhăn nhúm, giọng nói vì căng thẳng mà toát nên sự run rẩy.

“Dung Dung đừng sợ.” Trán hẳn cọ vào trán cậu, nhẹ nhàng an ủi. “Mình thích cậu như thế, sẽ không bao giờ tổn thương cậu, cho nên đừng sợ mình.”

Cao Dung thấy mình sắp điên mất: “Phùng Tầm Kha, mình không thích đâu, mình chỉ muốn làm bạn tốt với cậu. Mình không muốn cậu chệch hướng, cậu bảo mình nên làm sao đây? Nói đi...”

“Nếu Dung Dung không muốn mình đi sai hướng, hãy làm mình đi về hướng Dung Dung.”

Cao Dung ngẩng đầu, chỉ thấy Phùng Tầm Kha tươi cười nơi đáy mắt: “Chỉ cần Dung Dung không kháng cự mình, để mình tiếp cận Dung Dung, chậm rãi khiến Dung Dung cũng thích mình như vậy.” Rồi hắn chợt lắc đầu, “Không đúng, Dung Dung sẽ vĩnh viễn không bao giờ thích mình như mình thích Dung Dung, nhưng chỉ cần cậu đồng ý để mình bên cạnh cậu, mình nhất định sẽ cố gắng khiến cậu có một chút mến yêu. Cho mình một cơ hội được không?”

Như là dụ dỗ, hai tay Phùng Tầm Kha áp vào mặt Cao Dung, lần nữa nhẹ nhàng lặp lại: “Dung Dung, cho mình cơ hội nhé?”

Cao Dung ngơ ngác nhìn hắn. Thẳng đến khi Phùng Tầm Kha cong cong đôi mắt cười, cậu mới nhận ra mình đã đồng ý với hắn...

Sắc trời tối đen, bầu trời lập lờ vài ngôi sao sáng biếc, vài tiếng ve sầu kêu râm ran bên đường, càng lúc càng vang. Đom đóm xanh lượn lờ qua kẽ lá, nhưng tạo vật làm sống động đêm hè cũng không đẹp bằng đôi mắt rạng rỡ, trong sáng của thiếu niên. Đôi mắt cong thành hình trăng khuyết, không lẫn chút tạp nham nào, như hoa như mộng. Phùng Tầm Kha cười rộ lên khiến tâm trạng đang bấp bênh của Cao Dung cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

“Dung Dung, mai gặp lại.” Cao Dung ngoảnh đầu đã thấy Phùng Tầm Kha đứng cách đó không xa vẫy tay với mình.

Cao Dung cũng giơ tay vẫy vẫy: “Mai gặp! Trời tối rồi, cậu mau về nhà đi!”

Vừa rồi Phùng Tầm Kha muốn đưa cậu trở về, nhưng Cao Dung từ chối. Phùng Tầm Kha cũng không khăng khăng, chỉ mỉm cười bảo: “Mình sẽ đứng đây đợi theo Dung Dung rồi mới về.”

Thở dài trong lòng một tiếng, Cao Dung quay lưng bước đi.

Phùng Tầm Kha, cậu và Phùng Tầm Kha, rốt cuộc đã đi đến nước nào...

Mãnh liệt môi hôn, hơi thở ấm áp, thậm chí cơ thể quyện nhau nóng bỏng, những thứ mà Phùng Tầm Kha đối với cậu, đó là ‘tình dục’ sao?

Nghĩ đến đó, Cao Dung trở nên căng thẳng vô cùng. Cậu lắc đầu, muốn lắc cho suy nghĩ rối rắm rơi ra, nhưng càng cố quên càng nhớ rõ...

Mà Cao Dung không biết, thiếu niên phía sau đã thông dong đi theo cậu từ lúc nào. Một con đom đóm đậu trên vai Phùng Tầm Kha, lóe lên ánh màu xanh biếc, vô cùng đẹp đẽ. Hắn vươn tay bắt lấy, tự hỏi: “Là đến cho tôi ánh sáng ư...? Nhưng tôi không cần.” Sau đó siết chặt trong tay, bóp nát.

Thứ ánh sáng hắn khát khao chỉ có một.

Vì thế một đêm mùa hạ, dưới bầu trời đầy sao, hai thiếu niên một trước một sau chậm rãi đi trên con đường nhỏ vắng người, còn kẻ theo sau ấy – như đang âm thầm bảo vệ người yêu.

27. Chương 27

Edit: Thổ

Đang bước theo Cao Dung, Phùng Tâm Kha chợt trông thấy Lưu Quế Lệ từ xa xa đứng ngóng, vì vậy hắn lách mình nép sau góc tường, không đi tiếp nữa. Nhìn bóng lưng của hai mẹ con ngày càng xa, đợi đến khi bọn họ mất hút thì Phùng Tâm Kha mới xoay người rẽ sang hướng khác. Màn đêm trải dài trên đường, ánh đèn vàng hắt hiu trên người hắn tạo thành một chiếc bóng đồ dài, vừa cô đơn lại vừa âm u.

“A...” Phùng Tâm Kha nhướn mày, ngón trở lắc lư xoay tròn chùm chìa khóa, bước chân cũng chậm rãi hơn. Dường như trên thế giới này nào có nhiều người *thành thật* cam chịu thiệt thòi như vậy, ơn phải trả ơn, oán phải báo oán.

Rầm một tiếng, chùm chìa khóa đột nhiên đập vào mặt người đằng sau khiến y phát ra tiếng thét, đau đến rên rĩ. Y mất đà ngã nhào xuống đất, động tĩnh trong đêm tối càng thêm rõ ràng.

Phùng Tâm Kha nheo mắt nhìn Tống Văn, hắn nhẹ nhàng hỏi bằng giọng: “Theo tao để trả thù sao?”

Tống Văn đưa tay ôm một bên mặt bị đau, trong tay còn nắm chặt một cây sắt to. Như là bị Phùng Tâm Kha chọc tức, y sấn đến gần, vung cây sắt đánh về phía Phùng Tâm Kha.

Phùng Tâm Kha đưa tay đỡ, cây sắt đánh thẳng vào người hắn. Hắn kêu lên rồi ngã xuống đất.

“Phùng Tâm Kha, mày nghĩ rằng mày có thể uy hiếp tao?” Tống Văn lấy điện thoại trong túi quần ra huơ huơ. “Mày và Cao Dung làm gì ở trường tao đều chụp được, nếu không muốn xấu mặt thì ngoan ngoan làm con chó cho tao.” Dứt lời lại vung chân đá Phùng Tâm Kha một cái.

“Thế hả?” Hắn cúi đầu, tóc vàng trên trán rũ xuống gương mặt thon gầy, tinh xảo như bóng ma. Hắn bò dậy từ mặt đất, nương theo ánh đèn nhợt nhạt nhìn Tống Văn. “Thật xin lỗi, lớp phó học tập.”

Tống Văn dùng cây sắt chọc chọc bả vai hắn: “Tao biết mày thích Cao Dung, nhưng tao cũng thích, tao muốn chơi cậu ta trên giường.” Trên mặt y mang theo ý cười khiêu khích. “Mày đem cậu ta giao cho tao thì chuyện này bỏ qua, bằng không mày biết hậu quả rồi đó.”

“Còn ảnh không?” Phùng Tâm Kha đến gần một bước, vươn tay ra trước mặt Tống Văn. “Ảnh trong điện thoại sẽ không xóa chứ?”

“Phùng Tầm Kha, mày đúng là ngây thơ m...” Khóe miệng Tống Văn còn chưa kịp giấu một nụ cười nhạt báng thì y đã thấy mu bàn tay đau điếng, sau đó cây sắt bị Phùng Tầm Kha giật mất, ‘bốp’ một tiếng, trên lưng một mảng đau nhói.

Tống Văn rên lên, y lùi về sau vài bước, Phùng Tầm Kha chỉ đánh một gậy cũng rút tay về. Hắn kéo cây sắt trên mặt đất phát ra những âm thanh ‘két két’, trong đầu bất giác liên tưởng về hậu quả của từng hành vi.

Tống Văn lần nữa lùi về sau, y trừng mắt cảnh giác nhìn đối phương, sau đó bàn tay to của y luồn vào túi quần như lục lọi cái gì. Xét về đánh nhau y thừa biết mình không phải đối thủ của Phùng Tầm Kha, cho nên vào thời điểm trọng yếu y cũng còn phương án đặc biệt khác.

Phùng Tầm Kha nhìn động tác của Tống Văn, dường như hắn chợt nghĩ đến điều gì hay ho. Khóe môi hắn cong lên, đôi mắt xanh lan tràn mùi máu trong phần khích.

Khoảng cách của Tống Văn kẻ đối diện rất gần, vì vậy y đột ngột rút ra một lưỡi dao bén ngót cửa vào mu bàn tay của Phùng Tầm Kha. Sắc đỏ tươi diễm lệ liền bùng lên mang theo chút đau đớn nhảy lên từ mạch đập, Phùng Tầm Kha đưa tay, nghiêm túc quan sát dòng máu chảy xuôi dưới ánh đèn mờ nhạt, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Rồi hắn nhướn mắt nhìn Tống Văn đang hoảng hốt, mỉm cười hỏi y: “Có phải đến lượt tao?” Hắn đưa bàn tay tràn đầy máu tươi vào môi mình, bờ môi đỏ đã dấy một ít máu tươi ẩm áp, nét cười trong mắt như sóng cuộn ngoài biển khơi, càng lúc càng dữ dội.

Không chờ Tống Văn kịp phản ứng, cây sắt đã đánh vào con dao y cầm trên tay. ‘Leng keng’ hai tiếng, con dao rơi xuống đất, ngay sau đó là một đòn khác đập vào vai, như cố ý tránh đi phần đầu của Tống Văn. Tuy nhiên cú đánh mang đầy sát lực ập xuống như trời giáng, đánh đến lúc Tống Văn oằn người đau đớn vẫn không nường tay.

“Mày kêu cứu đi, nếu có thể thu hút người khác đến đây tao sẽ tha cho mày.” Phùng Tầm Kha khom người nhìn Tống Văn ngồi xồm trên đất. Hắn cong chân đập vào bả vai của Tống Văn. “Nhưng trước hết tao muốn phá nát điện thoại mày đã.” Dứt lời đá văng y, ngay lúc y chưa kịp bò dậy đã đến gần túm mạnh tóc, kéo đến trước mặt mình. Phùng Tầm Kha lấy điện thoại từ túi quần Tống Văn, lấy thẻ nhớ bên trong rồi trực tiếp bẻ gãy điện thoại làm đôi.

Giờ phút này Tống Văn đã không còn ý định báo thù nữa, mồ hôi y nường theo gương mặt chảy xuống. Nhân lúc Phùng Tầm Kha đang loay hoay với chiếc điện thoại, Tống Văn đột nhiên xô hắn ra rồi chạy trốn chết ra ngoài đường cái. Y không dám tưởng tượng nếu còn ở đây thì Phùng Tầm Kha sẽ làm gì với y kế tiếp, trong đầu Tống Văn chỉ có một chữ: Trốn!

Phùng Tầm Kha bật cười nhìn theo bóng lưng hoảng loạn chạy trốn của Tống Văn. Nhưng nét cười cũng dần tan đi, hắn vứt bỏ cây sắt trong tay, cầm theo một lưỡi dao nhọn hoắt, bước theo con mồi.

Tống Văn vừa chạy vừa ngoảnh đầu nhìn phía sau, mồ hôi ướt đẫm áo y. Phùng Tầm Kha vẫn chưa đuổi kịp, đằng trước cũng nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện của người khác khiến cục đá trong lòng y rơi

xuống, bước chân cũng thả chậm hơn. Nhưng ngay sau đó, một cánh tay thít chặt cổ y: “Tao sẽ tha cho mày à?” Thanh âm Phùng Tầm Kha lạnh buốt.

Tống Văn đột ngột vung khuỷu tay thúc mạnh vào bụng Phùng Tầm Kha, hắn bị đánh bất ngờ nên ngã xuống đất, lưỡi dao trong tay cũng văng một bên. Tống Văn nhân cơ hội này chộp lấy lưỡi dao, dí vào bụng Phùng Tầm Kha, hỏi: “Là ai tha cho ai?”

Nhưng vừa nói xong, Phùng Tầm Kha đột nhiên cầm lấy tay y kéo xuống, lưỡi dao đâm vào bụng hắn, trước mắt hiện lên một mảng đỏ tươi. Đối diện với một Tống Văn đang tràn đầy sợ hãi, Phùng Tầm Kha cười đến lạ lùng. Hắn khe khẽ nói: “Tội giết người phải bị bắt.”

“Á!” Một người phụ nữ vừa trông thấy bọn họ đã hét chói tai, tiếp theo mấy người đàn ông đi cùng cũng vội vàng chạy lên phía trước, đè chặt Tống Văn lại, hô to: “Báo cảnh sát! Báo cảnh sát ngay!”

“Cứu cháu, cứu cháu... Cháu ta muốn giết cháu, chú ơi...” Phùng Tầm Kha tỏ ra cực kỳ sợ hãi lời kéo quần áo người kia, không ngừng lẩm bẩm.

Tống Văn cuống cuống giải thích với bọn họ: “Là do nó... Chính nó tự đâm mình bị thương. Đừng báo cảnh sát, không thì tôi sẽ xong đời...”

Nhưng mà, ai sẽ tin y chứ? Y chính là thằng hư hỏng trẻ tuổi cầm dao tấn công người khác, mà kẻ nằm trên mặt đất chính là một thiếu niên với hơi thở thoi thóp, trên bụng tràn đầy máu tươi. Bởi trên đời này, đâu ai lấy tính mạng mình ra đùa giỡn?

28. Chương 28

Edit: Thỏ

Trường trung học phổ thông Dục Đức lớp 11/6 đã thiếu hai học sinh: Một là lớp phó học tập Tống Văn, một là Phùng Tầm Kha. Tuy sự tình còn chưa điều tra rõ ràng nhưng tin đồn đã phát tán khắp nơi.

Có người nói Phùng Tầm Kha giành nữ sinh mà Tống Văn thích, cho nên Tống Văn că giận dùng dao đâm Phùng Tầm Kha bị thương. Có người nói Phùng Tầm Kha và Tống Văn phụ trách mục báo cáo bảng của trường, hai người ý kiến bất đồng, lần trước bởi vì cãi nhau nên báo bảng cũng chưa xong, vì thế nảy sinh mâu thuẫn, ẩu đả lẫn nhau để trả thù.

Mà cũng có không ít người nói Phùng Tầm Kha dường như đã biết được bí mật gì đó ghê gớm của Tống Văn nên mới bị y cầm dao uy hiếp, kết quả có chuyện.

Tóm lại đủ loại thông tin, muôn hình vạn trạng, đoán già đoán non. Nhưng điều rõ ràng duy nhất chính là

Phùng Tầm Kha bị thương nằm viện, còn Tống Văn và gia đình vẫn đang ở đồn cảnh sát.

Cao Dung nhìn chỗ ngồi trống vắng của Phùng Tầm Kha, bút nắp nhựa trong tay càng lúc càng bị ấn mạnh (trước kia chưa có bút lò xo) phát ra vài tiếng ‘lạch cạch’; tuy rằng âm thanh không lớn nhưng vẫn làm tâm trạng Cao Dung trở nên hoang mang.

Phùng Tầm Kha... bị thương... Tưởng tượng đến điều này, Cao Dung bắt đầu đứng ngồi không yên. Cậu đặt tay lên tim mình, thì thào nói: “Phùng Tầm Kha, trăm ngàn lần cậu đừng xảy ra chuyện...”

Ở phòng bệnh, một viên cảnh sát đang lấy lời khai của cậu học sinh vừa tỉnh lại – tức Phùng Tầm Kha: “Hai em là bạn học, nhưng vì sao cậu ta đâm em bị thương?” – “Các em đã xảy ra chuyện gì?” – “Lúc ấy cậu ta muốn giết em hay vẫn cầm dao uy hiếp, do xô xát nên mới ngộ thương?”

Đối mặt với những vấn đề này, Phùng Tầm Kha chỉ liên tục lắc đầu, ánh mắt tràn đầy khiếp đảm. Tựa như hắn vẫn còn đang khựng hoảng tinh thần, ngay cả gương mặt cũng trắng toát, thoát trông vô cùng đáng thương.

Lúc này vị bác sĩ xử lý vết thương của Phùng Tầm Kha mới lên tiếng: “Cháu nó vừa tỉnh lại, hơn nữa lâm vào tình cảnh nguy hiểm, thân thể cũng còn yếu ớt, anh có hỏi cũng không được gì đâu.”

Đợi bác sĩ nói vào, viên cảnh sát mới gạt đầu quay sang Phùng Tầm Kha an ủi: “Đừng sợ, giờ em an toàn rồi, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Chờ khi em hồi phục tinh thần, muốn tường thuật sự việc thì gọi điện cho anh.” Nói xong y rút ra một chiếc bút ở túi áo, lại lấy trong cặp ra một tờ giấy, mặt trên viết số điện thoại của mình đưa cho Phùng Tầm Kha, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ kiểm tra xong xuôi miệng vết thương của hắn cũng để hắn nghỉ ngơi một mình. Phùng Tầm Kha nhìn bóng lưng bác sĩ đang xa dần, khe cúi đầu che giấu mắt xanh thăm thẳm, khóe miệng cong lên.

Đừng vội, từ từ cũng tới, hai con ruồi bọ Tống Văn và Phương Hằng phải được an táng bên nhau.

“Còn chưa chết?” Một giọng nói khàn khàn cay nghiệt vang lên từ ngoài cửa.

Phùng Tầm Kha ngẩng đầu: “Cháu không sao, bà ngoại.”

So với 10 năm trước Lâm Thuần đến bệnh viện tìm Phùng Tầm Kha thì lúc này bà ta càng già nua, tiêu tụy. Đôi mắt trũng sâu, tóc bạc trắng, giống như vừa trải qua một đợt bệnh nặng, cuộc sống cũng gần đất xa trời.

Bà ta lồm khồm đi tới Phùng Tầm Kha, cười khan một tiếng: “Ha ha, cũng phải, sao mà chết được. Mệnh

mày khác chết cha mẹ, kế tiếp là tao chết, sao có thể xảy ra chuyện gì...”

Ngay lúc Lâm Thuần đứng trước giường bệnh Phùng Tầm Kha, đôi con ngươi bỗng trở nên hung ác. Bà ta vung tay tát vào mặt cháu ngoại, hấn bị tát lật sang chỗ khác, tóc vàng gợn sóng cũng rũ theo.

“Còn không mau theo tao về nhà! Mày còn muốn tốn bao nhiêu tiền cho mày nữa?” Bà ta uất ức rầm rú.

“Cháu xin lỗi, đã làm ngoại nhọc lòng tiền thuốc men.” Phùng Tầm Kha đưa tay ôm lấy gương mặt vừa bị tát nóng rát, mắt xanh bình tĩnh nhìn Lâm Thuần. “Cháu xuất viện ngay.”

Đường như rất ghét phải nhìn đứa cháu của mình, bà ta chỉ xoay người nói: “Nếu mày hại chết con gái tao và mày cũng chết như thế thì tao mới vui vẻ.” Sau đó, bà ta bỏ đi.

Ý cười trên khóe môi Phùng Tầm Kha càng lúc càng lớn dần, vô cùng xinh đẹp. Nụ cười ấy rất rạng rỡ, đôi tay cũng dần siết chặt hơn.

Mặc kệ bác sĩ khuyên can, Lâm Thuần lập tức làm thủ tục xuất viện cho Phùng Tầm Kha. Miệng vết thương của hấn vẫn chưa lành, vì thế hấn hơi khom lưng, một tay ôm bụng, bước đi thong thả theo sau Lâm Thuần.

Ngay lúc bọn họ ra khỏi cửa bệnh viện đã nhìn thấy Cao Dung. Như là kẻ ướm mưa được nhìn thấy ánh mặt trời, đôi mắt xanh của Phùng Tầm Kha bỗng long lanh, sáng rọi. Hấn bước đến gần Cao Dung: “Dung Dung!”

Cao Dung nhìn tay hấn đang che lại vị trí vết thương, nét mặt hao gầy xanh xao, trong lòng cậu run lên từng cơn. Cậu toan muốn nói cái gì thì đã bị hấn giữ chặt tay, nếu không phải bên cạnh có bà ngoại thì hấn đã ôm cậu ngay rồi. Phùng Tầm Kha thì thảo với Cao Dung: “Dung Dung, chỗ này đau quá, mình rất đau...”

Nháy mắt hình ảnh hiện lên, một Phùng Tầm Kha thời thơ ấu bị thầy giáo phạt đứng dưới nắng trưa, hấn vừa lau nước mắt vừa nhìn cậu kêu lên: “Dung Dung, tôi khát.” Hệt như Phùng Tầm Kha năm tuổi ngày nào...

29. Chương 29: Ngoại Truyện: Kiếp Trước Đêm Tối Độc Hành

Trên đoạn đường vắng, dưới ánh đèn tối tăm, một thanh niên mặc trang phục màu đen tựa vào tường, ‘lách cách’ hai tiếng bật lửa, ngón tay thon gầy kẹp một điếu thuốc, dưới bóng đêm âm u bắt đầu ngửa cổ phả từng đợt khói.

Bằng vải màu đen quấn trên tay hấn càng tôn lên nước da trắng nõn. Hấn đội mũ hoodie, bởi vì bóng lưng ngược hướng ánh sáng nên vành mũ che khuất mặt, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét tinh xảo của cằm.

Một gã bợm nhậu uống say chéch choáng đi ngang nơi này, y nheo mắt, nhìn chàng thanh niên dưới ánh đèn đường, lớn tiếng hỏi: “Mày là ai.. Là ai hả?” Nói xong lại ừng ực nốc một ngụm rượu.

Chàng thanh niên đưa tay dụi tắt đầu thuốc, thản nhiên cởi bỏ vải đen, sau đó kéo mũ trùm xuống, lộ ra một mái tóc ánh kim và đôi mắt mang theo nét cười lạnh giá.

Bợm nhậu mơ màng nhìn người đang đi về hướng mình, vừa xinh đẹp lại tinh xảo, giống như tinh linh trong đêm tối. Y há miệng: “Xinh đẹp, thật xinh đẹp...” Nói xong bèn vươn tay muốn vỗ lấy người đối diện, nhưng bởi vì say tí bỉ cho nên chưa kịp chạm vào đã ngã lăn ra đất.

Chàng thanh niên mỉm cười: “Xem đêm nay tao có thể một dao xử mày hay không.” Hắn dùng vải đen buộc sau đầu che đôi mắt, sau đó từng bước chậm rãi đến gần bợm nhậu, con dao bén ngót xoay tròn trong tay.

Bợm nhậu say xỉn nằm trên đất nấc cục, y còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi dao đã đâm vào mắt y. “A A!” Bợm nhậu ôm mắt trái kêu lên thảm thiết.

“Hm, khê thôi.” Chàng thanh niên ngồi xổm trước mặt nạn nhân, nhẹ nhàng nói. “Đôi mắt, tao đoán đúng chưa?” Dứt lời, lưỡi dao rút ra từ hốc mắt bợm nhậu, để lại một dòng máu tươi đỏ chói.

“A a!” Bợm nhậu vốn đang say mềm, bởi vì động tác đột ngột của hắn mà thảm thiếu kêu lên, tiếng thét trong không gian càng thêm đau đớn, giữa đêm tối yên tĩnh lại càng thê lương.

Chàng thanh niên hơi nhăn mày, hắn mất kiên nhẫn đứng lên, đem con dao dính máu ném bên người bợm nhậu. “Cho mày một cơ hội giết tao.”

Bợm nhậu lúc này đã tỉnh táo hơn phân nửa, y theo bản năng cầm lấy con dao, vừa kêu cứu mạng vừa đâm về hướng chàng thanh niên. Không biết là không nhìn thấy hay do cố ý, chàng thanh niên tóc vàng vẫn không né tránh; ‘phập’ một tiếng đã bị đâm trúng.

Bợm nhậu sợ hãi lùi về sau vài bước, máu từ một bên mắt bị thương chảy ra khỏi hốc mắt, nương theo sườn mặt, tựa như một dòng sông máu. Gương mặt y khổ đau như ma quỷ.

“Giờ thì đến lượt tao.” Chàng thanh niên rút con dao trên người, rõ ràng đôi mắt bị che khuất nhưng lại có thể bước đến chỗ bợm nhậu một đường chuẩn xác. Hắn chậm rãi nói: “Mắt tao không thấy gì, tao cũng đã cho mày cơ hội. Địa ngục ở dưới cũng đừng trách tao.” Ngay lúc bợm nhậu toan xoay người bỏ trốn thì lưỡi dao đã cắm vào tim, sau đó rút ra lần nữa, lại đâm vào.

Bợm nhậu trợn trừng đôi mắt đầy kinh hãi, rồi thân thể y nhẹ nhàng đổ xuống không một tiếng động nào.

Chàng thanh niên gỡ mảnh vải xuống, cười nhạt: “Suýt thì hoàn hảo, không thể một dao trí mạng.” Hắn chà sát lưỡi dao đỏ ngòm. “Lại thêm một nhát, thật lãng phí.”

Hắn cũng không quan tâm miệng vết thương trên bụng đang thấm đẫm máu. Hắn khom người kéo thi thể bọm nhậu đi tới một hồ nước to ven đường.

‘Ầm’ một tiếng, thi thể bị chàng thanh niên đẩy xuống bên dưới.

Xử lý tốt hết thấy, vàng trán hắn đã rịn mồ hôi. Quần áo hắn vị máu làm ướt đẫm, hắn đưa tay ôm bụng, cong người.

“Anh... Anh không sao chứ?” Một giọng thanh niên trẻ tuổi từ phía sau vang lên.

Hắn cảnh giác trùm mũ lên, quay lưng về phía người nọ, che giấu lòng bàn tay và con dao dính đầy máu tươi. Hắn đang nghĩ mình có nên cắt đứt cổ của người này?

“Cần giúp chứ?” Người nọ lần nữa lên tiếng.

Đôi mắt xanh của hắn trở nên lạnh lẽo, con dao trong tay càng lúc càng siết chặt hơn. Nhưng ngay lúc muốn ra tay thì...

“Tôi đi đây, anh cũng nên trở về nhà sớm.” Theo sau là tiếng bước chân xa dần. Không hiểu vì sao chàng thanh niên muốn nhìn thấy dáng dấp của người nọ, vì thế ma xui quỷ khiến bèn đứng dậy đi theo.

Chàng thanh niên thấy đối phương đi vào một tiểu khu, nương theo ánh đèn điện sáng ngời, rốt cuộc hắn cũng thấy rõ mặt người nọ. Thanh tú, trắng trẻo, ngoại trừ hai điều đó ra không có gì đặc biệt; ngược lại chàng thanh niên lại lộ ra một nét cười vui sướng tận cùng, hắn cười khe khẽ: “Cao Dung, lâu lắm rồi...”

Mấy năm nay, hắn chưa từng quên lãng Cao Dung.

Như là đêm đen ma cà rồng gặp được thứ máu tươi thuần khiết nhất, chàng thanh niên vươn bàn tay dính đầy chất lỏng đỏ chói, chạm khẽ môi mình, cũng âm thầm nhớ kỹ nơi đây.

Nay gặp được bạn cũ, có phải hắn nên tặng lễ vật hay không? Vậy thì hắn sẽ tặng Cao Dung năm mạng người, đến lượt Cao Dung trả lễ chỉ cần một đầu người là đủ.

Bởi vì hắn nhớ tới nụ hôn lạnh băng của mình rơi trên môi bạn học khi còn thơ bé... Ở trong mơ, dáng vẻ lúc đang say giấc...

Chỉ có cái chết mới là vĩnh hằng.

30. Chương 30

Edit: Thỏ

“Mẹ nó, thật ghê tởm, thế mà tao lại học cùng lớp với một thằng đồng tính luyến ái!”

“Hai nam sinh hôn môi kìa! Phùng Tầm Kha đều có ảnh chụp của bọn họ, chẳng trách Tống Văn đâm cậu ấy bị thương. Đúng là biến thái mà!”

“Đâu chỉ hôn môi, nghe nói còn có ảnh ghê tởm hơn. Thật không ngờ lớp phó học tập có thành tích tốt và tính tình phóng khoáng lại cùng Phương Hằng ẻo lả kẻ lớp yêu nhau, nghĩ tới đã thấy nổi da gà!”

Lớp 11/6, mấy bạn học bàn tán xôn xao, chẳng đến khi chủ nhiệm đi vào lớp trừng mắt với bọn họ thì ai nấy mới bắt đầu im mồm.

Hơn một tuần sau, sự việc đã lan truyền khắp trường: Phùng Tầm Kha và Tống Văn vì báo bảng này sinh mâu thuẫn, có lẽ vì cố ý trả thù nên Phùng Tầm Kha phát hiện Tống Văn và Phương Hằng quen nhau, hơn nữa còn chụp được ảnh. Mà Tống Văn không muốn người khác biết chuyện bèn dùng dao đe dọa Phùng Tầm Kha, kết quả có biến.

Tống Văn còn một tháng nữa đủ 18 tuổi, tuy rằng không chịu trách nhiệm trước pháp luật nhưng cha mẹ y vẫn khó mà tin đứa con trai của họ lại là tên biến thái, hơn nữa suýt chút trở thành tội phạm giết người. Vừa khiếp sợ vừa thương tâm, gia đình đã đưa y vào bệnh viện để trị liệu tinh thần.

Phương Hằng cũng bị nhà trường cho thôi học, cha mẹ nó tránh việc nó bị người khác chỉ trích gièm pha nên đã gấp gáp chuyển nhà, chẳng biết chuyển đi đâu.

Phùng Tầm Kha nằm trên giường, đưa ngón tay bấm điện thoại. Hắn thản nhiên lật ảnh chụp phía dưới, hơi nhú mày cười châm biếm: “Ha, thú vị ghê.”

Lần trước lấy điện thoại và thẻ nhớ của Tống Văn, không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn. Thằng ngu Tống Văn này thế mà lại lưu trữ không ít ảnh chụp của nó và Phương Hằng, đủ các thể loại.

Lúc cha mẹ Tống Văn tìm tới, Phùng Tầm Kha thành thật đem ‘chứng cứ’ ra nói dối trơn tru. Hắn bảo không đưa cho cảnh sát xem không phải vì có chuyện khó nói, nhưng hắn đang không biết giải thích làm sao với những bức ảnh riêng tư này. Đối với cảnh sát, hắn đưa cho họ một bức ảnh Tống Văn và Phương Hằng hôn môi, sắc mặt trắng bệch và sợ hãi nói: “Bởi vì em thù vặt nên chụp lén, kết quả bị Tống Văn ác ý trả thù.”

Những việc này đúng là kết thúc nhưng cũng không kết thúc, hắn còn rửa ảnh ra gửi cho cha mẹ Phương

Hằng, như vậy có tính là niềm vui bất ngờ không?

Nghĩ xong hết, Phùng Tầm Kha gãi trán mỉm cười. Mắt xanh cong cong, nhìn qua vừa tinh khiết, vừa mỹ lệ.

Phùng Tầm Kha bước xuống giường, chậm rãi đứng lên. Trên bụng vẫn còn băng gạc, nước da trắng trở lại càng thêm trắng. Hắn tựa người trước bậu cửa, nhìn mặt trời có chút chói chang. A, hắn đã nằm nhà suốt ba tuần nay, giờ muốn đến trường học, bởi vì hắn nhớ Dung Dung.

Cao Dung quay đầu nhìn chỗ ngồi trống rỗng, tâm trí rối bời. Cậu không biết Phùng Tầm Kha sẽ tới hay không, cũng không biết thân thể hắn thế nào, có tiếp tục điều trị hay đã xảy ra chuyện? Vì sao lâu như thế hắn vẫn chưa đi học? Tuy rằng cậu muốn ghé thăm, nhưng vừa chuyển đến thành phố này cũng chẳng biết nhà hắn ở đâu, chỉ có thể ngốc nghếch lo lắng.

“Phùng Tầm Kha!” Một người bạn ngồi trước đột nhiên reo lên. Ngay lập tức cả lớp quay đầu nhìn, mọi ánh mắt đổ dồn về cái người trông-có-vẻ-như-không-sao-cả.

Cao Dung cũng ngẩng lên, tầm mắt bọn họ giao nhau tức khắc. Biểu cảm vốn thờ ơ bỗng trở thành tươi cười sáng lạn, hắn nghiêng đầu, làm khẩu hình miệng với Cao Dung: Dung Dung, mình ổn.

Cục đá trong lòng như rơi xuống, Cao Dung nhìn Phùng Tầm Kha như đã rất lâu không nở nụ cười, và cậu đã mỉm cười với hắn. Hơn nữa, đáy lòng cậu đau đớn, xót xa... Tuy rằng hắn bảo không sao, nhưng nước da tái nhợt và dáng vẻ hao gầy, cả gương mặt cũng gầy hơn một chút.

Phùng Tầm Kha ngồi vào chỗ của mình, ngay lúc hắn vừa ngồi xuống, miệng vết thương như nhẹ vỡ ra. Hắn mím môi, nhưng lại tỏ ra không có việc gì, ánh mắt tò mò xung quanh nhìn chằm chằm vào hắn. Phùng Tầm Kha như mất, nhìn thẳng về phía ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của người kia.

Trần Nguyệt thấy Phùng Tầm Kha nhìn mình, bỗng cúi đầu, vành tai hơi ửng đỏ.

Phùng Tầm Kha chống cằm cảm thấy nhàm chán nên đã dời ánh mắt đi, ngón tay thon dài cố ý gõ trên bàn. Hắn quan sát chỗ trống bên cạnh Cao Dung, vừa rồi tâm trạng bực mình vì kiểu nhìn đăm đăm của Trần Nguyệt cũng đã tan thành mây khói, lộ ra mảnh trời quang.

Hết thấy như mong muốn của hắn, tiết một chủ nhiệm đã đổi chỗ cho Cao Dung và Phùng Tầm Kha ngồi cùng. Như vậy, Cao Dung lại là bạn cùng bàn của Phùng Tầm Kha.

Phùng Tầm Kha cười tủm tỉm: “Dung Dung, chúng ta ngồi chung đây.”

Đôi mắt xanh híp lại khiến Cao Dung cảm thấy hấn như một chú cáo gian manh. Cáo á? Cao Dung không biết ra sao, chỉ thấy cách hình dung này có chút buồn cười, vì thế nhẹ nhàng cười rộ.

Phùng Tầm Kha nghiêng người, đôi mắt tuy nhìn bảng đen nhưng thì thầm với Cao Dung bên cạnh: “Dung Dung cười rộ lên rất đáng yêu.”

“Cậu đúng là cáo gian xảo.” Cao Dung phụ họa bằng cách đưa hai tay làm móng vuốt cào cào, chắc bởi vì người trước mặt cậu đi học khiến cậu rất vui nên cũng chuyện trò thân thiết với hấn ngay lớp học.

“Cáo ư?” Phùng Tầm Kha quay đầu, khó hiểu.

Cao Dung gật gật đầu: “Đúng đó, cậu cười rộ lên quá gian xảo...” Nhưng lời còn chưa nói xong, một viên phấn đã bay vào trán cậu. Cô dạy Toán trừng cậu một cái, sau đó lấy viên khác gõ gõ lên bảng. “Chuyện gì các trò làm tôi cũng biết hết, mau tập trung học cho tôi.”

Mấy học sinh ngồi cạnh cũng cười hì hì.

Cao Dung đỏ mặt, nhìn Phùng Tầm Kha đã sớm ngồi nghiêm túc nhìn bảng đen, cực kỳ giống con ngoan trò giỏi. Nét cười trong mắt hấn lóe lên như ánh dương sáng ngời khiến sắc thái lạnh băng của đôi con người cũng trở nên hiền hòa hơn.

“Dung Dung đáng yêu ghê.” Thừa dịp giáo viên quay lưng trong chớp nhoáng, Phùng Tầm Kha đã ghé vào tai Cao Dung, vừa cười vừa nhẹ nhàng nói.

.

Đúng vậy, rất đáng yêu... Đáng yêu đến nỗi tôi vẫn luôn muốn đem em giam giữ cho riêng mình, Dung Dung của tôi...

31. Chương 31

Edit: Thỏ

Bởi vì Phùng Tầm Kha vắng mặt 3 tuần nên thân là bạn cùng bàn, Cao Dung tự nhiên phải gách vác nhiệm vụ phổ cập kiến thức cho hấn. Nhưng Cao Dung khó mà tưởng tượng một Phùng Tầm Kha rõ ràng thông minh như thế lại nghe thế nào cũng không hiểu một đề toán vô cùng giản đơn, dễ hiểu. [*Tiểu Kha cố ý đó =))*]

Cao Dung mặt đỏ tai hồng giảng đi giảng lại mỗi một bài toán nhưng Phùng Tầm Kha vẫn không hiểu,

hắn còn chớp chớp đôi mắt xanh: “Hửm? Từ từ, chỗ này làm sao cơ?”

“Vừa rồi mình nói ở đây vẽ thêm đường tiếp tuyến, sau đó áp dụng công thức là được.” Cao Dung lần nữa vẽ một nét ở hình học kia. “Hiểu chưa?”

Phùng Tầm Kha nửa hiểu nửa không nghiêm túc nhìn trong giấy lát, lúc ngược mắt lên thì thấy Cao Dung vô cùng chờ đợi hắn hiểu bài, vì vậy mỉm cười gật đầu: “Đã hiểu.”

“Hiểu thật không đó? Vậy tiếp theo cậu làm sao?”

Phùng Tầm Kha cầm chiếc bút ghé đến gần mặt Cao Dung, vô sỉ nói: “Hôn mình một cái mình nói cho.”

Cao Dung giật lấy bút từ tay hắn, gõ đầu hắn mấy cái: “Phùng Tầm Kha, cậu muốn tức chết mình.”

Phùng Tầm Kha ngắm gương mặt hồng hồng của đối phương, trong đôi mắt đen nhánh kia ngập tràn hình ảnh của chính mình, nhìn không được bèn trêu cậu. “Nếu không... Cậu giảng một lần nữa đi? Mình còn chưa hiểu lắm.”

“Mình lặp lại lần nữa cậu phải nghe cho tốt, trời sắp tối rồi mà cậu còn chưa giải ra.” Cao Dung tuy rằng muốn tỏ ra tức giận nhưng mỗi khi như thế đều bị Phùng Tầm Kha quấy rối.

Lẳng nhẳng lúc sau, vẫn là thỏa hiệp.

Mà Phùng Tầm Kha cũng ý vào ‘tính tốt’ của Cao Dung, bắt nạt một chút lại một chút.

Buổi chiều tan trường chỉ còn mỗi hai người. Vốn dĩ có năm đề toán nhưng nói gần 2 tiếng đồng hồ, Phùng Tầm Kha nửa hiểu nửa không mà viết ra giấy.

Hắn chống cằm, bộ dáng nhàn nhã. Hắn đưa tay giúp Cao Dung xước tóc rũ trước trán, cười bảo rằng: “Giờ chỉ có mình và Dung Dung ở bên nhau, cảm giác thật tuyệt.”

Cao Dung thấy dáng vẻ nhàn hạ của hắn, còn mình thì cuống cuống lên, chỉ thở dài một bần: “Mình giảng kiểu gì cậu cũng không lọt vào tai, cảm giác thật tệ.”

“Dung Dung dạy sai phương pháp nên mình không hiểu.”

“Ồ?” Cao Dung kỳ quái nhìn Phùng Tầm Kha.

Phùng Tầm Kha kéo Cao Dung: “Bởi vì cậu ngồi quá xa mình.” Gương mặt hắn dần dần liền kề với cậu.

“Chỉ có thật gần, thật gần mới có thể nghe thấu những gì cậu giảng cho, ví như thế này.” Môi hắn dán lên vành tai Cao Dung. “Dung Dung nói cái gì mình cũng hoàn toàn hiểu.”

Hơi thở ấm áp phả bên tai khiến Cao Dung rụt cổ, cậu theo bản năng muốn né thân mình nhưng đôi tay hắn đã đè bờ vai của cậu: “Lúc mình không đi học, có phải Dung Dung rất lo lắng không?”

Bởi vì Phùng Tầm Kha quá gần nên Cao Dung càng lúc càng gấp gáp, trên thực tế, chỉ cần đối mặt với Phùng Tầm Kha thì cậu sẽ luôn bối rối không biết làm sao. “Đương nhiên lo lắng. Mà... cậu đừng gần mình như vậy.”

“Nhớ mình không?” Tay hắn mơn trớn mặt Cao Dung. “Mấy ngày qua mình nhớ Dung Dung lắm.”

Đôi mắt xanh nghiêm túc nhìn vào đôi mắt Cao Dung, mang theo ý tình ái muội và sự bình tĩnh cực kỳ khiến Cao Dung gật đầu vô thức: “Mình vẫn luôn nhớ cậu.” Đợi đến khi giạt mình Cao Dung còn định giải thích. “Nhớ theo kiểu bạn bè...”

Lời còn chưa dứt, môi Phùng Tầm Kha đã khê chạm vào môi Cao Dung. “Tơ vương lẫn nhau, là mình bồi thường cậu hay cậu bồi thường mình?”

Áp lực trên môi cũng dần mạnh thêm, tay Cao Dung đặt trước vòm ngực hắn, cậu toan muốn đẩy ra nhưng càng bị hôn thì càng mềm nhũn, cậu bấy giờ cũng không đủ sức để trốn tránh hắn nữa. Ngoài ra Phùng Tầm Kha vẫn đang bị thương, dù thế nào Cao Dung cũng chẳng dám dùng hết sức.

“Bảo bối, anh yêu em.” Thanh âm trầm thấp của Phùng Tầm Kha vang bên tai Cao Dung, giống như tiếng sấm hung hãn và mưa phùn lất phất, dội vào đại não, thấm sâu đáy lòng.

Bàn tay đẩy trước ngực Phùng Tầm Kha cũng dần buông lỏng, Cao Dung run rẩy hàng mi, nhắm nghiền hai mắt, chỉ cảm thấy đôi môi ấm áp càng nồng. Hơi thở tươi mát của đối phương len vào khoang miệng, hòa tan nơi đầu lưỡi...

32. Chương 32

Edit: Thỏ

Cao Dung có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ hơi thở đối phương, cơ thể cậu khê run, bàn tay đang ôm bên eo cậu cũng vuốt ve nồng cháy.

Cao Dung hé mắt, nghiêng đầu đi, đôi môi tách rời, trên gương mặt trắng nõn kia cũng giăng đầy mây đỏ.

“Dung Dung?” Đôi mắt Phùng Tầm Kha mê man còn ngập trong tình ái, giọng nói cũng có chút khàn khàn. Hắn đưa tay sờ trán mặt Cao Dung, cọ trán mình vào trán cậu. “Dung Dung, chúng ta ở bên nhau, được không?”

Da mặt Cao Dung càng lúc càng nóng, nửa câu không nói thành lời. Rõ ràng chỉ cần đáp ‘không’ là ổn, nhưng cậu chỉ cụp mắt, tránh né đôi mắt xanh mang theo hơi nước.

Phùng Tầm Kha hơi nghiêng mặt, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi người thương, thì thào nói: “Dung Dung, ở cạnh mình, mình yêu cậu, mình yêu cậu...” Chất giọng mềm mại nỉ non khiến tim Cao Dung muốn nhảy lên tới cổ.

Cùng hắn bên nhau, là ý gì? Như là cặp đôi yêu nhau, không phải bạn? Có thể ôm nhau, hôn môi, có thể thủy chung và bảo vệ, Phùng Tầm Kha muốn như thế sao? Muốn cùng mình như thế sao?

Cao Dung thấy rất loạn, giọng cậu cũng run rẩy hơn: “Phùng Tầm Kha, mình...” Vốn là cự tuyệt, nhưng khi nhìn đôi mắt cong cong tràn ngập ý cười, đầu óc cậu đột nhiên trống rỗng. Rồi cậu vô thức gật đầu, nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Câu nói kia khiến Phùng Tầm Kha có hơi sửng sốt, dường như không thể tin nổi. Đôi mắt hắn trở nên thăm sâu, lặng lẽ nhìn Cao Dung giây lát. “Dung Dung, đồng ý đúng không?”

Không đợi Cao Dung trả lời, Phùng Tầm Kha đã vươn tay ôm siết Cao Dung vào trong ngực. “Không cho đổi ý, nếu đổi ý cũng vô dụng, mình nghe thấy rồi, hiện tại chúng mình đã ở bên nhau.”

Mang theo vui mừng và kích động nên hắn ôm Cao Dung rất chặt, rất lớn, thậm chí khiến Cao Dung cảm thấy thật đau. Nhưng Cao Dung không đẩy hắn ra, chỉ đem mặt vùi vào vai hắn, chính cậu cũng thừa biết đây là một quyết định điên cuồng.

Vì sao lại đồng ý?

Mà tương lai sẽ ra sao? Cậu không muốn suy nghĩ, cậu chỉ biết rằng từ khi còn bé xíu, cậu đã không cự tuyệt nổi Phùng Tầm Kha...

Sau khi đồng ý cùng Phùng Tầm Kha ở bên nhau, hai người giống như rơi vào tuần trăng mật. Đặc biệt là Phùng Tầm Kha luôn tận dụng mọi thời cơ để sờ một chút, hôn một chút với Cao Dung.

Bấy giờ Cao Dung sẽ lo lắng bị người khác phát hiện, sẽ giận dỗi không thèm quan tâm hắn, khi đó Phùng Tầm Kha sẽ lập tức tỏ ra đáng thương lẻo đẻo theo sau, cầu hòa gọi: “Dung Dung, Dung Dung...”

Cao Dung quay lưng về phía hắn, cảm thấy buồn cười. Một Phùng Tầm Kha hay mè nheo, làm nũng thật sự quá đáng yêu.

Không chỉ thế, giờ Toán Phùng Tầm Kha một tay chống cằm, cũng không thèm nghe giảng, cứ ngốc nghếch nhìn chăm chặp Cao Dung. Cậu bị hắn nhìn đến mắt tự nhiên, đang định bảo đừng nhìn nữa thì ‘cộp’ một tiếng, phấn trắng bay thẳng vào trán Phùng Tầm Kha.

Cô dạy Toán nổi danh với chiêu ‘Nhất dương chỉ’, có sở thích dùng phấn ném người, hơn nữa bách phát bách trúng. “Phùng Tầm Kha, trò ngồi nhìn mãi trò Cao Dung làm chi? Mặt trò ấy nở hoa chắc? Lên đây giải bài!”

Phùng Tầm Kha vừa rồi không nghe giảng, lúc này cũng hơi thộn ra. Nhưng nếu là người khác rơi vào hoàn cảnh này đã luống cuống, tuy nhiên tố chất tâm lý của hắn rất tốt, hắn vô cùng thản nhiên đi lên bục giảng, chỉ mỗi Cao Dung thừa biết hắn chẳng có chữ nào trong đầu.

Cao Dung hơi sốt ruột, bởi vì cô dạy Toán còn có thói quen gọi người lên bảng giải đề, mà bọn học sinh cấp ba giải đề không được cũng cảm thấy ảnh hưởng tới vấn đề sĩ diện, có thể dùng bốn chữ hình dung: ‘vô cùng nhục nhã’. Vì thế mỗi lần cô giáo muốn tìm ‘vật hi sinh’ thì các bạn đồng loạt cúi đầu siêu thấp, hận không thể đào một cái hố rồi cắm đầu xuống luôn.

Bọn học sinh thấy Phùng Tầm Kha lên bảng thì vừa bàn tán, vừa len lén cười.

Phùng Tầm Kha mặt không đổi sắc cầm lấy một viên phấn, nghiêm túc nhìn mấy công thức cô giáo viết trên bảng đen, sau đó bắt đầu làm bài, chỉ chốc sau đã hoàn thành bài giải.

Cô dạy Toán đứng một bên gật gù: “Tuy rằng không đúng quá trình nhưng kết quả thì đúng.”

Cao Dung ngồi dưới cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu cũng không ngờ Phùng Tầm Kha chỉ nhìn mấy công thức thôi mà đã tìm ra đáp án; nhưng lúc cậu kèm hắn học thì hắn lại không biết làm luôn...

Phùng Tầm Kha trở lại chỗ ngồi, nhìn Cao Dung chớp mắt. Cao Dung cảm thấy trên tay lan tỏa sự ấm áp, Phùng Tầm Kha vòng một tay xuống găm bàn, nắm chặt tay Cao Dung, khẽ hỏi: “Chồng em vừa rồi không mất mặt đi?”

Cao Dung nghe hắn nói vậy vừa tức vừa buồn cười, cô dạy Toán lại quắc mắt nhìn về phí bên đây, Cao Dung sợ tới mức muốn nhanh chóng rút tay về nhưng Phùng Tầm Kha đã nắm thật chặt. Hắn nghiêm túc nhìn bảng đen, bộ dáng như một học sinh hiếu học.

Cao Dung hết cách đành tựa người vào hắn. Mặc dù có chút hồi hộp nhưng cũng đưa một tay khác che lại khóe môi, giấu đi nụ cười tủm tỉm.

Thì ra ở cạnh Phùng Tầm Kha thật sự rất vui...

Giờ ra chơi, Phùng Tầm Kha kéo Cao Dung ra ngoài. Ở một bờ tường không có ai, Phùng Tầm Kha liền ôm chầm Cao Dung, đầu liên tục cọ cọ trên cổ cậu. Tóc gọn vàng khiến cậu thấy ngứa ngứa, hấn chột bảo: “Không muốn học nữa, muốn ôm Dung Dung.”

Cao Dung vuốt tóc Phùng Tầm Kha: “Ngứa quá, mau đứng lên, mau vào học.”

“Hôn anh một cái.” Phùng Tầm Kha ngẩng đầu kề sát mặt Cao Dung. “Hôn anh rồi anh sẽ tránh ra.”

Cao Dung đưa tay véo má Phùng Tầm Kha. Tuy không véo mạnh nhưng cũng làm mặt hấn ửng hồng, bởi lẽ làn da kia quá trắng. Một gương mặt đẹp đột nhiên có hai vệt hồng hồng, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng thương; vì vậy Cao Dung nhất thời mềm lòng, hé môi áp lên môi Phùng Tầm Kha.

“Hôn cái nữa.” Phùng Tầm Kha được đằng chân lân đằng đầu.

Cao Dung quay đi: “Không hôn, muốn vào học.”

“A... Hôn một cái, chỉ một cái thôi, chúng ta sẽ đi học.” Phùng Tầm Kha cọ đầu trên vai Cao Dung, chớp chớp đôi mắt to màu xanh, vô lại làm nũng.

Cao Dung hết cách, chột chột mặt Phùng Tầm Kha rồi hôn chụt lên, sau đó vội vàng đẩy hấn ra, bỏ chạy. Cậu thừa biết nếu mình đứng đây, Phùng Tầm Kha chắc chắn sẽ yêu cầu ‘hôn thêm một cái.’

Nhìn bóng lưng Cao Dung xa dần, Phùng Tầm Kha xoa môi, mắt xanh ý cười tràn ngập. Cho đến khi bóng dáng Cao Dung mất hút, hấn mới quay người đi. Vừa rồi nụ cười rạng rỡ bỗng thay thế bằng nét mặt lạnh lùng, hấn nhìn về hướng nữ sinh đang nấp sau gốc cây: “Bạn Trần Nguyệt, xem đủ chứ?”

Sắc mặt nhỏ trắng bệch: “Hai cậu...”

Phùng Tầm Kha gật đầu, chậm rãi đi tới Trần Nguyệt. Đôi mắt xanh ngày càng trầm xuống, Trần Nguyệt bị ánh nhìn đẹp đẽ mang theo sự đáng sợ đóng đinh tại chỗ. Còn một bước tới gần, Phùng Tầm Kha chột khom lưng, thì thào nói: “Cậu sẽ không nói ai biết đâu? Đừng tổn thương Dung Dung đấy.” Rồi hấn đứng thẳng. “Nếu không, vì Dung Dung chuyện gì tôi cũng dám làm.”

Không biết vì sao rõ ràng nhược điểm của Phùng Tầm Kha bị Trần Nguyệt nắm trong tay nhưng Trần Nguyệt dường như bị hấn tóm lấy nhược điểm, gắt gao uy hiếp khiến nhỏ phải ngơ ngác gật đầu.

Phùng Tầm Kha cười lạnh, lách người sang một bên: “Vào học thôi bạn Trần Nguyệt.” Sau đó liền tránh ra.

33. Chương 33

Edit: Thỏ

Kỳ thực Phùng Tầm Kha cũng không thích học lắm, ngồi trong lớp ngoại trừ thộn mắt nhìn Cao Dung thì chính là ngủ; tóc mái tương đối dài, lúc cúi đầu sẽ hoàn toàn che khuất đôi mắt.

Nhiều lần Cao Dung gõ đầu hắn, bảo hắn phải nghe giảng bài, tuy nhiên hắn đã biện minh: “Mình đang nghe, chỉ là tóc mái quá dài, che tầm mắt.” Hắn nói rất hợp lý hợp tình nhưng bộ dạng ngáy ngủ kia đã làm mất đi sự thuyết phục.

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn, Cao Dung mượn bạn nữ bàn trước một sợi dây thun, sau đó đưa cho Phùng Tầm Kha: “Cột tóc mái cậu lên sẽ thấy rõ.” Cậu nhại theo bộ dáng của Phùng Tầm Kha, một tay chống cằm cười tủm tỉm nhìn Phùng Tầm Kha.

Phùng Tầm Kha vươn tay nắm lấy mu bàn tay Cao Dung, nhanh chóng đưa đến bên môi, hôn một cái. Hắn trả lời: “Dung Dung thích là được.”

Cao Dung hoảng hốt, vội nhìn bốn phía xung quanh. Phát hiện trong lớp không ai nhìn thấy hành động này thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Phùng Tầm Kha cũng rất nghe lời, hắn buộc tóc mái xước ra sau, kiểu tóc như vậy nếu đối với nam sinh khác thì chắc chắn xúc phạm người nhìn, nhưng đối với Phùng Tầm Kha, nếu cảm thán câu ‘thiếu niên đẹp như tranh vẽ’ cũng không nói quá.

Da trắng như tuyết, tóc vàng mắt xanh, đôi con ngươi mang theo ý cười lúc ngắm Cao Dung, tựa như tràn đầy xuân sắc, vô hạn thâm tình.

“Cậu đúng là...” Cao Dung ngơ ngẩn nhìn Phùng Tầm Kha. Cậu vô thức đưa tay muốn sờ mặt hắn, nhưng lập tức ngừng, ngược lại còn tỏ ra tiếc nuối. “Tại sao vẫn không xấu đi, thật làm người ta khó chịu.”

Phùng Tầm Kha đang ngồi yên bỗng kéo tay Cao Dung, ghé sát vào cậu: “Dung Dung mới đáng yêu nhất.” Như là nghĩ tới chuyện gì, Phùng Tầm Kha chợt cười khe khẽ, hắn hơi huých huých bả vai Cao Dung, thì thầm. “Bảo bối.”

Cao Dung ngay từ đầu không nghe rõ bèn đến gần hơn: “Sao cơ?”

“Bảo bối, Dung Dung là bảo bối của mình.” Nụ cười bí mật và hơi thở ấm áp phả vào tai Cao Dung khiến mặt cậu đỏ bừng, cậu hơi nghiêng đầu sang chỗ khác: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Lúc này một giọng nữ dịu dàng vang lên: “Phùng Tầm Kha, bài kiểm tra của cậu.”

Phùng Tầm Kha nhận lấy bài kiểm tra, là bài trắc nghiệm vừa làm hôm qua.

Trần Nguyệt càng nhìn Phùng Tầm Kha thì nhỏ càng e thẹn vô cùng, mặt nhỏ ửng hồng, đang muốn nói gì đó nhưng Phùng Tầm Kha lập tức ngoảnh đi khiến bao lời chưa nói ra hóa thành câm lặng.

Bài kiểm tra Cao Dung cán mốc 125 điểm. Cậu nhìn sang Phùng Tầm Kha chỉ thấy hần quay tròn chiếc bút: “Dung Dung, cậu phải an ủi mình.” Theo sau là 65 điểm đỏ tươi.

Tuy rằng Phùng Tầm Kha nói thế nhưng một chút đau lòng trên gương mặt đều không có. “Dung Dung phải giúp mình sửa hết lỗi sai.” Rồi hần còn buồn bã thở dài, “Điểm thấp thế này thật tổn thương lòng tự trọng.”

Thiếu niên tóc vàng tỏ ra u sầu, tóc mái buộc cao hoàn toàn lộ ra một gương mặt tinh xảo, xinh đẹp. Hần ngơ ngẩn nhìn bài kiểm tra khiến nhiều nữ sinh ngồi đằng trước liên tiếp quay đầu, thầm cảm thán Phùng Tầm Kha thật đẹp. Không kể tính cách ra sao, nhưng giây phút này ở trong mắt nữ sinh hần đều trở nên vô cùng tốt đẹp.

Cao Dung quan sát bộ dạng lười biếng của Phùng Tầm Kha, đang tự hỏi nên nói thế nào; rốt cuộc nghĩ tới nghĩ lui cũng bèn hạ giọng: “Chiều nay mình kèm cậu ôn bài, cậu phải thành thật đó.”

Phùng Tầm Kha chớp mắt giao hoạt: “Dung Dung có thể ‘không thành thật’ với mình.”

Cao Dung cầm bút gõ gõ đầu hần, trong lòng thầm mắng ‘quỷ dê xồm.’

Mà Trần Nguyệt đứng chết lặng nhìn Cao Dung và Phùng Tầm Kha, nhỏ cắn cắn môi sau đó quay đi.

Giữa trưa oi ả, đám thiếu niên tràn đầy nhựa sống không tránh khỏi việc ẩu đả cãi nhau trong lớp. ‘Rầm’ một tiếng, cốc nước nóng của nữ sinh đằng sau đã đổ lên lưng Cao Dung, rơi xuống đất.

Thoạt đầu Cao Dung vẫn chưa biết chuyện gì, nhưng cảm giác nóng rát khiến cậu lập tức nhồm lên, cũng không biết ai hô to ‘mau đưa cậu ta xuống phòng y tế.’ Lời còn chưa nói xong, Phùng Tầm Kha đã kéo Cao Dung chạy ra ngoài.

May mắn phòng y tế không xa, thầy y tế cũng nhanh chóng xử lý vết bỏng. Phùng Tầm Kha ngồi một bên nhìn đến nôn nóng, hần ngồi xồm dưới đất nắm tay Cao Dung: “Đau lắm phải không?”

Cao Dung nhìn đôi mắt đỏ hoe của Phùng Tầm Kha, vội lắc đầu: “Không đau, không đau lắm.” Rồi lại còn bông đùa, “Đúng là tai bay vạ gió nhỉ.”

Thầy y tế xử lý vết thương cho Cao Dung bỗng nói với Phùng Tầm Kha: “Em vào học đi, chốc nữa bạn em mới xong được.”

Phùng Tầm Kha không đếm xỉa giáo viên, chỉ lặp lại câu hỏi: “Dung Dung, đau lắm không?”

Hắn biết hỏi vậy cũng bằng thừa, nhưng lúc này không nói gì, không làm gì sẽ khiến sự sốt ruột trong lòng trào dâng như núi lửa, bất chợt bùng lên.

Thầy y tế bị làm lơ rõ ràng mất hứng, lần nữa háng giọng: “Em vào học trước đi, chuông reo rồi.”

Cao Dung nhanh chóng đẩy Phùng Tầm Kha: “Cậu đi học mau, mình không đau!”

Phùng Tầm Kha đứng lên, hắn cúi đầu, mắt xanh nhìn Cao Dung trong lặng lẽ. “Dung Dung”, Hắn thì thào nói, sau đó đưa tay vuốt ve mặt cậu rồi bỏ ra ngoài.

Phùng Tầm Kha đi rồi, Cao Dung xấu hổ mỉm cười với thầy y tế. Tuy rằng ông ta cảm thấy tình huống rất quái dị nhưng vẫn không nói gì.

Nhưng Cao Dung không ngờ tới, Phùng Tầm Kha trở lại lớp học không để nghe giảng mà đi thẳng đến chỗ một người bạn vừa đùa giỡn trong đám nhốn nháo kia, vung chân đạp vào người cậu ta.

Hành động kịch liệt như vậy khiến bạn bè trong lớp khiếp sợ hét lên, ngay lúc nam sinh kia còn chưa bò dậy, Phùng Tầm Kha đã xốc chiếc ghế ném bay về phía một nam sinh khác, thẳng đến khi chiếc ghế nện vào mặt đối phương thì máu mũi đã tuôn trào.

Một Phùng Tầm Kha tàn nhẫn và trầm mặc, nét xinh đẹp, u buồn, nét tinh xảo, nụ cười hàm chứa yêu thương, giờ phút này đều lẫn vào hư vô, tan trong tiếng hét sợ hãi của bọn con gái...

34. Chương 34: Ngoại Truyện: Nụ Hôn Bác Sĩ

Không biết bởi vì công việc mà ngồi quá lâu, Cao Dung cảm thấy eo đau gần chết. Cậu đấm đấm eo, lúc này nghe nữ y tá gọi: “Cao Dung.”

Cao Dung nhanh chóng đứng lên, đi vào.

Bên trong dùng màn hình phân cách hai gian, y tá đưa Cao Dung vào trong màn: “Mời anh nằm sắp xuống.”

Cao Dung ngoan ngoãn ngã vào giường, cậu tò mò nhìn xung quanh: “Bác sĩ đâu?”

“Anh đợi tí, bác sĩ sẽ đến ngay.” Y tá nói xong bèn vén màn bước ra, sau đó lại kéo màn lại, rời khỏi phòng.

Cao Dung cảm thấy kỳ quái, cậu chỉ bị đau lưng chứ đâu bị trĩ mà lại làm ăn kín mít như vậy. Tuy nhiên cậu không suy nghĩ nhiều, có lẽ gần đây thực sự quá mệt mỏi. Cậu ghé vào giường có hương thuốc sát trùng, bất giác hạ mi mắt, mơ màng sắp ngủ.

‘Cạch’ một tiếng, cửa bị đóng. Sau đó có người nhẹ nhàng bước chậm rãi về phía Cao Dung.

“Phì.” Người nọ thấy dáng vẻ mơ màng của Cao Dung, khẽ cười, sau đó vươn bàn tay thon dài trắng trẻo mơn trớn sườn eo cậu. Tay đối phương rất lạnh lẽo, lại dùng lực nhẹ nhàng vuốt ve khiến Cao Dung vốn sợ ngứa phải bình tĩnh giác. Ngay lúc cậu sắp quay đầu, người nọ trầm thấp bảo: “Nằm yên, tôi đang kiểm tra cơ thể em.”

“Bác sĩ sao?” Cao Dung lần nữa ngoan ngoãn nằm trên giường. “Tôi sợ ngứa nên anh dùng lực một chút, như vậy tốt hơn.”

Bác sĩ mỉm cười: “Thế này ư?” Lực đè trên eo mạnh hơn lần trước.

Cao Dung giật giật thân mình: “Mạnh hơn nữa. Bác sĩ, không hiểu vì sao gần đây tôi rất đau lưng, nghiêm trọng nhất là không đứng thẳng nổi.”

“Nơi này sao?” Bác sĩ nhấn sườn eo của cậu.

“A... Hình như không phải.” Cao Dung vươn tay ra sau muốn tự mình tìm kiếm, bác sĩ đột ngột cầm tay cậu. “Đừng nhúc nhích, để tôi tìm.”

Sau đó, một bàn tay khác của hắn dờ rộng phạm vi vuốt ve trên lưng Cao Dung, một bên dịu dàng hỏi: “Ở đây?”

“Ở sườn eo đó!! Đủ rồi bác sĩ, tìm được rồi!” Cao Dung vội la lên.

“Phải không? Nhưng tôi cảm thấy chưa tìm được. Để tìm lần nữa xem...” Bàn tay hắn trườn xuống dưới, cách lớp vải mơn trớn cánh mông Cao Dung, động tác mang theo ý vị sắc tình; còn người đang trị đòn kia cũng cảm thấy có điều gì không đúng.

Cao Dung sợ tới mức nhảy nhồm, nhưng cơ thể thoang thoang mùi thuốc sát trùng đằng sau đột ngột áp sát người cậu. “Tôi còn chưa bắt đầu trị, tại sao em muốn đi?”

Mà tay bác sĩ lại trượt dưới thân Cao Dung, dùng lực nâng cơ thể cậu lên một chút. ‘Lách cách’ hai tiếng, thắt lưng bị cởi bỏ trong sự thảng thốt của người kia; bàn tay thon dài lập tức luồn vào, chậm rãi sờ mó.

“Um...” Cao Dung rên rỉ thành tiếng, bác sĩ... hần... hần, Cao Dung sợ hãi quay đầu, chỉ thấy một thanh niên với dung mạo tinh xảo tuyệt đẹp đang cong mắt cười nhìn cậu.

“Dung Dung.”

Thanh niên cởi mắt kính, đôi mắt xanh hiền hòa như nước hồ thu, khẽ lay động, lại chan chứa ái tình. Hắn ghé sát vào Cao Dung, cắn lên vành tai ửng hồng xinh xắn. “Có lẽ bởi vì mỗi đêm anh đều—” Hắn cười ái muội, giọng nói cũng ngâm nga, “Mạnh mẽ *muốn* em như thế, cho nên eo em mới bị đau...”

Cao Dung mặt đỏ tai hồng, còn chưa đợi cậu mắng vài câu, chàng thanh niên đã lấp kín đôi môi cậu, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt chui vào khoang miệng Cao Dung, cùng nhau quấn quýt.

Lúc Cao Dung bị đối phương áp trực diện xuống giường, cậu chỉ đành nhắm lại đôi mắt, bất đắc dĩ mắng: Quỷ dê xồm Phùng Tầm Kha!

35. Chương 35

Edit: Thổ

Cao Dung hỏi bạn cùng lớp chỗ ở của Phùng Tầm Kha, một đường quanh co, lúc này cậu đứng trước cửa nhà hắn, gơ tay gõ ‘cốc cốc’ vài tiếng.

Phùng Tầm Kha kích động đánh người, kết quả bị trường cho thôi học một tháng, hôm nay là ngày thứ hai Phùng Tầm Kha không đến lớp.

Ngày hôm đó Cao Dung vừa được xử lý xong vết thương đang chuẩn bị rời khỏi phòng y tế, vừa ra cửa đã đụng phải mấy bạn học ôm lấy hai bạn nam chạy vào trong. Cậu toan hỏi chuyện gì xảy ra thì một nam sinh đã gào lên: “Phùng Tầm Kha như phát điên vậy, cậu ta suýt chút đánh chết người!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cao Dung trống rỗng, cậu vội vàng quay về lớp nhưng cặp sách Phùng Tầm Kha cũng chẳng thấy đâu. Hắn đã về nhà.

Nghĩ đến thất thần cũng là lúc cửa mở, tay Cao Dung gơ ở không trung.

Trước mặt cậu là chàng thiếu niên mặc sơ mi trắng, tóc ánh kim có chút rối bời, thật giống như vừa ngủ dậy, mắt cũng hơi híp.

Bốn mắt giao nhau trong một phút giây, Phùng Tầm Kha đã nắm chặt cổ tay Cao Dung kéo vào nhà.

“Dung Dung, sao cậu lại đến đây?” Phùng Tầm Kha trợn to đôi con ngươi xanh lam, trong giọng nói không hề che giấu niềm vui sướng. Còn không đợi Cao Dung trả lời, hắn đã vòng tay ôm siết Cao Dung. “Dung Dung, mình vui ghê.”

Cao Dung bị hấn làm cho hoảng sợ, vội vuốt ve cánh tay đối phương: “Đừng nghịch, thả mình xuống đất.”

Phùng Tầm Kha như nghĩ đến chuyện gì bèn thả Cao Dung xuống, nhưng cũng đột ngột bế thốc Cao Dung đặt lên ghế salon. Hấn vén áo cậu từ đằng sau, lộ ra tấm lưng trắng nõn.

Phùng Tầm Kha nhăn mày nhìn chỗ bị bỏng đằng sau nổi lên một ít phỏng rộp. “Cái lỗ đáng chết này!”

Cao Dung luống cuống đẩy Phùng Tầm Kha, sửa sang quần áo. Đối diện với biểu tình bất mãn kia, Cao Dung bèn đưa tay sờ sờ mặt bạn trai, bất đắc dĩ nói: “Cậu thật là, đánh nhau bị nghỉ học một tháng...”

“Khụ khụ.” Giọng ho khan từ ngoài cửa vang lên, Lâm Thuần cầm theo một ít hoa quả trong tay về. Ánh mắt vẫn đục của bà ta rơi trên người Cao Dung tựa như một chiếc đinh sắc bén, hùng hổ dọa người, khiến người khác không biết làm sao.

Cao Dung nhanh chóng đứng dậy mỉm cười với bà ta, bởi vì lễ phép nên cũng học theo Phùng Tầm Kha gọi: “Bà.”

Nhưng Lâm Thuần đột nhiên trừng Cao Dung thật gắt gỏng. Bà ta ‘hừ’ một tiếng, sau đó bỏ vào phòng. Lúc Cao Dung đang luống cuống trước sự cư xử lạnh nhạt kia thì Phùng Tầm Kha đã kéo tay cậu: “Dung Dung, theo mình.”

Đi vào phòng của Phùng Tầm Kha, nhìn chần còn bừa bộn trên giường cậu cũng biết hấn vừa tỉnh giấc mới đây.

“Dung Dung.” Phùng Tầm Kha ôm lấy Cao Dung từ phía sau, đầu hấn tựa vào vai cậu, dáng vẻ hết sức vui mừng. “Dung Dung, Dung Dung...” Tựa như đang làm nũng.

Cao Dung dùng tay nắm lấy bàn tay đang ôm eo mình: “Cậu quá kích động, Phùng Tầm Kha.” Sau đó xoay người lại. “Bởi vì mình nên mới vậy đúng không?”

Trán Phùng Tầm Kha cọ vào trán Cao Dung: “Ai cũng không được tổn thương Dung Dung.”

Cao Dung thở dài, còn cố tình nhăn mặt: “Về sau cấm cậu đánh người. Dù thế nào cũng không được kích động. Lần này thôi học một tháng, lần sau thì? Là nghỉ học luôn, lần này đánh đập mũi người khác, nếu có lần sau?” Cậu càng nói càng giận, thật muốn tàn nhẫn cắn đau Phùng Tầm Kha để hấn biết nặng nhẹ.

Nghĩ như thế, Cao Dung chợt ngẩng lên cắn vào cằm Phùng Tầm Kha. Hấn bị hành động này của cậu làm cho bất ngờ, rồi hấn cong mắt cười thích chí, càng ôm chặt Cao Dung hơn.

Rốt cuộc Cao Dung không cắn nữa, ngược lại Phùng Tầm Kha vẫn chưa thấy thỏa lòng. “Dung Dung, tiếp tục đi, cắn nhiều lần mình càng nhớ kỹ.”

Cao Dung bị hấn chọc cho bật cười, bèn trốn thoát khỏi cái ôm của Phùng Tầm Kha: “Nhanh, lấy sách ra mình kèm cậu học.”

“Ồ?”

“Ồ cái gì mà cơ, không học bù cậu sẽ không thi đậu đại học, cậu không muốn học cùng trường đại học với mình à?”

Lời này vừa nói ra đã khiến Phùng Tầm Kha đành hoảng nghiêm chỉnh ôm một chồng sách giáo khoa to đùng đặt trên bàn học.

Mới vừa rồi tình thương mến thương thấm thiết, bây giờ đổi thành một kẻ nghiêm túc giảng bài, một kẻ nhúu mày, buồn ngủ ngời nghe.

Sau 30 phút, Phùng Tầm Kha chống đỡ không được nữa; hấn giương đôi mắt nhìn chăm chặp Cao Dung. Cậu nói hồi lâu bỗng phát hiện Phùng Tầm Kha không quan tâm, liền trừng hấn.

Phùng Tầm Kha mỉm cười: “Dung Dung, lên giường cho có không khí đi.”

Dứt lời, còn không đợi Cao Dung phản ứng hấn đã lôi kéo tay cậu đẩy lên giường. Cao Dung muốn đứng lên nhưng bị hấn đè xuống đệm, toàn bộ cơ thể đều áp trên người Cao Dung. Như là tránh chỗ bị thương sau lưng, Phùng Tầm Kha cũng hơi nhồm dầy. “Ngủ cùng Dung Dung rất vui.” Cả khuôn mặt hấn chôn trong hõm cổ Cao Dung, nhẹ nhàng hé môi cười.

Hơi thở nam tính bủa vây lấy Cao Dung, cậu vội vàng hỏi: “Làm gì đó?”

Phùng Tầm Kha đột ngột xoắn áo sơ mi của người bên dưới, Cao Dung còn chưa kịp ngăn cản thì hấn đã cúi đầu gặm cắn một bên ngực cậu, còn thè lưỡi liếm mút nụ hoa nhỏ.

Cao Dung bỗng rơi vào kích thích khiến cơ thể cậu run lên. “A...” Khóe môi tràn ra một tiếng kinh hô rên rỉ.

“Thật dễ nghe, Dung Dung rên rất dễ nghe.” Phùng Tầm Kha khàn khàn nói, đôi môi dờn khỏi đầu nhũ, chuyển qua môi Cao Dung.

36. Chương 36

Edit: Thỏ

Tay Cao Dung đặt trước ngực Phùng Tầm Kha, nhiệt độ nóng bỏng từ người hắn như đang thiêu đốt cậu, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên.

Ngay lúc Cao Dung đang rất hỗn độn, đột nhiên cơ thể bị xoay một cái, cậu còn chưa kịp thốt lên kinh ngạc thì cả người đã ngồi trên bụng Phùng Tầm Kha. “Cậu...” Lời chưa nói xong, câu chữ đã bị Phùng Tầm Kha nuốt lấy. Đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy lưỡi Cao Dung, vừa hung hăng vừa mãnh liệt, thẳng đến trong phòng vang lên tiếng mút mát của hôn môi.

Cao Dung đỏ bừng mặt, cậu không thể né tránh Phùng Tầm Kha. Tay hắn cố định sau gáy khiến cậu không giãy dụa được, chỉ có thể bị động thờ hồn hển đón nhận nụ hôn hoang dại này.

Mà một tay khác của Phùng Tầm Kha lại bắt đầu sờ trớn trên eo Cao Dung, dần dần luồn vào bên trong vạt áo, sau đó càn rỡ di chuyển đến trước ngực cậu, xoa nắn.

“Phùng...” Cao Dung nghiêng mặt áp vào vai Phùng Tầm Kha, căng thẳng thở dốc.

“Hửm?” Thanh âm hắn tràn đầy tình dục, lần nữa thè lưỡi hôn mặt Cao Dung, sau đó dùng ngón tay thon dài nâng cằm cậu lên, lần thứ hai hôn lên môi cậu. Bàn tay vuốt ve trước ngực đối phương cũng dời xuống dưới, ‘cạch’ một tiếng, thắt lưng cũng bị rút ra. Cao Dung cảm thấy trên eo buông lỏng, ngón tay lạnh lạnh của Phùng Tầm Kha len vào, hắn muốn xoa dục vọng của cậu.

Đầu Cao Dung nổ ầm một cái, nháy mắt ý thức tìm về ngay. Cậu đột ngột giữ tay Phùng Tầm Kha: “Không thể.”

Phùng Tầm Kha ngừng động tác, đôi con ngươi thắm xanh giờ phút này càng thêm thâm trầm, như là một biển sâu không đáy. Hắn nghiêng đầu thì thầm bên tai Cao Dung: “Dung Dung, anh...” Sau đó hắn ngồi thẳng một chút, Cao Dung bởi vì sự nóng bỏng dồn dập mà trở nên căng thẳng, luống cuống. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng thứ nóng rực của Phùng Tầm Kha, cũng biết nó rõ như thế nào.

Như là sợ Cao Dung trốn tránh, Phùng Tầm Kha ôm chặt lấy Cao Dung, khàn giọng nỉ non: “Anh muốn Dung Dung, rất muốn, rất muốn...”

‘Rất muốn’ này của hắn còn mang một tầng nghĩa khác. Cao Dung cũng không thể giả vờ không biết, bởi vì Phùng Tầm Kha đã trần trụi cho thấy sự ham muốn dục vọng của mình, điều này càng khiến Cao Dung căng thẳng hơn. Tuy rằng cậu đã đồng ý cùng Phùng Tầm Kha ở bên nhau, như người yêu, như nhân tình, nhưng đi đến bước cuối cùng cậu hoàn toàn chưa nghĩ tới, không, phải nói là chưa chuẩn bị xong.

“Phùng Tầm Kha.” Cao Dung lắc đầu. “Không thể.”

“Không thể sao?” Phùng Tầm Kha cắn xương quai xanh của Cao Dung, hơi thở ấm áp phả trên người cậu như khiến hõm vai càng nóng bỏng hơn.

“Không thể.” Tay cậu luồn vào mái tóc dày gọn sóng của Phùng Tầm Kha. “Không thể.” Cậu lẩm bẩm lặp lại, không biết đang từ chối Phùng Tầm Kha hay đang nhắc nhở chính mình.

Phùng Tầm Kha đột nhiên nắm lấy tay Cao Dung: “Vậy Dung Dung giúp anh một chút.” Dứt lời, tay Cao Dung nằm trong tay hắn, Phùng Tầm Kha cầm lấy mu bàn tay cậu, khiến năm ngón tay của cậu vững vàng nắm chặt thứ nóng rẫy của hắn.

“Dung Dung, Dung Dung...” Phùng Tầm Kha cầm tay Cao Dung, bắt đầu ma sát. Cao Dung dường như cảm nhận được thứ cứng rắn trong tay, mang theo nhiệt độ nóng bỏng phả vào lòng người...

Đôi con ngươi thăm xanh đẹp đẽ vì dục vọng nên có chút phiếm hồng, hai loại màu sắc đan xen khiến gương mặt tuyệt mỹ của Phùng Tầm Kha càng trở nên kinh tâm động phách, quyến rũ, lẳng lơ, khiến người ta không dứt được... Đôi mắt ấy lẳng lặng nhìn Cao Dung làm tim cậu run từng cơn. Cậu đưa một tay che mắt hắn, tay còn lại vẫn đang ma sát dâm mỹ. Tựa như một bên kiềm nén bình tĩnh, một bên khác đã sớm bị mê hoặc đến phóng túng...

Dùng tay che đôi mắt kia, Cao Dung có thể cảm nhận lông mi thật dài của hắn nhẹ nhàng quét qua lòng bàn tay mình. Rốt cuộc Cao Dung càng ngày càng không chịu được nữa, dần dần cúi đầu xuống cạo vào cầm Phùng Tầm Kha, mong manh thử dốc.

Không biết bao lâu, bàn tay đang ôm eo Cao Dung đột nhiên siết chặt, sau đó trên tay cậu tràn đầy chất lỏng ấm áp màu trắng.

“Bắn rồi...” Phùng Tầm Kha khàn khàn thông báo, tay hắn và tay Cao Dung vẫn không rời. Lòng bàn tay cả hai nháy mắt đều là một mảng sền sệt ẩm ướt, mang theo áy náy triền miên, dường như càng thêm kết chặt.

Cao Dung rút bàn tay đang che mắt Phùng Tầm Kha về. Bấy giờ cậu thấy Phùng Tầm Kha cười rạng rỡ, nhìn qua thuần khiết không thôi, nhưng rõ ràng hắn vừa mới... Thật đúng là ‘không thể trông mặt mà bắt hình dong’, tuy nghĩ như thế nhưng đáy lòng Cao Dung vẫn rung động. Cậu đến gần, khẽ hôn vào trán Phùng Tầm Kha. “Anh chàng xinh đẹp ơi, nếu còn lần sau nữa, e rằng mình cũng không từ chối cậu nữa.”

“Cho nên sau đó có thể ư? Dung Dung.” Phùng Tầm Kha làm nũng hôn lên môi đối phương.

Cao Dung không thẳng thắn trả lời, chỉ đẩy Phùng Tầm Kha một cái: “Trước hết để mình đứng lên.”

Phùng Tầm Kha ôm lấy eo Cao Dung, bộ dạng nếu không trả lời thì liệu chết không thả. “Có phải là được không? Dung Dung?”

Cao Dung còn chưa kịp nói năng thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng của Lâm Thuần: “Mở cửa, ở đó bao lâu rồi? Ăn cơm!”

Cao Dung giật mình, cuống quýt muốn bò dậy từ người Phùng Tầm Kha nhưng chẳng hiểu vì sao hấn khăng khăng không cho cậu rời khỏi, cười đến giảo hoạt thì thềm: “Dung Dung không trả lời mình sẽ không để cậu đi.”

Giờ khắc này Cao Dung không dám dây dưa thêm nữa, vì vậy liên tục nhỏ giọng đáp: “Được, được, cậu để mình tránh ra.”

Ngược lại Phùng Tầm Kha cũng rất nghe lời, lập tức buông tay, đôi mắt đẹp càng tăng thêm ý cười, cả người tinh thần cũng phấn chấn: “Lần sau sẽ không buông tha cậu.”

Sau khi rời khỏi giường, “Mình về đây, cậu...” Nhìn Phùng Tầm Kha cười thích thú, Cao Dung cảm thấy mình đang bị hấn ta trêu đùa, rốt cuộc không nói nữa, thay vào đó đưa tay gõ trán Phùng Tầm Kha. “Quá gian manh!”

Cửa mở, tâm trạng bình tĩnh, Cao Dung đã ra khỏi phòng ngủ Phùng Tầm Kha. Nhưng mặt cậu vẫn đang nóng lên, có làm sao cũng không mất đi hai vệt hồng trên má. Phùng Tầm Kha nhìn Cao Dung bỏ chạy trời chết, chợt sờ vào vùng trán vừa bị Cao Dung gõ, phì cười.

Làm sao đây, thật muốn giờ giờ phút phút ở cạnh Dung Dung...

Thế nhưng nét cười trong đáy mắt dần tan biến, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh băng, sắc bén.

Phùng Tầm Kha bước ra phòng khách nhìn người phá đám: “Bà ngoại chưa từng gọi cháu ăn cơm, hôm nay bỗng quan tâm như vậy.” Hấn đi đến trước mặt Lâm Thuần. “Cháu rất được bà ngoại yêu thương...”

Chát!

Lâm Thuần tát vào mặt Phùng Tầm Kha, bà ta hung ác nói: “Cái tên biến thái này!”

37. Chương 37

Edit: Thỏ

Buổi chiều sau khi tan học, giáo viên nhờ Cao Dung và Chu Nguyệt cùng sửa bài kiểm tra Toán số với thầy, mãi đến sắc trời sập tối nhiệm vụ mới hoàn thành.

Chu Nguyệt dắt xe đạp đi song song với Cao Dung: “Sao cậu không đạp xe?”

Cao Dung mỉm cười: “Nhà mình gần trường học.” Cậu vừa nói vừa chỉ về hướng mặt trời sắp lặn. “Cậu về đi, trời tối rồi.”

“Hay là cậu chở mình nha, lúc ngang nhà cậu thì dừng.”

“A?” Cao Dung có chút ngạc nhiên nhìn cô bạn.

Chu Nguyệt nghiêng đầu cười nói: “Bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa mình nhẹ lắm.”

Còn không đợi Cao Dung trả lời, xe đạp của nhỏ bỗng không đẩy được. Nhỏ khó hiểu ngược lên phía trước, bấy giờ mới phát hiện Phùng Tầm Kha đang đứng trước mặt bọn họ, một chân cong lên đạp vào bánh xe. “Đã muộn rồi, bạn Chu Nguyệt về nhà trước đi.”

Phùng Tầm Kha đeo mắt kính gọng vàng, hơi khom lưng nói với nhỏ như thế. Đằng sau kính mắt là đôi con ngươi lẳng lẳng nhìn Chu Nguyệt, ánh mắt toát nên sự lạnh băng khiến người khác không muốn ở gần.

Chu Nguyệt bị hấn quan sát chăm chăm, bất giác cơ thể trở nên lúng túng. Nhỏ miễn cưỡng cười: “Vậy mình đi đây.”

Phùng Tầm Kha rút chân về, Chu Nguyệt trèo lên xe đạp vội vàng bỏ đi. Mà Cao Dung chỉ hơi kinh ngạc, cậu không ngờ Phùng Tầm Kha lại đến trường, vì vậy giật khê cánh tay hấn: “Sao cậu lại đến đây?”

Phùng Tầm Kha ôm Cao Dung: “Đương nhiên nhớ Dung Dung.” Sau đó hấn kéo tay cậu. “Mình đưa Dung Dung về.”

Cao Dung nhìn xung quanh không có ai cũng mặc kệ hấn: “Nhà cậu xa trường, trời tối cậu về làm sao?”

“Mình đạp xe tới, về nhà vô tư.” Phùng Tầm Kha nắm nắm tay cậu. “Nhưng đưa Dung Dung về nhà chúng ta sẽ ở cùng nhau thêm một lát, như vậy tốt hơn.”

Cao Dung nhìn Phùng Tầm Kha đang cong mắt cười, đến gần hôn hấn một chút rồi cười bảo: “Tụi mình đi thôi.”

Hai cậu thiếu niên đi trên con đường nhỏ vắng người, tay đan chặt tay.

“Tại sao lại đeo kính?” Cao Dung ngoảnh mặt nhìn sang. Phùng Tầm Kha đeo kính trông vừa nhã nhặn vừa đẹp đẽ, lúc không nói lời nào càng lạnh đậm và thanh tao, một bộ từ chối người khác đến gần mình.

“Mình chờ Dung Dung suốt 3 tiếng đấy.”

“Hả?” Cao Dung nhất thời nghếch ra.

Phùng Tầm Kha dùng bước ôm lấy Cao Dung, dáng vẻ vô cùng tội nghiệp: “Mình chờ cậu trước lúc tan trường, bởi vì sợ không thấy cậu nên đeo kính nhìn cho rõ, nhưng mãi tan trường không thấy cậu đâu.” Nói xong hấn cách xa một chút, “Mình đi vào tìm thì thấy Dung Dung và Chu Nguyệt đang ríu rít trò chuyện với nhau, cậu mỉm cười với cô ta, nói thật là mình không vui tí nào.”

Nghĩ đến việc Phùng Tầm Kha đợi mình 3 tiếng đồng hồ, trong lòng Cao Dung có phần áy náy. Cậu nâng mặt Phùng Tầm Kha lên: “Vất vả rồi, cậu đừng tức giận.” Nói xong cũng dùng đầu cọ cọ cằm bạn trai.

Phùng Tầm Kha chỉ chỉ môi mình: “Xin lỗi như này mình mới chấp nhận.”

Cao Dung thấp hơn Phùng Tầm Kha, vì thế cậu nhón chân hôn lên môi hấn: “Uhm.”

Phùng Tầm Kha cố tình quay mặt đi, lắc đầu một cái: “Ít nhất 10 lần, chồng em không dễ dụ như vậy.”

Cao Dung biết hấn đang đồng đánh nhưng vẫn chiều theo. Cậu hôn hấn 10 lần, còn cố ý phát ra âm thanh ‘chụt chụt’. “Hết giận chưa?”

Phùng Tầm Kha cong cong đôi mắt xanh, lần thứ hai ôm chặt Cao Dung, bật cười thành tiếng: “Sao có thể đáng yêu như vậy? Dung Dung à...”

Cao Dung vuốt tóc Phùng Tầm Kha, cười khê: “Quý trẻ con.” Còn âm thầm cảm thán. “Sao cậu lại dễ nhìn như vậy.”

Sớm biết lời nói của quý dê xồm này đều có cạm bẫy nhưng cậu vẫn tình nguyện nhảy xuống. Dọc đường hai người cũng tiêu phí không ít thời gian, vì vậy trước khi trời tối đen cả hai cũng ráo riết đạp về, may mà nhà Cao Dung cách trường không xa lắm.

“Được rồi, mình đi đây.” Cao Dung sờ mặt Phùng Tầm Kha. “Cậu cũng nên trở về.”

Phùng Tầm Kha lắc đầu một cái: “Dung Dung đi trước, mình nhìn cậu rồi sẽ đi ngay.”

Cao Dung cười hỏi: “Sao vậy, không nở á?”

Phùng Tầm Kha lẳng lặng ngắm Cao Dung, sau đó hấn tựa đầu lên vai cậu, nhẹ nhàng nói: “Ừ, không nở, một chút cũng không đành.”

Cao Dung hơi ngẩn ra, rồi cậu vuốt ve tóc hấn: “Cũng không phải không gặp, ngày mai cậu có thể đến trường học tìm mình.”

Phùng Tầm Kha ngẩng lên, đôi con ngươi thường ngày vốn lạnh băng hoạt giao hoạt, giờ phút này lại trầm tĩnh như một đáy nước sâu, tràn đầy buồn bã...

Cao Dung nghiêng mặt, bất giác cảm thấy đau lòng. Cậu ngoảnh đầu vẫy tay với Phùng Tầm Kha: “Mình đi trước.” Chẳng biết vì sao lúc này tâm trạng cậu rất khó chịu, rõ ràng chỉ là tạm biệt thông thường và ngày mai sẽ còn gặp mặt, nhưng?

Cao Dung vừa đi vài bước, Phùng Tầm Kha đột nhiên gọi ‘Dung Dung’. Sau đó Cao Dung ngừng bước, Phùng Tầm Kha vội vã đuổi theo ôm chầm lấy cậu. “Lần nữa thôi.” Hắn vùi đầu vào hóm cổ Cao Dung, hồi lâu mới nói: “Ngày mai gặp nhau.” Hắn ngẩng lên, đôi con ngươi thắm xanh đang mỉm cười, dường như đã đem nỗi buồn lúc nãy trút sạch.

Cao Dung thấy hắn cười thì tâm trạng cũng vui vẻ hơn, cậu nói: “Ngày mai gặp!”

Bầu trời đã treo ánh trăng lười liềm, Cao Dung và hắn sau khi tạm biệt cậu cũng hối hả chạy về nhà. Cậu chợt lo lắng khi nghĩ đến mẹ. Nhưng vừa bước vào cửa, đang muốn gọi ‘mẹ’ thì cậu phát hiện ra có một người đang ngồi trên ghế salon, bà ta ngẩng đầu lên, người đó không ai khác ngoài Lâm Thuần – bà ngoại của Phùng Tầm Kha.

Tuy có chút khó hiểu về việc bà ngoại Phùng Tầm Kha tìm đến nhà mình nhưng Cao Dung vẫn lễ phép mỉm cười với bà ta, trong miệng còn chưa kịp gọi ‘bà’ thì sắc mặt Lưu Quế Lệ đã trắng toát, cô gần như quát vào mặt Cao Dung: “Dung Dung, con và Phùng Tầm Kha đã có chuyện gì!”

38. Chương 38

Edit: Thỏ

Sáng sớm thức dậy, Cao Dung xoa xoa đầu mình. Cậu thay đồng phục, đi đến trước cửa phòng Lưu Quế Lệ rồi đẩy ra: “Mẹ ơi.” Cao Dung gọi người đang nằm trên giường, nếu là mọi hôm, cô đã sớm thức dậy và chuẩn bị kỹ càng bữa sáng nóng hổi.

Má phải của Cao Dung rất sưng, cổ họng cũng gần như nhiễm trùng. Lần nữa gọi ‘mẹ’ chỉ cảm thấy gò má đau dữ dội.

Lưu Quế Lệ đột nhiên ngồi dậy từ giường, cô cầm gối giơ lên đập vào mặt Cao Dung, quát lớn: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ anh! Tôi không có đứa con biến thái này, anh rút ra ngoài cho tôi!”

Cao Dung nhìn Lưu Quế Lệ đang mất bình tĩnh, đầu dường như đau hơn. Giọng cậu khản đặc: “Mẹ, con đi học đây, mẹ nghỉ ngơi đi.”

Lúc cậu rời khỏi phòng có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẹ: “Tôi tạo nghiệt cái gì, vì sao Dung Dung của tôi lại biến thành như vậy...”

Cao Dung không muốn nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, đối mặt với ánh mắt hùng hổ đầy chất vấn của Lưu Quế Lệ và đôi con ngươi vẫn đục như nhìn thấu lòng người của Lâm Thuần, Cao Dung không thể nói dối.

“Con và Phùng Tầm Kha là đồng tình luyện ái sao?” Lưu Quế Lệ lắc lắc cánh tay Cao Dung, gần như điên cuồng gào thét. Cậu tránh không thoát nên cũng gật gật đầu: “Mẹ, con và cậu ấy quen nhau. Con...”

Cao Dung còn chưa nói hết câu, Lưu Quế Lệ đã tát vào mặt cậu: “Con học đâu ra cái tính này, con là nam, nó là nam, hai đứa đều là nam cả!”

Cao Dung muốn giải thích nhưng Lưu Quế Lệ đã liên tục tát vào đầu cậu: “Hôm nay mẹ đánh mày chết! Mẹ không cho mày học giỏi! Mẹ không cho mày học giỏi!” Rồi Lưu Quế Lệ giống như phát điên, liên tục tát con trai mình. Cao Dung không chống trả ngoài việc ôm đầu lùi về sau, cho đến đầu vầng mắt hoa, mũi cũng chảy máu Lưu Quế Lệ mới dừng tay lại.

Cô nhìn bàn tay nóng ran của mình, lại nhìn gương mặt sưng tấy của Cao Dung, máu đỏ đã rơi trên áo sơ mi trắng. Lưu Quế Lệ ôm mặt ngồi bệt dưới sàn nhà, khóc nức lên.

Lâm Thuần đứng một bên ‘hừ’ lạnh, sau đó lẹm khộm bỏ đi.

Cao Dung đeo khẩu trang xuống lầu. Lúc ra khỏi cửa cậu cố gắng cúi đầu xuống thấp, bởi vì mặt mũi sưng lên thành đầu heo trông rất khó coi. Cậu biết ngày ấy rồi sẽ đến, nhưng không ngờ đến nhanh như vậy.

Cậu và Phùng Tầm Kha sẽ ra sao? Bị phát hiện thì làm thế nào? Tuy đồng ý ở cạnh Phùng Tầm Kha không phải quyết định dứt khoát nhưng hai người đã rất vui vẻ.

Một cơn gió thoảng qua mang theo hương hoa quế mong manh, Cao Dung cảm thấy có chút lạnh lẽo. Rõ ràng mấy ngày trước khô hanh như vậy nhưng hôm nay đã thay đổi rồi. Mùa hè đã trôi qua ư?

Cao Dung ôm lấy cánh tay, đôi mắt cũng bắt đầu đau. Cậu dụi dụi mắt.

—— “Dung Dung.”

Cao Dung ngẩng lên thì thấy Phùng Tầm Kha đang đứng trước mặt. Ánh mắt hắn mang theo tơ máu và uế oải, dường như đã thức trắng cả đêm.

Phùng Tầm Kha đúng là cả đêm không ngủ, từ khi Lâm Thuần quay về cười độc địa nói: “Mẹ nó biết rồi, mày là thằng biến thái chuyên hại người khác thê thảm.” Phùng Tầm Kha liền xông ra ngoài, hắn chạy bộ

đến dưới nhà Cao Dung, đã nhiều lần muốn đi lên nhưng cuối cùng đành dần xuống. Hắn hiểu sự có mặt của mình sẽ khiến mọi thứ càng thêm gay go, vì thế cả đêm đều đứng dưới lầu đợi Cao Dung xuất hiện. (Thở: Con mù già, con mù già hhuuhuhuhuh)

Cao Dung không biết xảy ra chuyện gì, cậu muốn hỏi vì sao Phùng Tầm Kha ở đây nhưng lúc hé miệng, đôi mắt đau xót không thôi, dường như chỉ cần nói một câu cậu sẽ khóc nức nở.

Cao Dung bắt đắc dĩ cào tóc, làm sao đây? Rõ ràng không muốn khóc, cậu là con trai, chỉ bị đánh mấy cái làm sao khóc tức tưởi được. Nhưng thật sự càng cố kìm nén, càng không chịu nổi...

Phùng Tầm Kha đi theo Cao Dung. Hắn không nắm tay cậu nữa, hai người một trước một sau duy trì khoảng cách nhất định, cũng không ai bảo ai lời nào, chỉ lặng lẽ bước đi.

Lúc Phùng Tầm Kha đưa Cao Dung đến con đường nhỏ kia, hắn mới vươn tay nắm tay cậu, bàn tay lạnh lẽo hòa tan vào sự nhiệt độ lạnh lẽo của đối phương.

“Dung Dung.” Phùng Tầm Kha chạm vào lớp khẩu trang. “Để mình nhìn một chút.”

Cao Dung quay mặt đi, cậu lắc đầu, mơ hồ nói: “Xấu lắm, cậu sẽ hết hồn.” Muốn tỏ ra dừng dừng cười nói như không để tự trêu gương mặt mình, nhưng lúc nói ra cổ họng như nghẹn đắng, kiểu gì cũng không nói được.

Đôi mắt Phùng Tầm Kha dường như đỏ hơn, giọng nói cũng hơi thay đổi, mang theo âm tiết khàn khàn: “Để mình nhìn một chút.” Đôi tay hắn chạm vào vành tai Cao Dung.

Cậu kéo khẩu trang xuống: “Mặt sưng vù như đầu heo í, chắc bây giờ trông mình mất mặt lắm.” Cậu muốn cười, nhưng vết bầm ảnh hưởng đến miệng khiến cậu cảm thấy đau đớn không thôi. Cao Dung giấu mặt đi, cậu biết mình đang rất chật vật.

“Khá mất mặt phải không?”

Phùng Tầm Kha lắc đầu, hắn đưa tay ôm lấy Cao Dung: “Người nên mất mặt là mình, mình đã không bảo vệ Dung Dung cho tốt.”

Đôi mắt xanh ngày càng ửng đỏ, sau đó Cao Dung cảm nhận được một giọt ẩm áp lặn trên gáy, chảy dài vào bên trong áo khiến cơ thể cậu nóng đến nhói đau.

“Cũng không sao đâu.” Cao Dung không biết lời này đang tự an ủi mình hay an ủi Phùng Tầm Kha. “Thật không đau chút nào.” Cậu luôn nói không đau, chẳng qua là hơi xấu. Cậu muốn giảm bớt áp lực bầu không khí, nhưng Phùng Tầm Kha càng ôm chặt cậu hơn. Giọng hắn khàn khàn: “Đủ rồi Dung Dung, mình hiểu cả.”

Chỉ một câu này khiến tâm trạng căng thẳng của Cao Dung đã vỡ òa. Cảm xúc tràn lan, cậu há miệng, vùi mặt mình trên vai Phùng Tầm Kha, nức nở khóc: “Thật ra đau lắm.” Đôi mắt mờ như thấm ướt nước mắt trên vai người yêu.

Tay Phùng Tầm Kha đặt phía sau lưng Cao Dung, dần dần siết thành nắm đấm. Nhưng hắn nhanh chóng buông tay, lần nữa ôm choàng lấy eo cậu.

Lúc ngang qua tiểu khu Cao Dung sinh sống sẽ thấy một ngôi nhà cao tầng bị bỏ hoang. Nơi đó không ai ở, thỉnh thoảng sẽ có mấy người lạ mặt đứng bên trên, không biết là ngắm cảnh hay muốn tìm nơi yên tĩnh tạm thời.

Phùng Tầm Kha tựa vào vách tường loang lổ, hắn ở một chỗ cũ kỹ, tồi tàn như vậy càng tạo nên khoảng cách rõ ràng. Một thiếu niên tinh xảo như trong tranh với gương mặt quá sức rực rỡ hoàn toàn đối lập với tòa nhà xấu xí, đổ nát ngổn ngang. Mang theo nét buồn sâu kín, chàng thiếu niên rút điếu thuốc trên tay. Chẳng biết đang suy nghĩ gì mà cổ tay hắn lại buộc một sợi dây rất dài.

Rốt cuộc sắp xếp đầu vào đây, Phùng Tầm Kha ghé đầu ra cửa sổ, nhìn về phía tiểu khu của Cao Dung. Hắn bước từng bước nặng nề xuống cầu thang đổ nát, tựa như bá tước ma cà rồng rời khỏi lâu đài cổ kính của mình, không chỉ tàn nhẫn mà còn mỹ lệ.

Mặt khác, Lưu Quế Lệ gọi điện khóc với Cao Toàn Đức, bảo y mau chóng về ngay. Cô nói Cao Dung học theo thói xấu, nếu không quản sẽ bắt đầu sa đọa.

Nhưng Lưu Quế Lệ hoàn toàn không biết, ngôi nhà cô đang có người chậm rãi đến gần.

39. Chương 39

Edit: Thỏ

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Lưu Quế Lệ đang gọt rau củ trong bếp ngẩng gương mặt tiều tụy lên, cô không ngờ Cao Toàn Đức lại sớm trở về như vậy. Vì thế cô đưa tay chùi vào tạp dề, nhanh chóng đi mở cửa.

“Anh về...” Cửa vừa hé ra, lời còn chưa nói hết, Lưu Quế Lệ đã thấy thiếu niên tóc vàng đứng trước mặt mình, phút chốc sắc mặt cũng biến đổi.

“Dì, đã lâu không gặp.” Phùng Tầm Kha lễ phép chào cô. “Cháu vào trong được chứ?”

Lưu Quế Lệ nhìn cậu thiếu niên đã cao hơn mình không chỉ một cái đầu. Nhớ ngày đầu tiên gặp nó, nó chỉ nhỏ bé cao đến hông cô, nào ngờ đứa trẻ này không những lớn mà còn dạy hỏng Dung Dung; điều này vượt xa sự tức tối chính là oán hận. Cô hận đứa trẻ này khiến Dung Dung trở thành người biến thái yêu thích đàn ông.

Đúng, đều do nó! Do nó khiến Dung Dung nhiễm thói xấu, đều do nó làm cô khổ sở như vậy. Trước đây cô từng làm ở bệnh viện, cũng tận mắt chứng kiến một kẻ đồng tính mắc bệnh AIDS ốm yếu, gây trở xương trút hơi thở cuối cùng trong cơn quằn quại tại giường. Hội chứng đồng tính sẽ đẩy người khác vào con đường chết! Đó là sai lầm, làm sao cô có thể trở mắt nhìn Dung Dung bước chân vào hố sâu, cho dù phải liều mạng cô cũng phải kéo Dung Dung quay lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Quế Lệ bùng lên ngọn lửa lớn. Cô đẩy Phùng Tầm Kha, quát lên: “Không cho đến Dung Dung của tao, không cho đến nhà tao nữa. Mày còn đến tìm nữa tao sẽ mang Dung Dung đi xa, tránh khỏi thằng biến thái như mày!”

Phùng Tầm Kha mặc kệ Lưu Quế Lệ xô đẩy, nhưng khi nghe thấy cô bảo sẽ đưa Dung Dung đi xa, đôi mắt xanh kia bỗng kết thành một tầng băng mỏng: “Dì nói muốn đưa Dung Dung đi?” Hắn đá một đá vào cánh cửa.

Lưu Quế Lệ bị đôi mắt lạnh băng kia trừng đến hoảng hốt, cô nhìn Phùng Tầm Kha chậm rãi đến gần, mắt mở to: “Mày muốn làm gì?”

Phùng Tầm Kha đột ngột cười rộ lên: “Cháu chỉ muốn thảo luận với dì một chút.”

Thời điểm Cao Toàn Đức về tới nhà, y thở dài một bần. Y không biết nên đối mặt thế nào với người vợ tan nát cõi lòng vì con trai. Thông qua điện thoại, tiếng khóc tức tưởi của Lưu Quế Lệ khiến y hoảng hốt vô cùng, tuy rằng đối với việc Dung Dung thích con trai cũng khiến y khiếp sợ nhưng cũng không phản ứng mạnh như vợ mình.

Cao Toàn Đức đưa tay gõ cửa, đợi một lát cũng chẳng thấy ai ra đón. Nghĩ rằng Lưu Quế Lệ ra ngoài mua thức ăn, vì vậy bèn lấy chìa khóa mở cửa. Vừa vào đến nhà y đã nhận ra có điều gì không đúng, làm cảnh sát, trực giác y mách bảo bên trong có vấn đề.

Nhưng trước khi Cao Toàn Đức kịp phản ứng thì đã bị đánh một gậy vào đầu. Y hoa mắt, bốn phía cũng bắt đầu lảo đảo. Còn không đợi Cao Toàn Đức định thần lại, một ngày đã cầm gậy gỗ chèn họng của y, lòi vào trong kia.

Lúc Cao Toàn Đức hoàn toàn tỉnh táo, y phát hiện mình bị trói chặt trên ghế.

Cao Toàn Đức nhìn sang một bên mới thấy vợ mình cũng đang bị trói trên ghế: “Chuyện này... là sao?”

Ngồi đối diện bọn họ chính là một thiếu niên xinh đẹp tao nhã chống cằm: “Thưa dì và thưa chú, thật xin lỗi vì đã trói hai người.” Hắn dường như rất khổ sở. “Nhưng nếu không làm thế, hai người sẽ không đồng ý thảo luận với cháu đây.”

“Phùng Tầm Kha?” Cao Toàn Đức nhìn rõ thiếu niên trước mắt. “Cháu đang làm gì? Cháu biết làm thế phạm tội không?”

Phùng Tầm Kha khẽ lắc đầu: “Phạm tội hay không cháu nào để ý.” Hắn đứng lên, đi đến trước mặt đôi vợ chồng, khom người xuống. “Cháu chỉ quan tâm Dung Dung, cháu muốn ở cùng cậu ấy.”

“Không thể!” Lưu Quế Lệ đột nhiên kích động hét lên. “Tao sẽ không cho Dung Dung ở cùng mày, dù giá nào cũng không để mày bên cạnh con tao!”

Phùng Tầm Kha đột nhiên cười ha hả. Mặt hắn nghiêng nghiêng, ngón tay thon dài gõ trên vầng trán, dường như cảm thấy Lưu Quế Lệ đang mơ giữa ban ngày. “Dì muốn chia rẽ chúng cháu ư?” Phùng Tầm Kha đến gần cô, nụ cười trên môi cũng dần ngưng đọng. Hắn luồn ra sau ghế, chậm rãi giúp cô mở sợi dây thừng đang thít chặt ra, giọng nói vô cùng bình tĩnh. “Hay là giết cháu đi. Khi dì giết chết cháu rồi, cháu sẽ buông tay cậu ấy.”

Lưu Quế Lệ được cởi trói hoàn toàn, Phùng Tầm Kha đưa cho cô một con dao gọt trái cây bén ngọt. “Đâm vào đây.” Hắn chỉ ngay tim mình. “Chỉ cần nó còn đập, Dung Dung ở đâu cháu liền ở đó. Chỉ cần cháu còn sống một ngày, cháu sẽ không để cậu ấy rời xa. Kể cả đi bụi, trộm cướp, hay giết người... Cũng không sao hết. Chỉ cần có thể bên cạnh Dung Dung là đủ. Cho nên dì à, dì làm thế nào đây?”

Lưu Quế Lệ cảm thấy cả người ứa đẫm mồ hôi, cô không ngờ một cậu bé năm tuổi đẹp như búp bê luôn miệng gọi mình là ‘dì ơi’ nay trở nên vô cùng đáng sợ. Dung Dung muốn dây dưa với nó cả đời? Không thể! Lưu Quế Lệ run rẩy cầm con dao, cô không ngừng thở hổn hển, ngược lại Phùng Tầm Kha cong đôi mắt cười, từng bước tiến đến gần cô.

Cao Toàn Đức một bên sốt ruột kêu to: “Tiểu Lệ, đừng làm chuyện ngu ngốc! Không thể phạm pháp!” Y lo lắng đến nỗi muốn nhảy nhồm khỏi ghế, nhưng do bị trói quá chặt nên không thể thoát ra. Y quay sang Phùng Tầm Kha xoa dịu, “Tiểu Kha, có chuyện gì từ từ nói, cháu trước hết cởi trói cho chú đã!”

Áp lực quá lớn trong lòng khiến Lưu Quế Lệ hét ầm lên: “Tại sao mày không buông tha Dung Dung? Tại sao mày không buông tha nhà tao, tại sao chứ?!”

“Uhm, ngoại trừ chết, mãi mãi không có cách buông tha.” Phùng Tầm Kha hơi nghiêng đầu, gương mặt vừa đẹp đẽ vừa thuần khiết.”

Lưu Quế Lệ cầm con dao trong tay, tâm trạng càng thêm bất ổn. Cao Toàn Đức rống lên: “A Lệ! Bình tĩnh! Tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ! Gia đình mình sẽ tiêu tan, em phải bình tĩnh!” Dường như y kêu đến khản giọng. Một người đàn ông có tinh thần cứng rắn giờ phút này đôi mắt đỏ hoe, không ngừng giãy dụa trên ghế, nhưng thế nào vẫn bị trói chặt.

“Trời ơi!!” Con dao rơi xuống đất phát ra tiếng ‘leng keng’, Lưu Quế Lệ ngồi mọp dưới sàn nhà, ôm mặt khóc nức nở. “Tại sao?” Nàng luôn luôn hỏi. “Tại sao? Tại sao không tha cho chúng tôi...”

40. Chương 40

Edit: Thỏ

Phùng Tâm Kha ngồi xồm nhìn Lưu Quế Lệ dùng hai tay ôm đầu, ngữ khí hần bình thản như đang kể chuyện. “Cháu vẫn nhớ khi còn bé, chú và dì đưa cháu về nhà chăm sóc cho. Hai người là cha mẹ Dung Dung, cháu cũng không muốn thành ra như vậy.”

Lưu Quế Lệ ngẩng đầu, cô cầm lấy cánh tay của Phùng Tâm Kha, vội vàng nói: “Đúng vậy, Tiểu Kha nhớ hết tất cả sao? Nếu còn niệm chút tình xưa, dì mong cháu tách khỏi Dung Dung, xem như dì van cháu đó!”

“A, dì còn chưa hiểu.” Phùng Tâm Kha rút tay của mình đi, nhặt con dao gọt hoa quả lên, trầm thấp hỏi. “Chú hiểu chưa?”

Cao Toàn Đức gật đầu liên tục. Giờ phút này y chỉ muốn được cởi trói, còn chuyện tiếp theo giải quyết như thế nào tính sau. Tuy nhiên tâm trạng A Lệ vẫn đang bất ổn, tính cách Phùng Tâm Kha thì kỳ quái; tựa như hần không làm gì nhưng tức khắc sẽ làm gì ngay.

“Trước hết cháu thả chú ra đã, chuyện của bọn cháu... từ từ nói. Chúng ta cùng nhau nghĩ cách giải quyết...”

Phùng Tâm Kha lắc lắc con dao trong tay, cúi đầu dường như đang ngẫm nghĩ điều gì, trầm ngâm chốc lát. Sau đó hần nhẹ nhàng hỏi: “Giải quyết ư?” Phùng Tâm Kha nghiêng đầu mỉm cười với Cao Toàn Đức, “Được, giải quyết.”

“Cháu muốn Dung Dung, cháu yêu Dung Dung, cháu muốn chung sống với cậu ấy như quan hệ của chú và dì. Đời này kiếp này không ai có thể khiến cậu ấy rời xa cháu, ngay cả Dung Dung cũng không thể. Cháu ấy mà, cuộc đời này phải gắn bó với Dung Dung.”

Lời trực tiếp nói ra khiến Cao Toàn Đức có chút giật mình. Y cho rằng tình cảm bọn trẻ chỉ là những ảo giác, mộng lung; chẳng khi thấy thiếu niên trước mắt tuy rằng lời nói bình tĩnh không gợn sóng, nhưng đôi con ngươi thăm xanh cháy lên sự nghiêm túc vô hình, có lẽ, tình cảm hần đối với Dung Dung, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng đây chính là thứ tình yêu trong tưởng tượng của y – vừa nồng nhiệt, lại rất điên cuồng...

“Giải quyết làm sao? Điều khổ tâm của cháu chính là hành động ngăn cấm chúng cháu của dì, cho nên chuyện này giải quyết làm sao?”

Phùng Tầm Kha ngồi trên salon trong phòng khách, nét mặt thản nhiên nhìn Cao Toàn Đức và Lưu Quế Lệ đang khóc nức nở như đang chờ đợi một đáp án cuối cùng.

Lưu Quế Lệ khản giọng gào lên: “Không! Tao sẽ không đồng ý, Dung Dung và mày không thể ở bên nhau!”

Cao Toàn Đức há miệng đang muốn nói gì nhưng cũng không nói được. Phùng Tầm Kha lại rất rõ ràng, ngoại trừ đồng ý còn có phương pháp ‘giải quyết’ đặc biệt khác ư?

Phùng Tầm Kha xoa trán: “Thật cố chấp.” Hắn đá văng chiếc bàn trước mặt, lạnh nhạt đứng lên. Hắn ngang qua Lưu Quế Lệ, đóng sầm hai cửa sổ ban công, kéo rèm kín, tiếp theo đẩy bàn chặn lại cửa nhà.

“Mày định làm gì?” Lưu Quế Lệ đột nhiên bình tĩnh. Cô bò dậy từ dưới đất muốn ngăn cản Phùng Tầm Kha, thế nhưng hắn lạnh lùng đẩy cô ra, kéo thêm bàn ghế chặn ngay cửa, dường như muốn vây nhốt bọn họ.

Cao Toàn Đức nhảy bèn nghĩ thấy mùi nguy hiểm, y cuống quýt la lên: “A Lệ, mau cản nó!” Tiếp theo gào to với Phùng Tầm Kha. “Chú đồng ý cho hai đứa ở bên nhau!”

Phùng Tầm Kha hơi khựng lại.

Lưu Quế Lệ khó tin nhìn Cao Toàn Đức: “Anh điên rồi sao? Anh điên rồi sao?” Giọng điệu cô trở nên kịch liệt. “Em không đồng ý, dù chết cũng không! Đó là biến thái...”

Phùng Tầm Kha đột nhiên bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn. Hắn ôm trán tỏ ra khổ sở: “Chết cũng không chịu, đúng là hết cách mà.” Nụ cười trên mặt nhưng đáy mắt lạnh băng như trời đông giá rét.

Rét đến thấu xương.

Hắn lấy trong túi quần ra hộp diêm. “Dì có chết cũng không đồng ý, cháu có chết cũng không thể buông tay, như thế chỉ còn cách hủy diệt tất cả.”

Nói xong châm lửa, ném vào mảnh rèm nơi cửa sổ. Ngọn lửa đỏ au bắt đầu nhen nhóm, tuy nó bây giờ vẫn còn nhỏ bé nhưng mọi người trong phòng đều biết nó sẽ càng lúc lớn dần, càng lúc càng mãnh liệt, sau đó khói lửa mịt mù sẽ nuốt chửng họ trong đám cháy.

Lưu Quế Lệ hoảng hốt, cô gấp đến nỗi muốn cởi trói cho chồng mình. Nhưng nhìn đến ngọn lửa đang bùng lên, đầu óc cuống cuồng, muốn chạy đi lập lửa nhưng Phùng Tầm Kha đã tóm lấy. Sức mạnh của người phụ nữ kém xa chàng thiếu niên cho nên không thể phản kháng được.

“Buông tôi ra, tôi phải dập lửa!” Lưu Quế Lệ gào lên với Phùng Tầm Kha.

Đôi mắt hắc tối đen như mực, thản nhiên nói: “Vội cái gì, cháu chỉ đang thỏa mãn nguyện vọng của di thôi.”

Cao Toàn Đức thấy sự việc ngày càng hỏng bét nên y vội vàng hô to với Lưu Quế Lệ: “A Lệ, em đừng u mê không tỉnh. Mau đồng ý với nó đi, căn nhà sắp cháy rụi rồi...”

Cả người Lưu Quế Lệ run bần bật, cô nhìn Phùng Tầm Kha thong thả nhìn mình, dường như hẳn có bị ngọn lửa thiêu rụi cũng không quan tâm.

Ma quỷ! Nó là ma quỷ!

“A Lệ, nhanh lên! Em còn chần chừ chúng ta sẽ chết!” Cao Toàn Đức lần nữa sốt ruột gào lên.

Mắt thấy rèm kia đã cháy thành ngọn đuốc, chỉ cần nó rơi xuống sàn chắc chắn hậu quả sẽ rất thê thảm.

Lẽ nào thật sự phải chết cháy ở đây?

Lưu Quế Lệ run rẩy hét lên với Phùng Tầm Kha: “Dập lửa! Dì đồng ý cho hai đứa bên nhau, dập lửa đi!” Tựa như dùng hết sức lực để nói câu đó, cô bắt đầu đứng không vững.

Phùng Tầm Kha mỉm cười, đôi mắt cong cong, phút chốc như trăm hoa đua nở, rực rỡ trải dài.

“Cảm ơn dì nhé.”

—

Buổi chiều tan học, Cao Dung xoa xoa gương mặt sưng lên, có chút phiền lòng khi nghĩ về chuyện đối diện với mẹ mình ở nhà. Còn cha thì sao, hẳn cha cũng đã biết?

Đến đâu hay đến đó ư?

Cao Dung nhếch mép cười cay đắng. Cái gọi là sống lại, cậu nào phải cái gì cũng biết, có rất nhiều chuyện kiếp trước không giải quyết được, kiếp này cũng bế tắc. Cậu chỉ là một kẻ bình thường, ví như hiện tại, cậu và Phùng Tầm Kha nên làm sao?

Thế gian không có gì hoàn hảo.

Đang lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên cậu nghe bên trên vọng xuống thanh âm quen thuộc: “Dung Dung.”

Cao Dung ngẩng đầu đã thấy Phùng Tầm Kha đứng bên trên căn lầu cũ kỹ, hần cúi đầu nhìn cậu, vẫy tay: “Dung Dung, Dung Dung!”

Âm thanh tràn ngập vui mừng, sau đó đã không thấy bóng. Cậu biết hần đã xuống lầu tìm cậu.

Cao Dung bình tĩnh đứng bên dưới chờ Phùng Tầm Kha. Cậu không muốn nghĩ suy thêm nữa, cậu chỉ biết người thiếu niên của cậu đang đi đến phía này.

————— *Là thiên sứ ư?*

Không,

Hần là ma quỷ.

41. Chương 41

Edit: Thỏ

Cao Dung đổ bệnh. Không biết là tâm trạng khó chịu hay thời tiết thay đổi thất thường, nói chung là cậu bệnh không nhẹ, cả người đều uể oải, nặng nề, trán nóng như thiêu.

Mặc dù ốm nhưng Cao Dung không xin nghỉ học, không phải vì quá yêu thích học hành mà do không khí trong nhà quá lạnh lẽo khiến cậu chẳng biết làm sao.

Tuy rằng Cao Toàn Đức từng nói chuyện với cậu, nhưng trong mắt y thất vọng rõ ràng. “Con chắc là mình yêu thích nó sao? Con muốn sống cả đời chứ? Con vẫn còn nhỏ như vậy...” Trong giọng nói của y tràn đầy lo lắng, nhưng không ngăn cản. Dường như y đang kiêng kị điều gì, mà Cao Dung cũng trả lời thành thật: “Con ở bên cậu ấy rất vui vẻ, con rất yêu cậu ấy.”

Cao Toàn Đức nhíu nhíu mày, rốt cuộc chỉ sờ đầu Cao Dung, thở dài một tiếng: “Con đó...” Lời muốn nói như đã nuốt trở về.

Mẹ cậu cũng không điên cuồng như trước nhưng cũng không muốn nói với cậu một câu. Ánh mắt hiền hòa ngày xưa không còn nhìn cậu nữa, giống như giữa hai mẹ con có một bức tường vô hình rất dày, không thể băng qua, không thể chạy thoát. Trong một bầu không khí ngột ngạt như vậy, Cao Dung chỉ muốn tới trường để tránh khỏi việc làm mẹ giận dữ hơn.

Lúc này Cao Dung gục đầu trên bàn, nằm nhoài nghe cô giáo giảng. Phùng Tầm Kha nhìn hai má Cao Dung ửng đỏ, hần bèn nắm tay Cao Dung dưới bàn: “Dung Dung, mình đưa cậu đi nằm nghỉ.”

Cao Dung mơ màng lắc đầu theo bản năng, nhưng Phùng Tầm Kha đã ra hiệu với cô giáo, sau đó cô giáo đi xuống bục giảng. Cao Dung không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ cảm giác bàn tay cô giáo chạm vào trán cậu: “Ừ, em đưa bạn về cẩn thận nhé.”

Phùng Tầm Kha không đưa Cao Dung về nhà mà đưa cậu đến nhà nghỉ gần đó. Bởi vì lúc rời khỏi trường Cao Dung luôn miệng nỉ non: “Mình không muốn về nhà.”

Phùng Tầm Kha sờ sờ mặt Cao Dung, trán hần áp lên vàng trán nóng hôi hổi, trong tim như bị gai đâm rỉ máu, khiến người khác đau đến nghẹt thở. “Là mình bảo vệ Dung Dung không tốt.”

Lỗi tại hần, hần còn chưa đủ mạnh mẽ để vì Dung Dung ngăn tất cả gió mưa.

Cao Dung nằm trên chiếc giường xa lạ, bởi vì quá đau đầu nên chỉ chốc lát đã ngủ, cậu mơ hồ biết Phùng Tầm Kha dường như đã ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, Phùng Tầm Kha khẽ thì thầm bên tai cậu: “Dung Dung, uống thuốc.”

Cao Dung mơ màng hé mắt ra, cậu thấy gương mặt đẹp đẽ của Phùng Tầm Kha đang gần kề trước mắt mình. Cậu đưa tay sờ hai má hần, có lẽ vì sinh bệnh nên tính tình cũng ủy mị hơn, hoặc giả là phần dày vỏ bất an trong gia đình đã không áp chế nổi, Cao Dung vòng tay quanh cổ hần, đầu cọ trên cằm Phùng Tầm Kha, nỉ non: “Phùng Tầm Kha, mình khó chịu lắm...”

Phùng Tầm Kha ôm Cao Dung vào trong ngực, hôn lên trán Cao Dung: “Khó chịu chỗ nào? Uống thuốc xong là tốt, chúng ta uống thuốc có được không?”

Cao Dung dường như không nghe hần nói chuyện, chỉ liên tục cọ đầu vào cằm hần: “Tâm lý, thân thể đều khó chịu...”

Phùng Tầm Kha nghe cậu bảo thế càng ôm chặt cậu hơn, hần lẩm bẩm: “Dung Dung ôm mình cũng rất khó chịu, khó chịu muốn chết, Dung Dung phải mau khỏe lên.” Hần múc một thìa thuốc nước đưa tới bên môi cậu. “Dung Dung uống thuốc này.”

Cao Dung uống một hớp, còn chưa kịp nuốt xuống đã nôn ra, toàn bộ đều phun trên áo khoác của Phùng Tầm Kha. “Đáng lắm à?” Phùng Tầm Kha bởi vì cố gắng quýt nên liền dùng áo mình giúp Cao Dung lau miệng. Cao Dung đẩy hần ra, vừa mệt rã lại vừa buồn cười. “Cậu lười thôi ghê.” Rồi nói thêm, “Đáng lắm.” Cao Dung vừa nói vừa sà vào lồng ngực Phùng Tầm Kha, nhắm nghiền mắt như muốn ngủ.

Thấy Cao Dung không uống thuốc, Phùng Tầm Kha trực tiếp bưng thuốc dốc vào miệng mình, sau đó hôn lên môi Cao Dung. Hần đem thuốc nước đẩy vào miệng Cao Dung, hai người cứ thế dây dưa môi lưỡi. Cao Dung không ngờ Phùng Tầm Kha sẽ làm như vậy, thẳng đến khi thuốc đã uống xong một nửa, cậu nhẹ nhàng cắn lên môi Phùng Tầm Kha: “Cậu thật hư.”

Phùng Tầm Kha vùi đầu vào hõm cổ Cao Dung, hôn mấy cái sau đó ngẩng đầu, nghiêm nghị bảo: “Dung Dung phải uống hết thuốc.”

Cao Dung nhìn đôi con ngươi nghiêm nghị màu xanh, khẽ rên một tiếng: “Cậu tha cho mình đi, mình muốn ngủ.”

Phùng Tầm Kha đương nhiên không thỏa hiệp chuyện này, hấn uống thêm lần nữa rồi hôn vào miệng Cao Dung. Cao Dung mở to mắt nhìn gương mặt Phùng Tầm Kha rất gần, bỗng mơ màng nghĩ: Sao người này lại đẹp như vậy...

Vì vậy dây dưa một hồi, Cao Dung cũng đã uống xong thuốc. Có lẽ do tác dụng của thuốc mà đôi mắt Cao Dung nặng trĩu, Phùng Tầm Kha ôm cậu vào lòng, thi thoảng sẽ hôn lên gò má kia. Tay Phùng Tầm Kha ôm eo Cao Dung, nói thầm một tiếng: “Thật gầy.” Sau đó chỉ nghe tiếng thở đều đặn.

Phùng Tầm Kha ngắm gương mặt ửng hồng của Cao Dung, so với lúc ở trường đã đỡ hơn rất nhiều. Chân mày nhíu chặt cũng giãn ra, ngón tay thon dài của Phùng Tầm Kha luồn vào vạt áo Cao Dung, vuốt ve ngực cậu. Gương mặt hấn nhợt nhạt nét cười, tựa như đóa tường vi. “Anh yêu em sắp điên rồi, cho nên mau hết bệnh, bảo bối của anh.”

Phùng Tầm Kha đặt Cao Dung lên giường, hai tay chống bên người cậu. Hấn chậm rãi cởi áo Cao Dung, bởi vì da thịt không thường xuyên lộ dưới ánh mặt trời nên vô cùng trắng trẻo.

Thiếu niên tóc vàng cúi đầu hôn lên ngực người yêu, môi lưỡi tựa lông chim, nhẹ nhàng dao động, dần dần dời xuống phía dưới, cuối cùng quyến luyến bên eo Cao Dung. Hấn thầm nghĩ, cậu béo hơn một chút mới tốt...

42. Chương 42

Edit: Thỏ

“A Lê, đồ ăn của cô này!” Nghe thấy vài tiếng hô, Lưu Quế Lê bỗng giật mình ‘à’ lên, sau đó mới nhận lấy thức ăn, liên tục nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Sắc mặt cô không tốt lắm, có chuyện gì sao?” Thím Khương bán đồ ăn tỏ ra quan tâm hỏi. Thường ngày Lưu Quế Lê đến mua thức ăn, chưa thấy người đã nghe tiếng, nhưng hôm nay gương mặt trắng bệch không nói lời nào, ngay cả nói chuyện với cô dường như cô cũng không nghe được; chẳng biết xảy ra chuyện gì hay không.

Lưu Quế Lê lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì...” Nhưng trong lời nói lại mang theo tiếng khóc nức nở. Con trai tôi là đồng tính, là biến thái, lời này làm sao nói ra? Một khi nghĩ tới chuyện này, cảm giác ngọt ngào như muốn nhấn chìm cô vậy. Tại sao Dung Dung lại trở nên như thế?

Thím Khương thấy đôi mắt Lưu Quế Lệ đỏ hoe, bà ta biết đã xảy ra chuyện gì bèn vội vàng kéo cô sang một bên, nhẹ nhàng nói: “Có gì cứ kể với tôi, chúng ta cũng quen biết nhau 20 năm rồi.”

Trước kia bọn họ đều làm việc cùng bệnh viện, tuy rằng sau khi hai người kết hôn, sinh con đã sống ở thành phố khác nhưng 20 năm qua vẫn giữ liên lạc với nhau. Tình cảm bọn họ khăng khít, giống như chị em, có gì cũng chia sẻ với đối phương. Khi Cao Toàn Đức chuyển công tác đến thành phố này đều do một tay thím Khương giúp họ lựa chọn tiểu khu sinh sống.

Nay nhìn thấy bộ dạng Lưu Quế Lệ như vậy, thím Khương cũng đoán được ít nhiều chuyện gì, bà ta biết Lưu Quế Lệ nhiều năm nhưng rất ít khi nhìn thấy cô khóc.

Lưu Quế Lệ bị bà ta hỏi, nước mắt bỗng tuôn rơi: “Con trai tôi là đồng tính...”

—
“Khụ khụ.” Cao Dung ngồi dưới ánh đèn bàn, vừa làm bài tập vừa ho khan. Tuy rằng bệnh cảm mạo của cậu đã khá hơn nhưng ho khan lại tăng thêm nhiều.

“Dung Dung, uống thuốc đi.” Lưu Quế Lệ bưng một bát thuốc vào phòng.

Cao Dung nhất thời sững sốt, ngay sau đó lập tức đứng lên: “Mẹ.” Đã nhiều ngày trôi qua, đây là lần đầu tiên Lưu Quế Lệ chủ động nói năng với cậu.

Cô đặt tay lên vai con trai: “Là mẹ không đúng, mẹ không nên đối xử với con như thế, cũng không biết con ngã bệnh. Nào, uống thuốc đi. Chốc nữa dùng nước ấm ngâm chân thì ổn.”

Cao Dung nhận bát thuốc từ tay mẹ mình: “Con cảm ơn.” Cậu cong mắt cười, cúi đầu uống xong bát thuốc. Tâm trạng bị dồn nén mấy ngày qua cũng tan theo khói mây, so với ngã bệnh thì cách đối xử lạnh nhạt của mẹ càng khiến cậu bức rức hơn.

Nay mẹ đã nói chuyện với mình, có phải mẹ đã chấp nhận mối quan hệ của mình và Phùng Tâm Kha? Có phải không còn ngăn cấm nữa?

“Dung Dung, ngày mai chúng ta đi bệnh viện.” Cô sờ đầu Cao Dung, nét mặt hiền hòa. “Dung Dung dường như cao lên không ít, vừa hay ngày mai là thứ 7, mẹ con mình đi sắm quần áo luôn.”

Cao Dung nghiêm túc gật đầu, tươi cười rạng rỡ: “Vâng.”

Lưu Quế Lệ trông thấy con trai tươi cười, cũng cười theo, nhưng đôi mắt kia lại đang ẩn giấu vài phần phức tạp.

Sáng hôm sau, Lưu Quế Lệ vội vã bắt xe đưa Cao Dung đi bệnh viện.

Đọc đường đi Lưu Quế Lệ có chút sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay, mặc dù Cao Dung cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không hỏi han gì, chỉ là cậu không biết làm sao. Tựa như vừa ra cửa thì tâm trạng bất an, có lẽ do mấy ngày qua đổ bệnh. Cao Dung tựa vào kính xe, mơ màng thiếp đi.

Thẳng đến lúc bị Lưu Quế Lệ đánh thức, Cao Dung không biết mình đang ở nơi nào.

Cao Dung và Lưu Quế Lệ xuống xe, trước mặt bọn họ là một tòa nhà lạnh lẽo không quá lớn. “Mẹ, đây là?”

Lưu Quế Lệ lôi kéo Cao Dung: “Dung Dung, đây là nơi thím Khương giới thiệu, chúng ta mau vào, thím ấy cũng ở bên trong.”

Cao Dung đi theo mẹ, không biết làm sao, xung quanh mát mẻ khiến cậu bất giác đi thêm vài bước. “Đây là bệnh viện hả mẹ? Nhưng hình như hơi vắng.”

“Đừng sợ, con sẽ khỏi bệnh thôi.” Lưu Quế Lệ nhìn quanh một lần. “A Lệ.” Thím Khương vội vàng đi tới chỗ bọn họ.

Bà ta vừa kéo họ, vừa nói: “Sao giờ này mới đến? Theo tôi nhanh, đừng để bác sĩ chờ lâu. Bà ta nhìn Cao Dung từ trên xuống dưới, trong mắt lộ ra sự tiếc nuối, tại sao một đứa trẻ thật thà như vậy lại là kẻ biến thái yêu thích đàn ông?”

Cao Dung bị bà ta nhìn mất tự nhiên, cậu nói theo bản năng: “Mẹ, con không gặp bác sĩ, con khỏe rồi.” Nói xong muốn đi ra ngoài nhưng hai người đàn bà đã nhanh chóng giữ cậu lại.

“Đến đây, đến đây.” Dưới sự thúc ép của người lớn, rốt cuộc cậu vẫn phải vào trong.

Lúc bọn họ đẩy cửa phòng ra đã nhìn thấy một người đàn bà đeo kính ngồi cạnh một cậu con trai đầu trọc, họ đang nghe người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng nói gì đó. Ông ta thấy bọn họ đi vào, ánh mắt lạnh băng sau lớp kính ngăm đánh giá Cao Dung, sau đó chuyển tầm mắt sang Lưu Quế Lệ, khẽ gật đầu.

Mẹ con người kia đứng lên, người phụ nữ khóc nức nở nói: “Cảm ơn bác sĩ, con tôi đã tốt rồi, gia đình tôi xem như được cứu, cảm ơn bác sĩ.” Sau đó ấn đầu con trai mình cảm ơn với bác sĩ mới rời khỏi cửa. Nhưng lúc nam sinh kia đi ngang qua Cao Dung, một kẻ vốn luôn cúi đầu đột nhiên ngẩng lên, thương hại nhìn Cao Dung, làm khẩu hình miệng: “Chạy trốn.”

Cao Dung sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì nam sinh kia đã bị mẹ hắn lôi đi, thay vào đó là cửa phòng đóng chặt.

Rồi cậu nghe mẹ nói với người đàn ông kia: “Bác sĩ, anh có thể chữa bệnh cho con tôi không, con tôi bị đồng tính.”

“Có thể, nhưng phải chịu khổ, phải ở đây nửa năm. Vừa rồi bé trai kia cũng bị đồng tính nhưng giờ đã bình thường.” Giọng nói lạnh lẽo của ông ta khiến Cao Dung đỏ mồ hôi lạnh.

Cao Dung khó tin nhìn Lưu Quế Lệ: “Mẹ, mẹ đang làm gì? Chuyện này là sao?”

Lưu Quế Lệ xoa đầu Cao Dung, dịu dàng giải thích: “Bởi vì Dung Dung bị bệnh nên mới thích con trai. Mẹ đưa con đến đây điều trị, sau này con khỏi bệnh sẽ không bao giờ bị đồng tính nữa, con sẽ thích phụ nữ, còn có thể kết...”

Cô chưa kịp nói xong đã bị Cao Dung cắt ngang: “Mẹ, con bình thường. Con không muốn ở đây, con phải về nhà.” Nói xong muốn kéo Lưu Quế Lệ rời khỏi.

Lưu Quế Lệ nắm bàn tay lạnh lẽo của Cao Dung, tận tâm khuyên nhủ: “Dung Dung, con trai thích con trai là bất thường, họ hàng xa của thím Khương cũng có một người mắc bệnh, cuối cùng được người thân đưa tới đây điều trị, hiện giờ đã kết hôn sinh con. Con thích con trai là vì bệnh, chỉ cần trị bệnh sẽ hết. Sau này con không thể ở bên Phùng Tâm Kha, dù chết mẹ cũng phải ngăn cản nó dây dưa với con. Cho nên Dung Dung à, chúng ta cùng nhau chữa bệnh nhé?”

Mấy ngày trước cô đem chuyện này nói cho thím Khương, kết quả thím Khương giới thiệu cho cô địa chỉ bệnh viện này. Bà ta nói đồng tính là loại bệnh tinh thần, có thể trị khỏi. Chỉ cần điều trị xong sẽ không thích đàn ông nữa. Bà ta còn nói trước kia có một đứa cháu bị đồng tính, sau khi được điều trị thì đã có đứa con mấy tuổi.

Lưu Quế Lệ trước kia làm việc ở bệnh viện, cô cũng biết đồng tính không phải bệnh, cũng không phải muốn chữa thì chữa xong. Nhưng cô không thể bận tâm quá nhiều, chỉ cần có biện pháp nào cô đều muốn thử một chút. Cô hi vọng Dung Dung sẽ bình thường, dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi cô cũng muốn nắm lấy.

Bấy giờ thím Khương đốc thêm: “Con cái phải nghe lời cha mẹ. Mẹ cháu vì muốn tốt cho cháu, mẹ sẽ không hại cháu, sau này cháu sẽ biết ơn mẹ.”

Cao Dung cảm thấy cổ họng của mình khô khốc, đầu óc trống rỗng. Lúc sau cậu mới van xin: “Đây không phải bệnh, con chỉ đơn giản là yêu thương cậu ấy. Mẹ, đừng xem con là kẻ tâm thần, con không muốn. Con bình thường, van mẹ đừng đối xử tàn nhẫn với con.”

Lưu Quế Lệ cố chấp lắc đầu, cô nắm chặt tay Cao Dung: “Dung Dung, nghe lời mẹ. Dù thế nào cũng phải thử một lần.”

Cao Dung biết nói cũng vô ích nên cậu rút mạnh tay về, lắc đầu lùi về sau mấy bước. Trước khi cậu kịp mở cửa phòng xông ra ngoài thì đã bị hai người đàn ông lạ mặt giữ lấy.

Cao Dung cố sức giãy dụa, nhưng thế nào cũng không tránh được. Cậu gào lên: “Buông tôi ra, các người mau thả tôi ra!!”

Lúc này người đàn ông trung niên kia bỗng mở miệng: “Đưa nó đến phòng giặt điện, tính cách quá ương bướng, bị giặt điện sẽ biết ngoan.”

Hai người kia lập tức lôi Cao Dung đi đến hướng khác. Cao Dung không trốn được, cậu hoảng loạn hét lên: “Mẹ, đừng bỏ con lại đây! Mẹ, con muốn về nhà!” Sau đó dường như cầu khẩn. “Mẹ, đừng đối xử như thế với con. Mẹ, con van mẹ đó! Con bình thường!” Nhưng sức lực bọn họ rất lớn, thanh âm của cậu cũng ngày càng xa.

Lưu Quế Lệ nghe đến phòng giặt điện, tâm lý cũng trở nên hoảng hốt. “Phòng giặt điện là gì? Muốn dùng điện ư?” Tâm lý cô run lên, đôi chân cũng run rẩy.

Thím Khương nhanh chóng lay Lưu Quế Lệ: “Không sao đâu, mấy đứa trẻ khác cũng thế mà. Cô đừng quá đau lòng, chúng ta nghe lời của bác sĩ đi, nếu không chỉ uổng công phí sức.”

Người đàn ông kia cũng gạt đầu: “Không sao cả, đây là từng bước của quá trình trị liệu. Mỗi tháng có thể gặp một lần, nửa năm sau có thể xuất viện, tuyệt đối bình thường.” Nói xong cũng vội vã đi theo.

Nghe ông ta trả lời bình tĩnh, Lưu Quế Lệ cũng cố nén tâm lý bất an, cắn chặt môi khóc nức. “Dung Dung, đừng trách mẹ, đừng trách mẹ...”

— —

@Thỏ: Thề luôn, chương này là cái chương làm Thỏ ức chế dồn dập nhất. Edit tâm trạng rất khó chịu, cả ngày đang vui vẻ bỗng trúng chương này thì hỏng hết tâm trạng -_- Nhân vật mẹ được mô tả rất thương con, cũng có kiến thức nền về y học nhưng lại làm ra mấy chuyện ấu trĩ. Rồi biện minh đó là thương con, là sự ích kỷ độc đoán của cô ta thì đúng hơn.

Hơn nữa tác giả xây dựng nhân vật Cao Dung cũng kỳ cục kẹo, 1 thanh niên hiện đại 26 tuổi sống trở lại mười mấy năm nữa rồi mà đầu óc vẫn đơn giản quá mức. Câu cần nói không phải con van xin mẹ, mà là không thả tôi ra tôi cần lười chết cho các người xem, các người sẽ phải ở tù, mẹ sẽ phải hối hận cả đời, mẹ muốn nhận xác con không. Phải nói như dzậy mới được, chứ kiểu này quá đáng lắm luôn ơ.

Thỏ nổi giận nhaaaa. Nhìn chung có lẽ đây là bước ngoặt để Cao Dung kiên định ở bên Tiểu Kha, còn Lưu Quế Lệ thì nhận ra mình sai rồi, không ngăn cấm nữa. Chắc bả ngược công nhiều rồi nên quay sang ngược thụ cho đều -_- Hồi đầu đọc cái kết là tui muốn lên máu ời nhưng tại 2 đứa dễ thương nên ráng đu mà cũng tức quá xá.

43. Chương 43

Edit: Thỏ

Lưu Quế Lệ lấy lý do Cao Dung chữa bệnh mà xin cho cậu nghỉ học nửa năm để phẫu thuật. Cô đi ra từ cổng trường, quan sát đám thiếu niên đang đùa giỡn nhau, đôi mắt lại bắt đầu đau xót. Những đứa trẻ đồng trang lứa với Dung Dung, bọn chúng tràn đầy tuổi trẻ, nụ cười hăng hái, còn Dung Dung nhà cô phải ở trong bệnh viện đón nhận trị liệu khổ sở. Nhưng cô đã hết cách, cô không muốn Dung Dung chịu khổ, càng không muốn cuộc đời con mình rẽ sang hướng khác.

Lưu Quế Lệ cúi đầu lau nước mắt, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy một thiếu niên tóc vàng cách đó không xa đang đi về phía cô.

Tuy rằng trên mặt hắn mang theo nét cười ấm áp, nhưng đôi con ngươi màu xanh lại lạnh lùng như giá rét, hơi lạnh thấu xương. Hắn từng bước đến gần Lưu Quế Lệ, phong thái bức người càng khiến Lưu Quế Lệ bất giác lùi về sau.

“Chào đi.” Phùng Tầm Kha lễ phép hỏi thăm, ngay tức khắc đi vào chủ đề chính. “Dung Dung ở bệnh viện nào? Cậu ấy không có ở nhà.”

Lưu Quế Lệ lảng tránh ánh mắt lạnh băng của hắn, giọng cũng lạc đi: “Con tôi ở đâu không phiền cậu để ý, cậu để nó yên tâm nghỉ ngơi, nó sẽ... sẽ... quay về.” Đúng, Dung Dung sẽ bình thường quay về.

Nét cười trên mặt Phùng Tầm Kha dần dần tan biến: “Phải không?” Hắn càng bước gần hơn một bước. “Tôi nhớ cậu ấy, tôi muốn gặp cậu ấy, tôi nên làm sao?”

“Làm sao gì chứ?” Lưu Quế Lệ đột nhiên tăng hăng. Đúng, Dung Dung chịu khổ là do thằng nhóc này, đều là vì cái thứ ma quỷ đang đứng trước mặt cô. Ngày xưa nó còn nhỏ, cô không nên thương hại nó, không nên mang ma quỷ về nhà, làm cho nó quẩn lầy Dung Dung. Đều do Phùng Tầm Kha, nếu không phải do nó Dung Dung tuyệt đối sẽ không chịu khổ, đều do nó! Đúng! Tất cả là lỗi của nó!

Như là tìm được một cái cớ để trút sạch sự áy náy và nặng nề, Lưu Quế Lệ quát lên với Phùng Tầm Kha: “Đều do mày cả đó! Là mày hại Dung Dung, mày hại tao! Mày là đồ ma quỷ, mau cách xa con tao! Cách xa Dung Dung ra!”

Rất nhanh tiếng quát đã thu hút sự chú ý của nhiều người, bọn họ đều kỳ quái nhìn cô. Lưu Quế Lệ đột nhiên ý thức được mình đã nói cái gì nên vội vàng thẳng thốt che miệng. Đầu óc cô rối rắm, cũng không biết vừa rồi mình đã nói gì? Cô lo lắng có phải mình lỡ lời khiến cho mọi người đều biết con trai cô là một thằng biến thái yêu thích đàn ông, sau đó...

Sau đó cô sẽ không ngóc đầu lên nổi, dù là Dung Dung hay cô đều bị người đời nhạo báng.

Nói như thế, nói như thế... Bọn họ sẽ vĩnh viễn sống trong ánh mắt kỳ thị của mọi người.

Không thể, giá nào cũng không thể. Lưu Quế Lệ càng nghĩ càng thêm lo lắng, cô cúi đầu, bước chân ngổn ngang lẫn vào dòng người đông đúc, bỏ lại sau lưng những ánh nhìn dò xét kia. Mà Phùng Tầm Kha bình tĩnh đứng đó, lạnh lùng dõi theo Lưu Quế Lệ.

Sau khi về nhà, Lưu Quế Lệ thần trí không yên. Trong đầu nàng luôn hiện lên cảnh tượng Dung Dung gào khóc bị bác sĩ đem đi, bộ dạng tuyệt vọng cầu xin của cậu. Cậu nói: “Mẹ, con van mẹ, con muốn về nhà.” Cậu còn nói: “Mẹ, đừng đối xử với con như vậy.” Dung Dung chưa bao giờ nói những lời ấy với cô, con trai cô đã rất sợ hãi...

Nhưng... Nhưng...

Cô thật sự quá nhớ Dung Dung. Cô chưa từng đem chuyện này nói với Cao Toàn Đức, y lại đang công tác xa nhà. Bất giác, cô không biết mình làm vậy là đúng hay sai, cô chỉ biết mình rất muốn gặp Dung Dung...

Lưu Quế Lệ trầm nghĩ, sau đó cầm lấy ví tiền ra cửa. Cô hoảng loạn bắt một chiếc taxi, nhưng cũng không biết đằng sau có một chiếc xe khác theo đuôi. Người ngồi trong xe là thiếu niên tóc vàng, sắc mặt hắc càng ngày càng lạnh.

44. Chương 44

Edit: Thổ

Người đàn ông trung niên thấy Lưu Quế Lệ đã mất kiên nhẫn, y bèn lạnh mặt nói: “Hiện tại chính là thời kỳ trị liệu mấu chốt, tôi đã bảo một tháng gặp một lần mà? Cô không phối hợp, tôi làm sao chữa bệnh cho cậu ta.”

Lưu Quế Lệ khản giọng van xin: “Tôi chỉ muốn nhìn con trai thôi, nhìn một cái rồi đi, tuyệt đối sẽ không làm phiền. Tôi thật sự quá nhớ con, quá nhớ...”

Người đàn ông nhìn Lưu Quế Lệ liếc mắt một cái: “Đi theo tôi.” Sau đó lại nói thêm vào. “Nhìn thấy rồi không được tin lời nó nói, không thể nhẹ dạ, nếu không sẽ hết cách trị bệnh.”

Lưu Quế Lệ vội vã gật đầu: “Tôi biết, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.”

Lưu Quế Lệ theo ông ta đến một gian phòng hẻo lánh, xuyên qua cửa kính cô thấy Dung Dung đang cúi đầu viết cái gì, mà bên cạnh là một người đàn ông.

“Cô xem con cô tinh táo rất nhiều, so với lúc vừa đến đây đã tốt hơn.” Người đàn ông trung niên đứng một bên giải thích.

Lưu Quế Lệ nhìn Cao Dung vẫn luôn cúi đầu, cậu mặc đồng phục bệnh nhân càng lộ ra bờ vai gầy mỏng. Mũi cô chua xót, nước mắt chực trào ra.

Đây là con trai cô, là Dung Dung mà cô yêu nhất.

Sau đó không biết Cao Dung đang suy nghĩ cái gì, cây bút trên tay rơi xuống đất. Cậu bỗng sợ sệt nhìn người đàn ông bên cạnh, rồi luống cuống khom người xuống nhặt lên.

Lưu Quế Lệ cách cửa sổ gọi một tiếng: “Dung Dung.”

Dường như Cao Dung cũng không nghe thấy, mãi đến khi Lưu Quế Lệ gọi thêm tiếng nữa, cậu bỗng đứng ngẩng đầu lên. Đôi mắt thẳng tắp nhìn Lưu Quế Lệ, giống như rất khó ngờ. Cậu chậm rãi mở to đôi mắt, đáy mắt tối tăm bỗng lóe lên một tia vui mừng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Người đàn ông bên cạnh toan giữ cậu, nhưng thấy ‘lão bác sĩ’ kia lắc đầu thì rút tay về.

Cao Dung mở cửa phòng vọt tới trước mặt Lưu Quế Lệ, bấy giờ cô mới phát hiện Cao Dung đã gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn thanh tú nay chỉ vừa bằng một bàn tay. Cô nắm chặt tay con trai: “Dung Dung, mẹ đến thăm con...”

“Mẹ đến đón con về ư? Đưa con về, con phải về nhà.” Cao Dung kéo tay Lưu Quế Lệ. “Mẹ, con không muốn ở đây, làm ơn đưa con đi...” Lúc này chân cậu không mang giày, bàn chân trần đập trên sàn nhà lạnh lẽo, đôi tay run rẩy lôi kéo Lưu Quế Lệ.

Cô thấy bộ dạng Cao Dung như vậy, trong lòng như bị cắt thêm một dao. Suýt thì cô đã mở miệng nói ‘mẹ đưa con về nhà’. Đột nhiên người đàn ông trung niên lạnh lùng hỏi: “Cô muốn từ bỏ sao?”

Lưu Quế Lệ bỗng đứng bưng bĩnh tỉnh, cô nhìn Cao Dung lắc đầu: “Dung Dung, ở đây mấy hôm nữa mẹ sẽ đón con đi. Chờ Dung Dung chữa khỏi bệnh rồi về.”

“Mẹ, con chết mất. Con sống không bằng chết, con van mẹ.” Tay Cao Dung càng run rẩy hơn, cậu cảm thấy bốn phía đều là lao tù, vừa rồi còn bị ép viết ra những chữ ‘tôi là đồng tính, cho nên tôi mới khổ sở. Tôi bị người khác bỏ rơi, tôi là biến thái, là người không bình thường.’ Những chữ này đang xuất hiện trong đầu cậu. Cậu không phải biến thái, cậu không bị khổ sở. “Mẹ, cứu con, cứu con.” Ánh mắt Cao Dung đỏ hoe. Bằng không, bọn họ sẽ dùng gậy sắt đánh cậu, bọn họ lăng mạ cậu là tên biến thái, mỗi ngày ép cậu phải chịu điện giật đau đớn, sau đó sẽ phải liên tục viết những lời lẽ phủ định tính hướng của mình.

Cậu sắp điên, cậu sắp phát điên. *Cứu tôi, bất kể là ai, van xin người hãy cứu giúp tôi...*

“Tôi bị đồng tính, tôi sẽ phải khổ sở. Tôi đáng chết, tôi phải chịu đả vật, không ai yêu tôi, bọn họ sẽ cười nhạo tôi, tôi là kẻ phế vật đáng ghét...”

Lưu Quế Lệ chảy nước mắt nhìn Cao Dung run rẩy nắm chặt tay mình như tìm kiếm sự bảo vệ, nhưng cô không thể, cô không thể đưa con mình về...

Người đàn ông trung niên bèn ra lệnh: “Đưa nó đến phòng giặt điện.”

Cái đcm không lẽ tui nghỉ edit, má ức chế mãi luôn, không chịu thể chịu không nổi mà.

“Buổi sáng đã giặt một lần...” Người kia hơi do dự nói, “Cơ thể cậu ta có thể hay...” Lời còn chưa nói xong đã bị ông ta nhìn chằm chặp khiến gã tự giác cảm mồm.

Ông ta giặt tay Cao Dung ra khỏi Lưu Quế Lệ: “Vậy thì giặt điện lần nữa.”

“Mẹ! Cứu con, cứu con!” Cao Dung bị gã ôm đi, cậu nhìn mẹ buông tay mình, Lưu Quế Lệ trơ mắt thấy tay Cao Dung vụt mất. Cô rút tay lại, cắn ngón tay của mình. Cô lo rằng mình sẽ mềm lòng đưa tay giữ con trai lại...

Dung Dung, chịu đựng thêm chút nữa, mẹ thật sự hết cách...

Xoảng!

Đột nhiên có âm thanh đổ vỡ vang lên, Lưu Quế Lệ ngẩng đầu nhìn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Cũng là phút chốc, trán người đàn ông tóm lấy Cao Dung đã tuôn đầy máu tươi. Gã hét lên một tiếng rồi ngã sầm xuống đất, bên cạnh gã là một lọ hoa thủy tinh vỡ vụn.

Mà lão già đầu sỏ kia cũng sợ hãi nhìn chàng thiếu niên tóc vàng với ánh mắt đờ lừ. Trong tay hắn là một chuỗi dây xích dài và nhỏ, ông ta lùi về sau vài bước, toan muốn gọi bảo vệ thì Phùng Tâm Kha đã đá vào bụng ông ta; ngay tức khắc không đợi y bò lên, Phùng Tâm Kha đã dùng dây xích thít chặt cổ của y. Hắn thật muốn dùng thứ này cắt đứt cổ thẳng khộm ấy.

“Cậu ấy là mạng của tao, mày dám đối xử với cậu ấy như vậy, dám đối xử với cậu ấy như vậy!” Nét mặt Phùng Tâm Kha tàn nhẫn, hắn tóm lấy mái tóc của lão già ấn mạnh xuống những mảnh vỡ thủy tinh khiến ông ta kêu la thảm thiết.

Những ý định tàn nhẫn cuộn cuộn dâng trào, Phùng Tâm Kha chỉ biết một điều duy nhất – hắn phải giết sạch đám chó chết này, giết sạch những kẻ làm tổn thương Dung Dung.

“Phùng...” Cao Dung không thể tin vào mắt mình nữa. Trước mặt cậu là chàng thiếu niên quen thuộc, người mà cậu luôn nằm mộng hằng đêm. Cao Dung há miệng, cậu biết lúc này không phải giấc mơ, cậu cần thận hỏi: “Phùng...” Nhưng thế nào cũng không gọi thành tên, dòng lệ đã ngập tràn hốc mắt.

Phùng Tâm Kha đang điên cuồng thịnh nộ đã tỉnh táo hơn đôi chút. Tay hắn buông lỏng, sau đó ôm chặt

lấy Cao Dung. Đôi con người hấn đỏ hoe, hòa trong nước mắt là giọng nấc nghẹn ngào: “Bảo bảo, anh đến đón em, không ai có thể bắt nạt em nữa...”

Hơi thở ấm áp quen thuộc, thiếu niên nghẹn ngào ôm Cao Dung ngày một chặt hơn mang theo chút run rẩy nhỏ bé. Cao Dung biết đây không phải nằm mơ, cậu vẫn luôn chờ, vẫn luôn chờ. Người có thể cứu rồi cậu chỉ có mình hấn. “Phùng Tầm Kha.” Hết thấy muốn nói cũng chỉ có ba chữ này.

Cao Dung vươn tay ôm siết hấn, cậu nói: “Phùng Tầm Kha, mình rất sợ...” Mình vẫn luôn chờ cậu, từng phút từng giây... Thật may vì cậu đã đến.

45. Chương 45

Edit: Thỏ

Phùng Tầm Kha hôn lên trán Cao Dung, nước mắt nóng hổi của hấn xuôi theo cằm rơi lên gò má Cao Dung. Hấn nhẹ nhàng vỗ về mặt Cao Dung, nói: “Dung Dung, anh là người điên, anh là người điên của Dung Dung.” Hấn cúi đầu hôn môi Cao Dung, sau đó buông Cao Dung ra, lùi về sau vài bước. “Cho nên anh không thể tha thứ những kẻ này.”

Ngay tức khắc Phùng Tầm Kha quay lưng, cầm sợi xích nhỏ dài và khom người tiện tay nhặt một mảnh thủy tinh nhọn hoắt, chạy đến phía lão khom kia.

“Phùng Tầm Kha!” Cao Dung vô cùng căng thẳng, lòng cậu dường như bị vô số sợi chỉ vô hình quấn quanh khiến cậu hít thở rất khó khăn. Cậu thừa biết Phùng Tầm Kha muốn làm gì, cậu không thể để hấn làm như vậy, cậu không muốn cuộc đời Phùng Tầm Kha cứ thế bị phá hủy tan tác.

Cao Dung nhắc chân muốn chạy heo nhưng Lưu Quế Lệ đã kéo cậu lại, vội vã ngăn cản: “Dung Dung, con đừng đi. Nó là người điên, nó sẽ giết người...”

Cao Dung cúi đầu nhìn tay mẹ đang nắm chặt tay mình: “Mẹ, con xin lỗi.” Cậu rút tay về, ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng hiện qua sự kiên quyết tuyệt đối. “Con yêu cậu ấy.” Sau đó, dưới ánh nhìn khiếp sợ của cô, Cao Dung đã chạy theo hướng của Phùng Tầm Kha, bóng lưng nhỏ bé cũng mất hút trong dãy hành lang âm u xa dần...

Giống như tuyến phòng thủ tâm lý cuối cùng của Lưu Quế Lệ đã sụp đổ. Tại sao chứ? Cô làm tất cả cũng chỉ vì con trai, nhưng Dung Dung lại ngày càng cách xa mình. Tại sao? Có phải cô sai rồi? Cô đã đẩy Dung Dung ra xa hơn... Có phải cô thật sự sai?

Phùng Tầm Kha ghì chặt cổ lão già, mảnh vỡ bén ngót chặn ngang cuống họng ông ta. “Phòng giặt điện ở đâu? Đưa tao đi!”

Da thịt lão khộm nơi cuống họng bắt đầu ứa máu, vừa rồi bị Phùng Tầm Kha đá một đá vào đầu nên trước mắt biến thành màu đen, cả người cũng choáng váng nặng nề. Thiếu niên đứng phía sau như ác quỷ bò lên từ địa ngục, đôi mắt xanh tràn đầy chết chóc, thật giống như muốn phanh thây ông ta tại chỗ. Y vốn tiếp xúc với nhiều thiếu niên được đưa tới đây, thậm chí gặp phải vài thành phần bất hảo nhưng không có người nào vừa hung ác vừa đáng sợ như thế.

Khát vọng sinh tồn khiến y thở hổn hển van xin: “Tha cho tôi... Tha cho tôi.. Tôi dẫn cậu đi...”

Lão khộm bị Phùng Tầm Kha lôi xềch xệch đến phòng giặt điện. Bởi vì buổi trưa, cũng đang ngoài ‘giờ hành chính’ nên trong tòa nhà không có nhiều người, xem như kêu cứu cũng chẳng ai nghe thấy. Phùng Tầm Kha nhìn ba chữ ‘phòng giặt điện’ viết trên lớp kính trong suốt, hần dúi đầu ông ta, tàn nhẫn nói: “Mở cửa!”

Lão khộm luống cuống lấy chìa khóa bên hông ra mở cửa, cửa vừa mở đã Phùng Tầm Kha đập ngã vào trong, sau đó ‘rầm’ một tiếng, Phùng Tầm Kha khóa trái lại. Hần cười lạnh lẽo: “Mày muốn biết bị điện giặt có cảm giác gì chẳng?”

Ông ta bị hần đập khụy trên chiếc giường nhỏ hẹp có một chuỗi dây điện máy móc phức tạp, sau đó hần mở công tắc, còn liên tục tăng cường độ điện lên. “A! AAA! A!” Y bắt đầu kêu rên thảm thiết.

Phùng Tầm Kha nghe tiếng kêu khốc liệt của y, đôi mắt xanh ngày càng tăm tối. Dung Dung của hần chịu khổ sở như thế, làm sao có thể tha thứ được? Làm sao có thể tha thứ đây? Hần lấy sợi xích quần trong tay xuống, quàng vào cổ ông ta. Hai đầu giao nhau, một đầu buộc ở cạnh giường, một đầu cầm trong tay hần. Chỉ cần hần tàn nhẫn kéo sợi dây này, thằng chó chết ấy sẽ bỏ mạng tại đây.

“Phùng Tầm Kha! Phùng Tầm Kha!” Tiếng thét run rẩy kèm theo âm thanh dội trên cửa kính khiến hần khẽ ngẩng đầu lên.

Cao Dung như dùng hết sức bình sinh để vỗ vào cửa kính. Hai tay cậu dần đỏ ửng, cậu khàn giọng kêu to: “Phùng Tầm Kha, cậu ra đây, cậu mau ra đây! Cậu không thể giết người, cậu không thể giết người!”

Phùng Tầm Kha thấy gương mặt Cao Dung tràn đầy nước mắt, đôi tay nện trên cửa kính ‘rầm rầm’ một tiếng lại dội một tiếng. “Phùng Tầm Kha, mình muốn ở bên cậu! Mình muốn cậu bước ra, mình muốn ở bên Phùng Tầm Kha!”

“Dung Dung...” Phùng Tầm Kha thì thào trong miệng, sợi xích trên tay cũng đột nhiên buông lỏng ra. Hần đưa tay áp lên tay Cao Dung cách một lớp cửa kính, dịu dàng bảo: “Dung Dung, em đừng khóc.”

Xin em đừng khóc, cái gì anh cũng cam nguyện nghe em...

46. Chương 46

Edit: Thỏ

Cao Dung đã về nhà ba ngày. Ba ngày nay cậu đều ở trong phòng, không có bước ra. Lưu Quế Lệ muốn chủ động nói chuyện với con trai nhưng lại thôi, hai mẹ con tương đối trầm mặc; ngày xưa thân thiết ra sao, bây giờ ở cùng một mái nhà nhưng tĩnh lặng đến nỗi hơi thở cũng nghe thấy.

Chắc Dung Dung hận mình lắm.

Lưu Quế Lệ ngồi yên trên sofa xem phim truyền hình tẻ nhạt.

Cốc cốc! Cốc cốc!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lưu Quế Lệ bình tĩnh bước tới mở cửa. Sắc mặt của cô hơi biến đổi khi nhìn thấy cậu thiếu niên tóc vàng. Hai người nhìn nhau một lúc sau, cuối cùng Lưu Quế Lệ đành thỏa hiệp: “Dung Dung ở trong phòng.” Nói xong cũng lách mình cho qua.

Cao Dung ngồi trên giường, thơ thẩn nhớ về giấc mộng đêm qua. Đêm qua cậu mơ thấy kiếp trước, sau khi cậu qua đời, mẹ cậu vô cùng bất ổn. Thần trí mẹ nửa tỉnh nửa mê, mẹ thường xuyên chạy ra đường, khi gặp được một thanh niên trẻ tuổi mẹ sẽ tóm lấy họ, không ngừng gọi hắn: “Dung Dung, con đi đâu? Mẹ nhớ con, mẹ nhớ con lắm.”

Trong giấc mơ, người mẹ đầu bù tóc rối từng bước từng bước thất thủ gõ cửa từng nhà tìm con; có lúc trong màn đêm tối tăm, mẹ sẽ ngồi trên đường cái gào khóc.

Cậu đứng đó, nhìn mẹ đau khổ dần vật nhưng không thể làm gì, khi tỉnh lại nước mắt đã đầm gối. Cao Dung thừa nhận việc mẹ đưa cậu đến nơi đó đã khiến cậu cảm hận, nhưng giấc mộng vừa qua đã thổi bay những ý nghĩ hận thù ấy.

Kiếp trước cậu nên xin lỗi mẹ, để người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh khiến mẹ lẻ loi hiu quạnh sống một mình ở quê. Kiếp này, nỗi hận của cậu cũng chỉ là hạt cát.

Sống lại lần nữa, điều đó có ý nghĩa gì?

“Dung Dung.” Thanh âm quen thuộc của thiếu niên tóc vàng cắt ngang dòng suy nghĩ Cao Dung.

Cậu ngẩng đầu lên, Phùng Tầm Kha đã đưa tay nâng mặt cậu, sau đó cúi người hôn lên đôi môi người yêu. Cao Dung vươn tay ôm ổ Phùng Tầm Kha, hai thân thể dán vào nhau, cậu hôn trả hắn.

Đột nhiên cậu cảm thấy ý nghĩa của tái sinh chính là gặp một thay đổi nhỏ, mà kiếp này cậu đã cứu vớt được đường đi lối rẽ của Phùng Tầm Kha, cũng như đổi lấy từ hắn một tình yêu bất tận.

Cao Dung khép mắt cảm thụ bờ môi ấm áp, miên man nghĩ có phải đời này quá dài, cậu và thay đổi nhỏ còn con đường rất dài phải đi; nhưng dù là ai cũng không thể chia cắt bọn họ.

Cậu không thể hận mẹ, mà mẹ cũng không thể ngăn cấm cậu nữa.

“Bảo bảo, anh muốn giấu em đi, sẽ không còn ai chia cách chúng ta.” Phùng Tầm Kha gặm cắn vành tai đang ửng đỏ của Cao Dung, nhẹ nhàng nói.

Anh thương em, thương đến ngớ ngẩn. Em phải đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh anh, bằng không anh sẽ phát điên, chuyện gì cũng dám làm.

Phùng Tầm Kha chôn mặt trong hõm cổ Cao Dung, không ngừng lẩm bẩm: “Dung Dung bảo bối, anh yêu em, bảo bối...”

Từ lần đầu tiên gặp mặt, đã sớm thích em.

Ở phòng khách đột nhiên đổ chuông điện thoại, ngay sau đó —

“Này A Lệ, cô... cô đón Dung Dung về nhà đi. Thằng cháu họ hôm qua vừa nhảy lầu tự sát, nó viết một bức thư tuyệt mệnh cho gia đình. Trong thư nó nói bị bắt vào đó chữa bệnh rồi kết hôn sinh con, nó vẫn không quên đi. Đồng tính không chữa khỏi, mẹ nó khóc lên khóc xuống, vẫn luôn nói hối hận rồi. Con cô còn khỏe mạnh là đủ, đừng để mất đi mới biết tiếc.”

Lưu Quế Lệ trầm ngâm gác máy thím Tưởng, cô ngồi trên ghế salon. Từ khi Phùng Tầm Kha đưa Dung Dung về, cô nhìn thấy bụng Dung Dung có nhiều vết thương do bị đánh, cô đột nhiên suy nghĩ những ngày qua mình đã làm gì, mình điên dại đến mức nào mới đẩy Dung Dung vào nơi ăn thịt người đó. Cô vẫn luôn muốn tốt cho Dung Dung, sợ con đi lầm đường lạc bước, lo con sống cuộc sống không bình thường, nhưng rồi thì sao? Lưu Quế Lệ xoa trán, suy cho cùng cô chỉ sợ miệng đời gièm pha, sợ con trai mình bị cười nhạo là đồng tính. Cô sống một đời thanh thản nên không muốn bị bọn họ nói ra nói vào cho nên mới ép Dung Dung vào ngõ cụt.

Là sai lầm, là tội lỗi. Kỳ thực chỉ cần Dung Dung vui vẻ, khỏe mạnh, người làm mẹ đã thấy vui lây. Dù rằng sâu trong đáy lòng cô không chấp nhận được Phùng Tầm Kha nhưng cô nguyện ý thử chấp nhận hắn. Cô đành thừa nhận, ở phương diện khác thì tình cảm của hắn dành cho Dung Dung đã vượt qua chính mình.

Lưu Quế Lệ đứng lên, đi tới gõ cửa phòng Cao Dung. Người mở cửa là Phùng Tầm Kha.

Lưu Quế Lệ bước vào trong, nhìn Cao Dung ở sau Phùng Tầm Kha, gọi một tiếng ‘Dung Dung’, sau đó nhìn sang chàng thiếu niên, gọi ‘Tiểu Kha’ một tiếng. Giống như mọi thứ trở về thời thơ ấu, một Lưu Quế Lệ tràn đầy tình yêu thương đón Phùng Tầm Kha từ tay Phùng Tây, mỉm cười gọi ‘Tiểu Kha’ năm nào.

Cao Dung mở to đôi mắt.

“Mẹ.”

Mà Phùng Tầm Kha cũng có chút bất ngờ, đôi con ngươi thăm xanh nhìn chăm chú vào Lưu Quế Lệ. Hắn lưỡng lự vài giây rồi nhẹ nhàng nói: “Đi.”

“Trưa hôm nay hai đứa muốn ăn gì, mẹ nấu cho? Tiểu Kha thích ăn món gì nhất?” Tay Lưu Quế Lệ đặt trên vai Phùng Tầm Kha. “Đi mong cháu đối xử tốt với Dung Dung của chúng ta hơn, nhé!”

Hết.

47. Chương 47: Phiên Ngoại 1

Người viết: Thỏ

(Ngoại truyện được Thỏ viết sau khi chính văn kết thúc nhằm bù đắp cho kết thúc truyện của tác giả. Hãy gọi Thỏ là Thỏ có tâm.)

Ba tháng sau, Lâm Thuần mất.

Một sáng thức dậy, Phùng Tầm Kha thấy bà ta chết trên ghế cứng đờ. Hắn đứng nhìn bà ngoại hồi lâu, sau đó thở dài một tiếng. Hắn chợt nhớ tới mẹ, người đã qua đời rất nhiều năm về trước, hắn đã rất khổ sở khi phải đối diện với thi thể lạnh ngắt của Phùng Tây và cũng đã khóc trong tức tưởi, cô độc.

Nhưng hiện tại mọi thứ đã hoàn toàn khác.

Hắn không cảm thấy tiếc nuối hay đau thương. Thậm chí gương mặt già nua của Lâm Thuần trong một phút giây nào đó, vẫn không hề có một tia hối hận muộn màng. Bà ta không hối hận khi đã trót đối xử với đứa cháu trai của mình như thế.

Mà không sao cả, Phùng Tầm Kha cười thành tiếng, dù sao mọi thứ cũng đi đúng quỹ đạo rồi. *Lẽ ra mọi chuyện nên đến sớm hơn, hẳn nghĩ.*

Hắn vuốt mắt Lâm Thuần lần cuối, sau đó thu tay về. Hắn rút một tờ giấy ăn rồi lau tay mình sạch sẽ.

Thật khó để người khác tổ chức tang lễ khi mắt bà ngoại vẫn trợn trừng lên.

Phùng Tầm Kha không giống Cao Dung, không thể dễ dàng quên, dễ dàng tha thứ. Sâu trong tâm khảm hắn vẫn luôn có những góc khuất tối tăm mà người khác không thể hiểu được.

Từ trước đến giờ, bà ngoại chưa từng chấp nhận hắn, cũng như chưa từng chấp nhận tình cảm giữa hắn với Cao Dung. Thứ bà ta có thể làm đó là cư xử cay nghiệt và dành hết thủy sự nguyện rửa cho hắn.

“Sao mày không chết đi?” – “Mày là đồ quái vật ghê tởm.” – “Chính mày đã hại chết cha mẹ mày.” – “Mày là tên biến thái!” – “Mày và nó sẽ không có kết cục tốt!”

A, Phùng Tầm Kha nheo mắt nhìn nắng sớm xuyên qua ô cửa kính. Hắn bước ra ngoài, thong thả đắm mình trong ánh ban mai.

“Hôm nay là một ngày đẹp!”

—

Kể từ ngày Lưu Quế Lệ chấp nhận mối quan hệ của Cao Dung và Phùng Tầm Kha, mọi chuyện đã rẽ sang một hướng mới. Phùng Tầm Kha vô cùng vui vẻ, hằng ngày đều chăm chỉ đến trường, chăm chỉ ngồi học. Hắn không ngủ gục bàn hoặc lơ đãng không chú ý bài vở như trước, điểm kiểm tra và điểm thi luôn tăng vọt theo từng ngày, thậm chí chỉ bằng một khoảng thời gian tương đối ngắn, Phùng Tầm Kha sắp đuổi kịp thành tích của Cao Dung.

Cao Dung xếp thứ hai trong lớp, hắn nghiêm nhiên đứng hạng bảy. Điều này khiến giáo viên và bè bạn thẳng thốt không thôi.

“Vốn biết Phùng Tầm Kha thông minh, nhưng không ngờ hắn thông minh như vậy.” – Một bạn nam cảm thán.

“Một người thường xuyên nghỉ học, đến lớp ngủ ngay nhưng điểm vẫn chót vót thì chỉ có thể là siêu nhân.”

“Tại cậu ấy không chịu học thôi, cậu ấy cố gắng hơn nữa thì bỏ xa tụi mình.” – Giọng nữ hâm mộ nói xen vào.

“Các cậu có xem tạp chí QQ tuần này chưa? Phùng Tầm Kha lên trang bìa đấy, hơn nữa còn quảng cáo mẫu thời trang hot nhất nữa kia.”

“Shop XX quần áo nam cũng mời Phùng Tầm Kha làm mẫu ảnh.”

“Tạp chí A-M cũng thế! Phùng Tầm Kha cosplay thành Sessomaru, cực ngầu luôn!”

“Phùng Tầm Kha thật giỏi...”

Cao Dung ngồi nghe bạn cùng lớp bàn tán về Phùng Tầm Kha, trong lòng vui mừng khôn xiết. Đây là điều cậu luôn mong mỏi từ trước đến nay, cậu luôn hi vọng hẳn chăm chỉ học hành, sớm ngày thành đạt. Rất cuộc mọi thứ đã dần đi đúng hướng.

“Dung Dung...” Giờ ra chơi, Phùng Tầm Kha nằm áp mặt trên bàn, nhìn cậu bằng đôi mắt thăm xanh. “Sau này Dung Dung đừng cố gắng học nữa, nên lười hơn, vui chơi nhiều hơn một chút.”

“Ai lại khuyên người khác chây lười?” Cao Dung nghe xong dở khóc dở cười, đưa tay gõ vào trán hắn.

“Anh nuôi Dung Dung được, một nhà không cần hai người xuất sắc đâu.” Phùng Tầm Kha xoa trán bĩu môi.

“Thấy Dung Dung học hành vất vả, anh không cam lòng.”

“Để anh học thay cho Dung Dung, sau này anh đi làm, Dung Dung ở nhà nội trợ.”

Nói xong hắn liền phủ nhận: “Không đúng, khi anh đi làm về, anh sẽ xắn tay vào bếp giúp em. Buổi tối sẽ ôm em ngủ. Chúng ta sống trong ngôi nhà thật đẹp, có hồ nước, có vườn cây...”

“Dung Dung.” Phùng Tầm Kha chớp mắt. “Em đỏ mặt kia.”

Có thể nghe những lời tình tứ của bạn trai mà không đỏ mặt, người đó chắc chắn là siêu nhân!

Rồi Phùng Tầm Kha mỉm cười rạng rỡ: “Năm sau nhé, anh muốn thi vào đại học y ở thành phố M. Anh sẽ làm bác sĩ.”

“Dung Dung đến học với anh đi, tuy khác trường nhưng có thể ở cùng Dung Dung cũng là điều khiến anh hạnh phúc.”

“Anh nấu ăn rất giỏi, anh cũng biết giặt đồ, việc của em anh lo hết. Để em một mình anh không an tâm.”

Hắn nghiêm túc nhìn Cao Dung.

“Ừm, được.” Cao Dung nhân lúc không ai chú ý đã hôn lên Phùng Tầm Kha. “2 giờ chiều nay anh có lịch chụp ảnh với tạp chí WW. Lịch trình tuần này của anh rất nhiều, cố gắng hoàn thành công việc nhé.”

Nhắc tới chụp ảnh, cũng nhờ sự ‘thông thái’ đúng lúc của Cao Dung mà Phùng Tầm Kha bỗng chốc trở thành mẫu nam được săn lùng ráo riết. Tận dụng triệt để ngoại hình người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở của hắn, Cao Dung đã tìm cách liên lạc với những nơi tuyển dụng mẫu ảnh, kết quả hợp tác thành công ngoài mong đợi, hơn nữa tiền lương nhận được cũng rất cao. Phùng Tầm Kha bỗng chốc trở thành gương mặt tiêu biểu của trường Dục Đức, từ xưa vốn đã được nữ sinh ái mộ, nay bọn họ lại càng ái mộ hơn, quà tặng ùn ùn kéo về như lũ khiến Cao Dung xoắn xuýt mãi không thôi.

Tuy số tiền kiếm được không ít nhưng Phùng Tầm Kha chỉ giữ lại một chút để dùng, còn lại đưa hết cho Cao Dung, còn nói ‘Dung Dung không dùng tiền, anh sẽ đổi’. Biết hắn cố chấp, chỉ nghe lời cậu nên Cao Dung đã đem tiền bỏ vào ống heo, nhẹ nhàng khuyên hắn: “Tiền này để lo cho tương lai của tụi mình.”

Nói đoạn, Phùng Tầm Kha cọ cọ vào người Cao Dung làm nũng: “Vẫn là Dung Dung thông minh.”

48. Chương 48: Phiên Ngoại 2

Người viết: Thỏ

Phùng Tầm Kha càng lớn lên càng xinh đẹp, đến lúc trưởng thành vẫn xinh đẹp như thế. Tôi không biết nên dùng từ để miêu tả cậu ấy như thế nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chỉ từ ‘xinh đẹp’ này mới lột tả hết được dung mạo của Phùng Tầm Kha.

Vóc người cao ráo, mắt phượng thăm xanh, hàng mi cong dài, sống mũi cao vút. Môi đỏ như son, da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, đương nhiên về cuối cùng không phải. Tóc Phùng Tầm Kha gọn sóng ánh kim, kiêu sa như những sợi tơ đồng. Tôi rất thích luồn tay vào mái tóc ấy vờ vờ cho thỏa. Phùng Tầm Kha sẽ ngoan ngoãn gối đầu bên cạnh tôi, để tôi vuốt ve cậu ấy mỗi ngày.

Phùng Tầm Kha đối với người khác rất lạnh lùng, kiêu ngạo, nhưng khi ở nhà với tôi thì chẳng khác nào cún con. Cậu ấy sẽ bám dính tôi, sẽ ôm tôi nũng nịu. Dường như mẹ tôi nói đúng, rằng thế giới của cậu ấy ngoại trừ tôi ra thì tất cả đều là vô hình, Phùng Tầm Kha sẽ không quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Tôi cũng biết cậu ấy cư xử nhiệt tình, lễ phép với mẹ là vì tôi; chỉ cần đó là điều tôi muốn, Phùng Tầm Kha sẽ làm ngay mà không suy nghĩ.

Một Phùng Tầm Kha đơn sơ, trẻ con như vậy, hỏi làm sao có thể không yêu?

Đại học năm nhất, tôi và cậu ấy chính thức ở chung. Phùng Tầm Kha rất vui vẻ vì chuyện này, cậu ấy cứ bế thốc tôi rồi quay vòng khiến tôi vô cùng chóng mặt. Đôi mắt xanh ngập tràn tinh tú càng tỏa sáng rạng ngời, Phùng Tầm Kha ôm chặt tôi, hôn tôi không ngừng nghỉ. Cậu ấy cười như nắng hạ sau mưa: “Dung Dung, Dung Dung của anh...”

Sau đó, chúng tôi mua bia về làm một buổi liên hoan ăn mừng ‘nhà mới’. Phùng Tầm Kha lăn vào bếp, cậu ấy làm những món tôi thích ăn. Dáng vẻ của chàng thanh niên cao 1m8 đeo tạp dề bận rộn nấu nướng khiến tôi mỉm cười.

Đồ ăn Phùng Tầm Kha làm là ngon nhất. Tôi vừa ăn vừa ca ngợi.

Cả hai ngồi bệt cùng chung vui. Chẳng đến khi Phùng Tầm Kha ngà ngà say, cậu ấy bỗng bế tôi ném lên giường.

Tôi bị cậu ấy đè ngã xuống giường, không sao dậy nổi. Phùng Tầm Kha hoang dã hôn lên ngực tôi tạo thành những ấn ký đỏ hồng, đôi môi nóng rực của Phùng Tầm Kha như mang theo ma lực khiến tôi trầm luân trong tình ái. Tôi bị những nụ hôn cuồng nhiệt kia làm cho choáng váng, chiếc lưới mềm mại cậu ấy len vào khoang miệng, mát mát, nhẹ nhàng lan tỏa vị ngọt hơi chất của bia.

Phùng Tầm Kha nhìn tôi đầy mê đắm.

Chẳng một lúc sau, cả hai mới tách rời.

Tôi chống tay trên ngực Phùng Tầm Kha, nghiêng đầu thở dốc. Cậu ấy lúc nào cũng *hung hăng* như thế, luôn khiến tim tôi loạn nhịp rộn ràng. Gương mặt gợi cảm tràn đầy dục vọng của Phùng Tầm Kha càng khiến tôi lúng túng. Biểu cảm quyến rũ ấy như đang mê hoặc tôi, *rằng Dung Dung, anh muốn. Dung Dung, cho anh đi.*

Tuy cậu ấy chỉ ngắm nhìn tôi và không nói lời nào, nhưng dường như tôi có thể nghe thấy tiếng lòng cuồng nhiệt đó.

Dung Dung, anh muốn em.

Tôi thẳng thốt đưa tay chặn ngang môi cậu ấy, Phùng Tầm Kha bỗng thè lưỡi liếm từng ngón tay khiến tôi run rẩy cả người.

“Dung Dung có nhớ lần trước anh nói gì không?”

Tôi giả ngu lắc tóc.

“Anh cũng không nhớ nữa.”

Tôi: “.....”

“Ha ha, đùa thôi.” Phùng Tầm Kha cười híp mắt.

“Chúng ta phải làm chuyện vợ chồng.”

“Nào, Dung Dung nhấc chân lên.”

“Anh vào ngay đây, anh sẽ làm em thoải mái.”

“Nhưng chờ anh cởi quần đã. Uhhh... Khốn thật, cái khóa kéo bị kẹt rồi.”

“Dung Dung, giúp anh kéo khóa đi.”

“Dung Dung...”

“Xin em đấy.”

Tôi: “....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xieng-xich-yeu-thuong>